

КОНИ МЕЙСЪН ПИРАТЪТ

Превод от английски: Даниела Забунова, 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Ню Орлиънс, 1804

Гай де Йънг не се боеше от смъртта, но мисълта, че ще остави Блис на мъж като Джералд Фолк, изпълваше сърцето му с ужас.

Гъсти валма с мъгла почти забулваха неколцината мъже, застанали под короната на извисилия се дъб, известен като Дъба на дуелите. Зловещите сиви ластари на епифита се спускаха във влажната дрезгавина на утрото и закриваха двамата противници, втренчени един в друг.

Докато Гай де Йънг подбираше пистолета от полираната кутия в ръцете на секунданта си, изпитваше странното предчувствие, че противникът му възнамерява на всяка цена да го убие. Това беше първият дуел на Гай, дело на честта. Той бе имал неблагоприятното да се влюби в Блис Гренвил, дъщерята на човека, наел го за свой прислужник в конюшната. Ликуваше, когато разкри, че тя отговоря на чувствата му и после с Блис тайно се ожениха без одобрението на баща ѝ и знанието на бившия ѝ годеник.

Когато Гай съобщи на Клод Гренвил, че са се венчали и заклели във вечна вяност, Гренвил пребледня като смъртник. Бащата на Блис го нарече парвеню без пари и бъдеще. Гренвил очакваше доста много от брака, уреден между седемнадесетгодишната му дъщеря и Джералд Фолк, богат износител и собственик на кораби. Беше важен вложител в търговските сделки на Фолк и възлагаше големи надежди за продължително и благополучно съдружие с бъдещия си зет. Когато Фолк научи, че годеницата му се е омъжила за друг мъж, той се сметна за обидена страна и призова Гай на дуел.

В момента те стояха под Дъба на дуелите, обгърнати от покрова зелени листа, от който капеше утринната роса.

Стиснал пистолета си, Джералд Фолк се присмя на Гай:

— Ти си глупак, Де Йънг. Трябваше да знаеш по-добре, че това не е по силите ти. Никой няма да тъгува за смъртта ти.

— Блис ме обича — отвърна Гай. — Това струва много повече от всичко, което можеш да кажеш, за да ме обидиш.

Фолк — представителен, напет мъж със светла коса и тънки завити мустачки, дръзко се засмя на противника си, висок и красив като него.

— Горкият заблуден глупак. Блис само се позабавлява с теб. Това, което възприема като любов, е само сляпо увлечение. Вече ми поиска извинение за безразсъдната си постъпка и аз великодушно го приех. — Думите му бяха тихи, но искреше гняв в погледа му. — Блис съжالياва, че се е омъжила против волята на своя баща. Ти си измет, Де Йънг. Жалка, бедна твар. Клод Гренвил вече подаде молба за анулиране на брака.

— Ти си измамник! — изсъска Гай. — Блис ме обича. Тя никога не ме е лъгала. Парите не означават нищо за нея.

— Изходът от този дуел ще реши бъдещето на Блис — заяви Фолк. — И двамата знаем, че искаш парите ѝ. Нима не си разбрал, че тя няма да получи наследството си, преди да навърши двадесет и пет години?

— Не искам парите ѝ — отвърна Гай наскърбен. — Аз сам ще натрупам състояние.

— Сам ще натрупаш състояние? Ха! Какво ще направиш? Ще метеш тора на конете? Надявам се, че си се позабавлявал с Блис, защото няма да имаш нова възможност да бъдеш с нея — процеди Фолк.

Изведнъж от мъглата изскочи жена на кон. Кестеняво червеникавата ѝ коса се развяваше зад нея, докато рязко дърпаше юздите, за да спре.

— Чакайте! — извика тя, плъзна се от седлото и се втурна към дуелистите.

— Блис! Боже господи, какво правиш тук? — възкликна Гай, грабна младата жена и я пренесе на безопасно разстояние. — Нищо не можеш да промениш с присъствието си. Върви си вкъщи, любима. Моля те.

— Нищо не разбираш — задъхваше се Блис, като уплашено погледна над рамо. — Татко... Каза ми... Стражарите... Знам, че няма да го направиш.

— На дуела се гледа неодобрително, но не е незаконен — заяви Гай, не успял напълно да осмисли думите ѝ. — Може би ще се наложи да напусна за известно време, но ти ще дойдеш с мен.

— Отдръпни се, Блис — нареди грубо Фолк. — Младият ти любовник и аз не сме довършили спора си. Ако не беше постъпила като разглезено дете, това нямаше да се случи.

Блис опита да вложи целия си чар в погледа на тюркоазените си очи, когато се обърна към Фолк.

— Не прави това, Джералд. Моля те. Какво ще стане, ако те убият? Или осакатят? Какво ще се случи...

— Аз ще победя — уверено заяви Фолк.

Гай се втренчи смаяно в Блис. Загрижеността ѝ май изцяло беше насочена към Фолк. Блис постъпваше така, сякаш Джералд беше нейният съпруг, за когото трябваше да се безпокои. Нима той беше прав? Не, той не можеше... не биваше да мисли по този начин. Блис го обичаше. Тя никога не го бе мамила.

— Отдръпни се, любима — извика Гай.

— Но татко...

Гай нямаше повече време за губене, не можеше да разбере, какво се опитва да каже Блис. Можеше да му обясни всичко това по-късно, след като убие Фолк. Направи знак на секунданта си, който бързо приближи и отдръпна Блис от мястото за дуела. После секундантът на Фолк прочете правилата, докато противниците се приближиха и едва опряха гърбовете си. След командата те се отдалечиха на десет крачки и спряха.

Когато броенето свърши, единият секундант произнесе напевно:

— Обърнете се и стреляйте, когато пожелаете. — Двата мъже се извърнаха, вдигнаха пистолети и се прицелиха.

Куршумът на Фолк просвистя покрай Гай, като одраска само ухото му. Пистолетът на Гай умишлено бе насочен само към рамото на Фолк, но прониза гърдите му, понеже Джералд се наклони вдясно в безуспешно усилие да избегне изстрела.

Блис изпищя, когато Фолк впи ръце в гърдите си и падна на земята. Повдигна поли и се втурна напред, коленичи до него. Безумните думи към бившия ѝ годеник щяха да останат в съзнанието на Гай до края на дните му.

— Не умирай, Джералд! Моля те, не умирай! — Тя вдигна обляното си със сълзи бледо лице, ужасът ѝ беше неподправен. Устните ѝ също побеляха. — Виж какво направи! — закрещя на Гай. — О, Господи, защо го направи?

Гай се чувстваше така, сякаш нещо го разкъсва. Не искаше да повярва, но разбра, че Фолк беше прав, когато му каза, че Блис само се е забавлявала с него. Техният брак не означаваше нищо за нея. Лицето му се вледени, а сърцето му сякаш се превърна в камък. Въпреки че Гай беше спечелил дуела, той се чувстваше така, сякаш е загубил битката.

Докато слушаше сипещите се обидни думи, Гай забеляза, че глъчката стана по-висока. Разнесе се тропот на копита. Той се напегна, инстинктът му за самосъхранение му подсказа, че е в опасност.

— Ето го! Хванете го! Негодникът продаде два от най-скъпите ми коня и прибра парите. Сега се опита да убие виден гражданин на Ню Орлиънс!

Гъстата мъгла вече се беше вдигнала, разредена от сутрешното слънце. Зад тънката завеса от изпаренията Гай съзря Клод Гренвил да язди към него с дузина стражи, пришпорващи безжалостно конете. В ума на Гай остана една-единствена мисъл. Трябва да бяга! Той не знаеше нищо за откраднатите коне, но беше достатъчно проникателен, за да разбере, че бащата на Блис е скалъпил това обвинение, за да го отстрани от нея. Гай хвърли объркан, изпълнен с омраза, поглед към Блис: изглежда тя през цялото време е знаела за плана на баща си. После се извърна и побягна.

Хукна по хлъзгавата мокра трева, отдалечавайки се от великолепия дъб. Изненада се от кръвта, стичаща се от раненото му ухо по врата. Единственият шанс беше да стигне до блатото или блатистите разклонения на езерото, южно от града, където човек можеше завинаги да изчезне. Но той беше сам срещу много. Скоро го настигнаха, повалиха и замъкнаха в Галабосо, тъмния влажен затвор, където много мъже преди него бяха намерили смъртта си.

1.

Ню Орлиънс, 1805

— Не можеш да продължаваш по този начин — каза Клод Гренвил на дъщеря си. — Детето ти е мъртво и погребано, а любовникът ти навярно няма скоро да излезе от Галабосо. Сега нищо не ни пречи да уредим анулирането на онзи твой злополучен брак. Ти беше непълнолетна и очевидно този млад преследвач на богатството ти те е принудил да избягаш с него.

— Не желая да го анулираме, татко — отвърна Блис, като се отправи бавно към прозореца и се загледа в обляната от слънчевите лъчи градина.

— Повтарям — каза Клод Гренвил с явно недоволство. — Джералд напълно се възстанови от раната си и още желае да се ожени за теб, въпреки безразсъдния ти брак с Гай де Йънг. Изчаках да се роди детето и да започна процедурите по анулирането, защото не исках копелето да бъде записано с нашето добро име. Сега пречката на нежеланото дете вече не съществува, аз мога да подам молба за анулиране и ти да планираш датата на сватбата.

Блис вдигна ветрилото си и го размаха разсеяно пред бледото си лице. Вече твърде малко неща я вълнуваха. Опитите ѝ да посети Гай в Галабосо се бяха провалили и тя предполагаше, че са осуетени или от баща ѝ, или от Джералд Фолк. Използвали са своето значително влияние и това на високопоставените си приятели, за да държат Гай затворен и да го дадат под съд. Единствено това я караше по-упорито отвсякога да се съпротивлява срещу опитите на баща си да я омъжи за Джералд. Тя никога нямаше да се омъжи отново, докато Гай беше все още жив и гниеше някъде зад влажните каменни стени на Галабосо. Знаеше точно кои бяха виновни за несправедливостта срещу Гай и ги мразеше за това.

След като детето ѝ се роди мъртво, Блис почти загуби желание да живее. Само силният ѝ инстинкт за самосъхранение и вярата, че един ден Гай ще бъде освободен от затвора я поддържаха, вдъхваха ѝ сили

да продължи. Възможността да живее отново с мъжа, когото обичаше, стана опора за бъдещите ѝ планове.

— Ако желаеш, подай молба за анулиране, но няма насила да ме накараш да се омъжа за Джералд Фолк — заяви Блис. — Не могат вечно да държат Гай в затвора. Когато го пуснат, ще бъдем отново заедно.

Клод се вгледа във войнствения тюркоазеносин поглед на дъщеря си и прозря поражението си. Току-що го бяха информирали, че новоназначените магистрати са преразгледали съдебните решения за Гай и са постановили, че той е бил достатъчно дълго зад решетките без доказано досега престъпление. Много скоро щяха да го освободят. Клод беше изпратил спешно известие до Джералд Фолк и го очакваше всеки момент.

— Дори Де Йънг да бъде освободен от затвора, няма начин да успее да изкарва прехраната си — възрази Клод. — Той е никой. Луд голтак с криминално минало. За бога, та той работеше като мой слуга в конюшнията. Това ли е мъжът, който искаш за съпруг?

— Аз го обичам — каза Блис и вирна непокорно малката си заострена брадичка. — Ще заминем заедно някъде, където никой не го познава.

— Джералд Фолк може да ти осигури добър живот — упорстваше Клод. — Той е преуспял и почитан в града, въпреки че е американец. За разлика от някои местни жители в Ню Орлиънс, аз се научих да живея с американците, прииждащи на територията ни, след като бе продадена на Съединените щати. Вложих големи суми в корабите на Фолк и се надявам да натрупам състояние от инвестициите си. Той ми даде пари назаем и аз платих на кредиторите си. Когато поиска ръката ти, не видях важна причина, да му откажа. Всичка щеше да се уреди, ако не беше си въобразила, че си се влюбила в моя коняр и не бе побягнала с него.

— Гай възнамерява да се запише в университета и да стане адвокат — заяви Блис.

— Той се стреми към богатството ти — възрази Клод. — За щастие не можеш да се докоснеш до по-голямата част от парите си, докато не станеш на двайсет и пет.

— Отказвам да слушам оскърбленията ти — възкликна Блис, като го погледна право. — Никога няма да обичам друг мъж. Готова

съм да чакам Гай до края на живота си.

— Натрапвам ли се? — попита внезапно влезлият Джералд Фолк и се заразхожда из гостната. — Икономът ме пусна.

— Влизай, влизай — покани го Клод, като се ръкува с Фолк. — Очаквах те.

— Извинете ме — каза Блис и се извърна. — Трябва да дам указания на готвача за ястията тази вечер.

Джералд Фолк проследи девойката с поглед и почувства тръпка в слабините. Бе я пожелал още когато я зърна и щеше да я има, ако онзи проклетник Де Йънг не беше му я отнел. За да я има, винаги беше давал заеми на нейния баща прахосник. Желаше Блис поради много причини. Желаше я в леглото си, желаше нейното богатство и я желаше, защото тя лесно щеше да го въведе в обществото на французите в Ню Орлиънс. Тези французи бяха привързани към произхода си и бяха научили за американското му потекло, Фолк беше уверен, че след като се сроди с Гренвилони, бизнесът му с корабите щеше да процъфти.

— Говори ли с Блис за нашата женитба? — попита Фолк веднага след като тя напусна стаята.

— Разбира се — каза Клод и махна раздражено с ръка. — Но резултатът е същият като в момента, в който Де Йънг влезе в живота ѝ. Тя отказва да се омъжи за теб, независимо дали ще анулираме брака ѝ, или не.

— Не ти трябва одобрение, за да получиш анулиране — напомни му Фолк. — Ти си неин баща. Можеш насила да я накараш да приеме брака. За малко да бъда убит заради нея. И двамата ми дължите това. Ти си мой партньор в търговските дела. Давах ти пари назаем, когато се нуждаеше от тях. Искам Блис, и ще я имам независимо как.

Клод въздъхна огорчено.

— Не ми дава сърце да я насилвам след... след това, което направих. Ето защо не настоявам за анулирането. Блис не иска и да чуе за него. Дори да успея, тя няма да се омъжи за теб.

— Много си снизходителен към момичето — изръмжа Фолк. — Направи каквото трябва. И двамата се съгласихме за това.

— Знам — раздражено заяви Клод. — Не се тревожи. Тази част от нашата сделка все още важи. Едно дете от баща под социалното ѝ положение ще ѝ провали живота. Правя каквото смятам за най-добро.

Но как да постъпим сега? Както изглежда, Де Йънг ще бъде освободен скоро и Блис все още си въобразява, че е влюбена в него.

Фолк наостри уши.

— Сигурен ли си в това освобождение?

— Получих съобщението вчера от информатора, на който плащам. Една от многобройните молби за освобождаване на Де Йънг трябва да е стигнала до съда. Не знам защо влиятелните ни приятели не са я покрили като другите, но тя е попаднала в ръцете на новоназначените магистрати. Те са преразгледали обвиненията, научили са, че Де Йънг никога не е стигнал до съда и са решили да го освободят.

— Проклятие! Нещо трябва да се направи, и то бързо. Анулирането на брака вече не е достатъчно, ако Блис продължи да се съпротивлява на нашата женитба.

Клод погледна недоумяващо Фолк.

— Какво предлагаш?

Светлите очи на Фолк заблестяха с лукава решителност, докато пригладваше мустачките си с дългите си пръсти.

— Остави подробностите на мен. Не искаш дъщеря ти да е отново с Де Йънг, нали?

Възмутен, Клод настръхна.

— Не, разбира се! Майка й, Господ да даде мир на душата й, ще се обърне в гроба, ако разбере, че наследството на дъщеря й е попаднало в ръцете на безпаричен коняр. Предците на Мари бяха френски аристократи. Ти не си аристократът, който тя би предпочела за дъщеря си, но в днешни дни са останали само неколцина истински. Най-малкото възнамеряваш да осигуриш добър живот на Блис.

— Тогава всичко е решено — каза Фолк. — Аз ще се погрижа за Де Йънг. Когато той изчезне, Блис няма да има причина да го чака и да ми отказва повече. Единственият начин е Де Йънг да напусне Галабосо в ковчег.

Клод пребледня.

— Ковчег? Не искам да знам подробностите, Джералд. Направи каквото трябва, но не очаквай да ти помогна.

Горе в стаята си Блис крачеше нервно, когато чу скърцащите колела на каретата на Фолк върху павирания път. Тя изчака свитата да се скрие зад портите на имението и хукна долу при баща си. Откри го загледан замислено в портрета на майка ѝ с ръце зад гърба.

— Каза ли му, че няма да се омъжа за него? — промълви тя, когато той извърна лице към нея. — Можеш да получиш анулирането, но аз няма да се омъжа за Джералд, докато Гай е жив.

— Казах му — отвърна Клод с глух глас, от който тръпки полазиха гърба на Блис. Тя никога не бе виждала баща си толкова разстроен. Какво ли се беше случило между него и Джералд?

— Предполагам, че каквото и да кажа, няма да те убедя да помогнеш за освобождаването на Гай от затвора, нито ще ми съдействаш да го посетя. Той дори не знае за детето.

Господ пожела никога да не разбере, помисли си Клод.

— Не желая да го обсъждам сега — рече. — Има други неща, за които трябва да помисля. Ти си само на осемнайсет и си невероятно красива. Защо упорстваш и желаяш да прекараш живота си надалеч с мъж, известен като крадец?

— Гай не е крадец! Ти и Джералд измислихте тези обвинения. Мислиш ли, че не знам защо държите Гай в затвора чрез политически манипулации? Може да съм само на осемнадесет, но съм достатъчно възрастна, за да различа машинацията, когато я видя. Никога няма да забравя това, което направи на мен и Гай, татко.

Тя се извъртя и напусна стаята с цялото достойнство, което успя да събере. Клод я проследи с поглед, пълен с решителност и тъга. Той обичаше дъщеря си и не искаше тя да прекара живота си с мъж с обществено положение далеч под нейното. Родителите на Гай де Йънг бяха разорени изполичари, и синът не беше по-добър. Освен това съюзът на Клод с Джералд Фолк трябваше да продължи, иначе той щеше да се изправи пред финансов крах. Реколтите му бяха унищожени през три последователни години, любовниците му желяеха повече, отколкото можеше да си позволи и беше взел пари от банката, за да ги вложи в търговията на Фолк. Блис нямаше да получи наследството си до навършването на двадесет и пет години и Клод беше обречен, ако Гай де Йънг се добереше до тези пари. Клод вече беше сключил сделката с Фолк — да си поделят наследството на Блис. Нямаше намерение да се предава.

Галабосо

Гай де Йънг мъчително се обърна на лявата страна, като внимаваше да не подразни счупеното ребро, което го болеше след последния побой. Отчаян, той загриза твърдия резен хляб и се вторачи в тъмнината. През годините, които прекара в затвора Галабосо, редовно го биеха, като всеки бой беше придружен с поздравии от Гренвил и Джералд Фолк. Или поне така му заявяваше пазачът садист, докато го налагаше с тоягата.

Всяка молба да разговаря с магистратите идваше последвана от нов побой. Гай нямаше представа дали някое от многобройните му запитвания е достигнало до градската управа и вече почти беше загубил надежда. От глад бе толкова измършавял, че едва се движеше в тъмната влажна килия. Беше слабо подобие на някогашния левент. Бледото му лице бе прикрито с брада, гъста и черна, като дългата му сплъстена коса. Сребристосивите му очи, някога изпълнени с радост и жизненост, сега блестяха от омраза и желание за отмъщение.

Дрехите му висяха на парцали, а кожените му ботуши отдавна бяха изгнили. Въпреки лишенията, побоищата, гладуването и грубите обноски на жестоките пазачи, той не стигна до пълно полудяване само поради мечтите си за мъст. Гай знаеше, че за това са виновни Гренвил и Фолк. Техните влиятелни приятели се бяха погрижили молбите му никога да не стигнат до съда. Силно желаше да убие Джералд Фолк, когато му се удаде тази възможност.

Гай знаеше със сигурност, че не съществуват доказателства за лъжливите обвинения срещу него. И от един пазач беше разбрал, че Джералд Фолк е жив, затова никакви обвинения в убийство не можеха да му бъдат стоварени. Но надеждите за бързо оправдаване намаляваха с всеки изминат ден и той се отчая, че някога отново ще бъде на свобода.

Гай щеше да бъде напълно изолиран от събитията във външния свят, ако не беше Андре Кардет, негов приятел от детинство, сега надзирател в затвора. Андре не обичаше другите надзиратели. Той никога не участваше в побоищата. Оказваше на Гай малкото помощ, която можеше да си позволи, без да пожертва работата си. А той се нуждаеше от нея, за да изхранва голямото си семейство. По време на

много от побоищата, Андре пречеше на прекалено разпалените пазачи да завършат боя с убийство. Гай знаеше, че ако неговият приятел можеше да направи нещо повече за него, щеше да го стори.

Гай изстена, и отново се обърна, за да се настани удобно върху купа слама, която му служеше за легло. Вече не усещаше нетърпимата воня, носеща се и от леглото, и от тялото му, но знаеше, че други щяха да намерят тази смрад непоносима. Между побоищата той се опитваше да поддържа формата си с редовни упражнения, защото се опасяваше, че крайниците му ще атрофират от липса на движения. Не беше толкова силен, както преди, но благодарение на строгия си режим бе по-здрав, отколкото изглеждаше. Но побоят последната нощ беше особено безмилостен. За нещастие Андре не бе там да смекчи жестокостта. Гай не знаеше още колко време ще оцелее в този ад.

Изведнъж чу изскърцването на ключалката и извърна глава към тежката дъбова врата. Когато се отвори, замига от нахлулата неочаквано ярка светлина.

— Гай, добре ли си?

Андре. Той си отдъхна. Не смяташе, че ще оцелее след нов побой.

— Приятелите ти едва не ме убиха миналата нощ. Дошъл си да злорадстваш ли? — Андре не заслужаваше това, но затворникът не успя да потисне потока от сарказъм. Толкова силно беше озлобен, че единствено яростта му помагаше да запази разума си.

— Съжалявам, нищо не можех да направя. — Приятелят му влезе в килията и затвори вратата. — Лошо ли си ранен? — попита Андре.

— Ще оживея — простена Гай. — Този път се отървах само с едно счупено ребро. — Той вдигна рамене, после потрепери и се сви. — Кой знае какво ще ми се случи при следващия побой. Новини ли носиш?

Андре се приближи и клекна до Гай.

— Слушай внимателно, приятелю — прошепна той. — Враговете ти са платили на дежурния пазач да остави тази вечер ключа на вратата. Трябва да си готов за неочакван посетител. Тази нощ в килията ти ще влезе човек, който трябва да те убие. В смъртния ти акт ще пише, че си умрял от треска и ще те заровят много бързо в гробището за бедняци. Гай процеди ругатня.

— Как разбра?

— Знам, защото аз трябва да открия тялото ти сутринта. Хората с многото пари могат да постигнат всичко, каквото си пожелаят, дори да отнемат човешки живот, докато бедните страдат. Правя каквото мога, Гай, заради нашето приятелство от детинство. Бих искал да е повече, но имам семейство и трябва да мисля за него. Нуждаят се и от малкото пари от тази работа. Най-доброто, което мога да направя за теб, е да те предупредя и да ти дам това.

Той измъкна страховит на вид нож под униформената си куртка и го подаде на Гай.

— Ето, използвай го разумно. Аз се прибирам. Заповядаха ми да се върна призори с ковчег. Това ще е най-тъжното ми дежурство, ако трябва да докладвам за смъртта ти. Но ако все още си жив, може би ще успеем да измислим нещо.

— Андре. — Надзирателят беше почти до вратата, когато Гай го повика. — Ако има Господ, със сигурност ще те благослови за тази добрина. Уви, аз напълно съм загубил вяра в него.

Андре кимна, понечи да каже нещо, замисли се, после тихо излезе от килията, като заключи вратата след себе си.

Пръстите на Гай обхванаха дръжката на ножа. Усещаше го добре в ръката си. Твърд и смъртоносен. Той присви мускули, за да изпробва силата си. Определено не беше като преди, но бе достатъчна. После легна върху сламата и зачака.

Часове по-късно той чу тътрене пред вратата. Металическият звук на ключа и превъртането му в ключалката. Тихото скърцане на отварящата се врата. Приглушените стъпки на забулената фигура.

След дългите месеци живот сред ту черния, ту сив сумрак, Гай бе свикнал с тъмнината. Той се напрегна и се приготви, докато убиецът безшумно се приближаваше към него. Опитваше се да не обръща внимание на пронизващата болка в ребрата, която го мъчеше и да прецени близостта на нападателя си.

Той се стегна, щом убиецът се доближи. Затаи дъх, усещайки присъствието на надвесения над него мъж. Знаеше точно момента, и който щеше да вдигне ръката си. Неочаквано той се претърколи, скочи на крака и застана с лице пред врага си. Мъжът изглеждаше изненадан и Гай точно на това разчиташе. Използва моментното си предимство и

нападна. Но както изглежда, мъжът се съвзе, когато отклони удара на Гай, отблъсна го и замахна с ножа си.

Те се вкопчиха един в друг и започнаха безмилостна борба, приближаваха се и отстъпваха, като след всеки замах на ножовете им бликаше кръв. Гай се задъхваше и беше почти на края на силите си, когато изведнъж забеляза изход. Отскочи вдясно, а когато убиецът отклони удара, Гай заби ножа си дълбоко в гърдите му. Но оръжието на нападателя, което той отблъсна, беше вече насочено и продължи съдбоносния си замах, като раздра дясното око на Гай.

Болка. Мъка. Немощ. Те кипяха над него и през него. Той падна на колене, притисна с ръка окото си, опитвайки се да спре кръвта. Дишането му зачести неравномерно и с хрипове, прехапа устни, за да не крещи. Със здравето си око видя нападателя да лежи неподвижен на земята, облян в кръв. Насили се и допря ухо върху гърдите на мъжа. Дробовете му бяха бездиханни, сърцето му — спряло. Беше мъртъв.

Гай се свлече върху мръсната слама твърде изтощен, за да усеща, твърде ожесточен, за да мисли за загубата на окото си. Нова отговорност лежеше върху Джералд Фолк и Гренвил. Той се зарече по някакъв начин да ги накара да си платят за болката и страданията, които му причиниха. Любовта, която някога изпитваше към Блис, вече не съществуваше. Тя бе застинала в силна омраза. Споменът за риданията ѝ над тялото на Фолк след дуела, неизлечимо се беше впил в съзнанието му.

Гай не знаеше колко дълго бе лежал върху мръсната слама, притискайки раненото си око. От болката времето изглеждаше безкрайно. Той едва успя да се надигне, когато вратата на килията се отвори и влезе Андре.

Повече усети, отколкото видя, коленичилият до него приятел.

— Свети небеса! Мъртъв ли си? Уби ли го?

Гай повдигна главата си с огромни усилия.

— Жив съм, но може би не задълго. Нападателят ми е мъртъв.

Андре силно простена, когато видя стичащата се кръв между пръстите на Гай.

— Лошо ли си ранен?

— Няма значение. Донесе ли ковчега?

— Точно пред вратата е. Мъжете, които ще го изнесат, са в стаята на стражата и чакат. Какво предлагаш?

— Помогни ми да си сменя дрехите с тези на нападателя. Ти каза, че на дежурните пазачи е било платено да гледат на другата страна, докато убиецът влиза и излиза от Галабосо. Ще се сменя с него. Трябва да ми помогнеш да напъхам тялото в сандъка, да затворя капака и да повикам мъжете да го изнесат, за да го погребат бързо.

— Ще го направя, приятелю. Ще се справиш ли сам? Какво ти причини?

— Ще се оправя — каза Гай мрачно. — Мисля, че загубих напълно едното си око, но ще оцелея. Жаждата ми за мъст ще ми помогне да оживея.

Андре бързо съблече нападателя, докато Гай махаше дрипите от гърба си. След като смениха дрехите, Андре издърпа ковчега в килията и напъха изстиналото тяло в него. После закова капака с дръжката на сабята си.

— Дължа ти живота си, Андре, но искам да те помоля за още едно нещо — каза Гай, докато се приготвяше да излезе.

— Какво искаш да направя?

— Не казвай и дума за това, на никого! Всички трябва да повярват, че Гай е умрял в Галабосо.

Андре кимна.

— За мое добро, а и за твое, няма да казвам нищо. Какво ще правиш сега?

— Има само едно място, където мога да ида. Братята Лафит са известни с помощта си към бегълците от закона. Ще ги помоля да ме вземат в крепостта си в Баратария. Никой няма да ме търси там, докато се възстановя и възвърна силите си.

— Ще станеш пират? Всички знаят, че братята Лафит, ако наистина не са пирати, продават стоки в Ню Орлиънс, снабдявани от пиратите в Карибско море, а също и че Гранд Тере е пиратско убежище. Братята били натрупали огромно богатство от откраднати стоки.

Раненото лице на Гай се вкамени.

— Ще направя всичко, за да оцелея. Сбогом, Андре.

Плантацията на Гренвил

Блис се вираше ужасена в баща си.

— Не! Отказвам да повярвам! — Устните ѝ трепереха, лицето ѝ бе побеляло като платно. — Гай не може да е мъртъв. Бих усетила със сърцето си, ако вече не е жив. Лъжеш ме!

— Ще ти покажа мястото, където е погребан — каза Клод Гренвил. — И лично ще те заведе до Галабосо, за да разговаряш с мъжете от охраната, които са открили тялото му. Приеми го, Блис. Гай де Йънг е умрял от изтощение, докато е бил в затвора.

Нито една от трагедиите, които бяха сполетели младия живот на Блис, не сломи толкова духа ѝ. Смъртта на Гай завинаги обричаше мечтите ѝ за бъдещ живот с любимия мъж. Докато беше жив, съществуваеше и надеждата. Всяка вечер тя коленичеше и умоляваше Господа да помогне за освобождаването му от затвора. Нито веднъж не загуби надежда и не се усъмни, че Господ ще отговори на молитвата ѝ. Но сега разбра, че Гай е мъртъв. Как щеше да продължи да живее?

— Вече няма причина да отблъскваш Джералд Фолк — отбеляза Клод. — Гай де Йънг никога няма да се върне.

Жестоките думи вдъхнаха сили на Блис да се съпротивлява срещу плана на баща си за нейното бъдеще. Тя се втрени в него, тюркоазените очи се присвиха с непоколебима решителност.

— Единственият мъж, когото винаги ще обичам, току-що е умрял. Смятам, че ти и Джералд сте отговорни за смъртта му, без значение от какво точно е починал. Как можеш дори да си помислиш, че ще склуча брак с друг мъж? Каквото и да кажеш, не можеш да ме убедиш да се омъжа за Джералд.

— Какво зло съм направил, с какво съм заслужил толкова неблагоприятна дъщеря? — изкрещя Клод. — Фолк дава огромни суми, с които плащаш роклите и храната си.

— Не забравяй любовниците си, татко — отвърна саркастично Блис. — Къщата, която купи на Ивет, трябва да струва малко състояние.

Клод, все още красив и ексцентричен за четиридесет и петте си години, възрази на прякото обвинение на Блис.

— Всеки мъж на моята възраст трябва да има своите удоволствия. С това не съм предал майка ти. Тя почина преди много години. А аз завися от бизнеса на Фолк, за да мога да се препитавам. Най-малкото, което можеш да направиш за мен, е да изпълниш желанието ми, като се омъжиш за него. Това желае и Фолк, и аз искам

да поддържам добри роднински отношения с него поради известните и на теб причини.

— Джералд ламти за богатството ми. Бих искала баба и дядо никога да не ми бяха оставяли наследството.

— Няма да те лъжа. Твоето наследство е важно и за него, и за мен, но дълго време няма да имаш право на собственост върху него. Между другото, Фолк ще се грижи за теб по начина, по който ти си свикнала.

— И парите ми ще бъдат негови, когато аз... ако аз се омъжа за него.

Клод продължи да я убеждава:

— Това са обикновени неща и често става така. Жените не са способни да боравят с големи суми. Ето защо законът постановява мъжете да управляват делата на съпругите си. Де Йънг щеше да прахоса парите ти.

Блис затвори очите си, изпълнени с парещи сълзи, когато изведнъж я връхлетя отново шокът от смъртта на Гай. Никога вече няма да го види. Никога няма да изпита удоволствието от целувките му. Никога няма да почувства милувките на ръцете му върху тялото си и как я люби с неповторима чувственост. Никога нямаше да чуе тихите му клетви във вечна любов.

Гай беше различен от другите мъже, здрав и силен, въпреки крехката си възраст. Чувствен любовник, който винаги поставяше нейното удоволствие пред собственото. Беше едва двадесет и една годишен, когато се срещнаха и се влюбиха, но тя мигновено разбра, че той е изключителен мъж: мил, състрадателен, неизменно любезен. Никога нямаше да го забрави. Времето, което прекараха заедно, беше болезнено кратко, макар и достатъчно да създадат дете. Сега Гай никога нямаше да разбере, че са имали дете, което е загубила при раждането.

— Чуваш ли ме, Блис? Да кажа ли на Фолк, че ще се омъжиш за него?

— Не, татко. Никога няма да се омъжа отново. — Тя искаше да каже, че ако склучи брак с друг мъж, ще опетни спомените си за Гай. — Предай на Джералд да не мечтае за парите ми.

2.

Ню Орлиънс, 1811

— За бога, трябва да го направиш — упорстваше Клод Гренвил, като крачеше по доста износената следа върху килима. — Умолявам те отново да помислиш. Вече не е толкова просто. Аз съм разорен, разорен. А също и Джералд Фолк, ако не се омъжиш за него и не му позволиш да използва наследството ти, за да покрие загубите си. Преди никога не съм настоявал, защото беше много млада, за да получиш парите. Знаеш условията по-добре и от мен. Трябва да се омъжиш, за да получиш голямата част от наследството. Ако все още не си омъжена, когато навършиш двадесет и пет, ще имаш право да получаващ само месечна издръжка.

Блис въздъхна уморено.

— Разговаряли сме за това и преди, татко, и моят отговор продължава да е същият.

— Нашият дом е заложен, дъще. Банката ще го притежава, ако не мога да изплащам ипотеката. Нито Фолк, нито аз сме допускали, че такива огромни загуби ще сполетят търговските му сделки напоследък. Всичките му кораби бяха нападнати от пирати. По-точно от един пират, ако мога да кажа. Като че ли проклетият негодник си го е набелязал. Месеци по-късно откраднатите стоки се появяват в града и онези непоправими братя Лафит ги предлагат на купувачите на възмутително ниски цени.

— Къде е американската военноморска флота? Защо позволява да продължават тези зверства? — чудеше се Блис.

— Малкото й кораби участват в сраженията, като се опитват да отблъснат британците от нашите брегове. Военноморската флота няма нито време, нито пари да прогонва пиратите от водите ни. Гаспърила е най-лошият от всички. Той е сформирал „Братство на пиратите“, които плават под негово ръководство. Загубите на нашите кораби вече са непоносими. Пиратът, известен с прозвището Хънтър, изглежда си е наумил да унищожи корабите на Фолк.

Блис потрепери, спомняйки си последните клюки, които беше дочула в града за Гаспърила и неговото братство.

— Гаспърила държал жените като заложници на отделен остров. В едно отношение тези на Каптива са късметлийки. Винаги ги откупват и връщат на семействата им.

— Само Господ знае какво се е случило на горките нещастнички, докато чакат това — възрази Клод. — Но май се отклоних от главния въпрос. Това, което е важно за нас е, че след шест месеца ти ще наследиш парите си. Ако все още не си омъжена, ще получаваш само месечна издръжка. Така че трябва да се омъжиш. Фолк отчаяно се нуждае от средства, за да монтира допълнителни оръдия на останалите си кораби. Банката отказа молбата му за кредит, и той няма към кого друг да се обърне.

— Има и други наследнички в града.

— Ти си единствената, която Фолк желае. Кой ще се грижи за теб, след като умра? Скоро ще навършиш двадесет и пет. Мъжете си търсят по-млади жени, за да могат да им народят по няколко деца. Помисли. Най-малкото, ако не се омъжиш, никога няма да изпиташ радостта от майчинството.

Блис трепна. Клод беше улучил болното ѝ място. Почти седем години бяха минали, откакто бе загубила детето си и шест години от смъртта на Гай. Тя никога нямаше да забрави и двамата. Нейният живот беше поредица от безсмислени дни, изпълнени с мечти за мъжа, когото обичаше повече от собствения си живот, и за детето им. Искаше ли друго дете? Отговорът беше категорично да. За нещастие единственият начин да има дете, което желаше безразсъдно, беше да се омъжи.

— Искам деца — призна си Блис и тъжно въздъхна. — Ако моят син беше оживял...

— Но не оживя — грубо я прекъсна Клод. — Ти тъгува доста дълго. Съгласи се да се омъжиш за Джералд Фолк и можеш да държиш дете в ръцете си следващата година по това време. Вече си на двадесет и пет, повечето момичета отдавна са се омъжили. Отчаян съм, Фолк също. Той се нуждае от парите ти, за да може корабният му бизнес да просъществува. Ако той се разори, и аз съм съсипан.

Молил съм те за много малко неща, Блис. Най-малкото, което можеш да направиш за мен, е да изпълниш желанието ми. Уверих

Фолк, че този път ще приемеш предложението му. Не бих искал да ме изкараш лъжец.

Блис се вгълби в мислите си и пред втренчения ѝ поглед изплува образът на обичния ѝ мъж, за който се бе омъжила толкова отдавна. Седем години бяха дълго време и любимите черти на Гай избледняваха, но тя никога нямаше да забрави кратката им, ала страстна споделена любов. Възхищаваше се и обичаше всичко в него, меката му като коприна тъмна коса, яркият блясък на сребристите му сиви очи и невероятната сила на мускулестото му тяло.

Гай де Йънг беше мъртъв.

Детето ѝ беше мъртво.

Никога нямаше да има друг Гай, но можеше да има друго дете.

— Ще ми се подчиниш, дъще — повтори Клод. — Джералд подаде молба и тази неделя в катедралата „Свети Луис“ ще обявят имената на желаещите да встъпят в брак. Сватбата ще се състои след три седмици.

— Мога да ти помогна да си плащаш дълговете с месечната ми издръжка, татко — предложи Блис. — Разбирам, че това е огромна сума.

— Не е достатъчно за нашите цели. Фолк те чака доста дълго и вече губи търпение. Даде ми пари назаем, когато се нуждаех от тях. Трябва да изпълня дълга си. Той се нуждае от огромни средства, за да продължи търговските си сделки. Трябва да въоръжи корабите си.

— С моите пари! — възкликна ужасено Блис.

— Няма друг начин — сви рамене Клод. — Докато нямаш съпруг, не можеш да получиш парите от наследството си, дори да навършиш определената възраст.

— Как мога да се омъжа за Джералд, когато дори не го харесвам? — тъжно каза Блис. — Гай щеше да е жив, ако Джералд не беше го предизвикал и нямаше да ти се наложи да използваш влиянието си, за да го държиш в затвора, докато се разболе и умре от треска.

— Много вода изтече оттогава. Сватбата ще се състои след три седмици и това е последната ми дума.

— Ще се съглася, но не мога да го харесам — неохотно отвърна Блис. — Ако бракът ми с Джералд е единственият начин да спася дома ни, така да бъде. Жертвата си заслужава, ако имам дете. Но трябва да знам, че Джералд се е примирил с това, никога да не го обичам.

Сигурна съм, че няма нищо против, след като само парите ми истински желае.

Клод въздъхна с облекчение. Той се опасяваше, че дъщеря му ще откаже да се омъжи за Фолк. Изглеждаше му невероятно, но Блис продължаваше да тъгува за Гай де Йънг шест години след смъртта му и все още скърбеше за сина им. Тогава тя беше толкова млада и бащата вярваше, че ще да забрави миналото и ще приеме предложението на Фолк преди двадесет и петата си годишнина. Не беше очаквал тази нейна упоритост. Слава богу, най-сетне склони.

Блис стоя дълго пред огледалото в булчинската си рокля, вираща се в образа, който щяха да видят всичките ѝ приятели след по-малко от два дни. След женитбата си с Гай отпреди седем години тя се беше променила. Лъскавата ѝ коса бе запазила блясъка си, очите ѝ, както винаги сияеха със същите ярки тюркоазносини искри, но фигурата ѝ беше чувствено зряла.

— Ще бъдеш ослепителна булка, Блис — каза с въздишка шивачката, като забодде последната карфица на подгъва. — Цветът ти подхожда. Радвам се, че избра синьо, а не бяло.

— Това е любимата ми рокля, Клари — каза Блис и потъна в спомена за деня, в който избяга с Гай. Беше облечена с бяла рокля от тънък муселин, украсена с много воали. Приличаше на детска рокля, осъзна тя сега, но Гай я харесваше.

— Съблечи я и ще направя подгъва в ателието. Ще ти я донеса в деня преди сватбата.

Блис усети, че леко се забавлява и от сватбата, и от роклята. Веднага щом шивачката напусна стаята, тя безмълвно седна на леглото и се взря в тавана. Мислите ѝ бяха неспокойни. Как щеше да позволи на Джералд да я докосва по начина, по който го бе правил Гай? След бракосъчетанието можеше да прави всичко каквото си поиска с нея и тя трябваше да се подчинява. Тръпки на отвращение полазиха по гърба ѝ.

Спомни си колко развълнувано очакваше брачната церемония с Гай. Как нежните му думи и изискани обноски ѝ действаха успокоително, отпускаха я и намаляваха смущението ѝ. После имаше болка, но Гай го направи толкова нежно, че тя едва я забеляза. Ридание

се надигна в гърлото ѝ и заседна там. Очите ѝ се замъглиха от сълзите, когато мислите ѝ отново се върнаха към Гай. През всичките тези години тя не можа да приеме смъртта на съпруга си. Ако беше видяла тялото му, може би щеше да стане по-леко. Но всичко, което видя, бе само неговия гроб.

Часовникът върху тоалетната ѝ масичка иззвъня и Блис с нежелание се облече и заслиза по стълбите. Възнамеряваше да вземе каретата и да отиде до града, за да си купи ръкавици и обувки, подходящи на роклята ѝ. В коридора срещна Манди, робинята, която ѝ беше като майка след смъртта на нейната.

— Къде отиваш, скъпа?

— До града.

— Няма да ходиш сама, нали? Поизчакай ме тук, да си взема шала.

— Не съм дете. Не се нуждая от придружител — каза Блис.

Манди я погледна неодобрително.

— Щом казваш. Хенри ще кара каретата. Той ще се грижи за теб, да не би да ти се случи нещо.

— Добре де, добре. Виждала ли си баща ми?

Манди завъртя очи.

— В кабинета е с господин Джералд. Сигурна ли си, че си готова да се омъжиш за този мъж? Познавам те доста добре и мога да заявя, че не си щастлива — каза Манди откровено.

— Не съм била щастлива от доста време — призна си Блис и въздъхна. — Този брак е необходим, иначе нямаше да се съглася. Ще кажа на татко, че излизам — рече тя и се отправи към кабинета.

Вратата беше открената и Блис понечи да влезе, но чу да споменават името ѝ. Тя застана неподвижно, а ръката ѝ застина на дръжката. Знаеше, че не е възпитано да се подслушва, но бързо отхвърли тази мисъл и прилепи ухо на вратата, за да чува по-добре.

— Алчният негодник иска още пари — каза Клод, удряйки с юмрук по бюрото, за да подчертае думите си. — Получих писмо днес. Някога ще бъде ли доволен? Ако момчето не беше мой внук, бих му казал да върви по дяволите и да зареже копелето, както и заплахите си.

— Този път колко иска? — попита Фолк, очевидно знаещ за какво му говори Клод.

— Два пъти повече от миналогодишната издръжка. Момчето било пораснало и ядяло много.

— Кажу на Холмс да му напише, че няма да му пращаш — посъветва го Фолк. — Мобийл е доста далеч и шансовете да срещнеш него или момчето са малки.

Блис беше като ударена от гръм. Момчето? Какво момче? Защо баща ѝ плащаше на някой да се грижи за това дете? Отговорът беше твърде болезнен, за да го осмисли веднага. Как е възможно? Баща ѝ не можеше да е толкова жесток, толкова безсърдечен, нали? Следващите думи на Клод преобърнаха света около нея.

— Момчето е син на Блис. Не мога с лека ръка да го пренебрегна или да го заплашвам.

— Повече не мога да ти дам, Клод — решително заяви Фолк. — Дори да имах, не бих ги похарчил за копелето на Де Йънг.

— Предполагам, че си прав — отвърна неуверено Клод.

Блис се олюля и трябваше да се подпре на стената, за да не падне. *Детето ѝ не беше мъртво!* Баща ѝ я бе излъгал.

Взел е бебето ѝ, когато е била твърде немоцна, за да задава въпроси за смъртта му. После е изпратил сина ѝ надалеч, за да го отгледат непознати. Сега си спомни, че по време на раждането Манди беше извън имението, а на чернокожата акушерка платиха много бързо. Искаше ѝ се да вие от мъка. Да излее гнева си срещу подлостта на този живот.

Искаше сина си. Синът на Гай. Детето, за което тъгуваше през всичките тези години. Джералд и баща ѝ бяха извършили огромен грях спрямо нея. Никога нямаше да им прости.

— Махни това писмо и забрави за него — посъветва го Фолк. — Ела с мен до кантората. Ще те докарам до вкъщи довечера и ще вечерям с теб и Блис. Трябва да поговорим за новия кораб, който съм поръчал. Обещах на корабостроителите да платя цялата сума, след като получа парите от наследството.

Клод промълви нещо, което Блис не разбра. После тя чу затварянето на чекмедже, стъпки приближиха вратата. Объркана, тя хукна, скри се зад ъгъла и изчака да излязат. Когато външната врата се тръшна, пристъпи към действие. Никой не я видя, когато се мушна в кабинета и започна да отваря чекмеджетата, докато накрая намери

писмото. Грабна го, запомни името и адреса, после внимателно го върна на мястото му.

Без да разсъждава дали постъпва правилно, Блис уверено отвори касата на баща си и взе всичките му пари. Не беше голяма сума, но достатъчна за билет до Мобийл. Втурна се към горния етаж, приготви пътната си чанта и напусна къщата, без никой да я забележи.

Каретата на Фолк стоеше почистена пред портата, когато Блис стигна до конюшнията. Конярят работеше някъде из имението, така че тя оседла коня, без да уведоми някой за плановете си. Върза пътната си чанта за седлото, яхна коня и се понесе по пътя.

След като прекара два дни в порутената странноприемница близо до кея, Блис се качи на „Сали Бътлър“, товарен кораб, превозващ роби до Мобийл, Алабама. Изпита угризение на съвестта, когато продаде коня си на собственика на хана и прибра парите. Баща ѝ дължеше много повече. А колкото до парите от наследството, тя се успокояваше с мисълта, че те никога няма да попаднат в ръцете на Джералд Фолк. Заедно със сина си можеше да живее комфортно с месечната си издръжка.

Но на втория ден, далеч от Ню Орлиънс, я сполетя нещастие. Изведнъж зад един малък остров се появи пиратски кораб и ги подгони. Когато се приближи на разстояние около един оръдеен изстрел, пиратите обстреляха носа на „Сали Бътлър“. Корабът се предаде без бой и беше обезоръжен.

Блис усети, че в главата ѝ нахлува кръв, когато пиратите се покатериха на палубата. Коленете ѝ се подкосиха, когато разярен пират я сграбчи за кръста и я повлече към палубата.

— Тази ми принадлежи! — изрева той и се опита да я целуне.

Тя се отскубна, но се озова в ръцете на друг пират.

— Никой да не я докосва, докато аз, Гаспърила, не се уверя дали си заслужава да бъде освободена срещу откуп.

Блис разпозна името и ѝ се стори, че я поглъща мрак.

3.

Островите Бори край брега на Флорида, 1811
Островът на Гаспърила

Пиратът, когото наричаха Хънтър, се изтягаше в плетения стол, докато чакаше Гаспърила да се появи от спалнята, където флиртуваше с една от жените. Едноокият втренчен поглед на Хънтър обхващаше всеки детайл от богатото имение, издигнато от Гаспърила, като го сравняваше със собствения си дом на остров Пайн. Къщата на Гаспърила съдържаше целия лукс, известен на човека. Почти всичко, което той притежаваше, беше ограбено от богатите испански и други кораби, имали нещастieto да пресекат пътя му.

През годините Гаспърила беше изградил грандиозна територия от няколко острова с пристанище „Шарлот“, като държеше най-големия за себе си. Заради царствения му начин на живот, модерните дрехи и изисканите маниери, от братството се отнасяха към него като към цар на пиратите. Той беше безстрашен в битките, безпощаден и жесток. Непостоянен любовник с харем от най-красивите пленени жени, използваше ги и ги заменяше, когато изгубеше интереса си към тях. Само богатите и доста влиятелни жени, копито можеха да откупят, оставаха недокосвани.

Окото на Хънтър заблестя като почистено сребро, когато мислите му го отнесоха обратно към последните шест години. За начало на своя нов живот смяташе деня, в който срещна Гаспърила на Баратария. Срещата се оказа полезна, а също и изгодна. Ранен и полумъртъв, Хънтър се добра до братята Лафит и те го заведоха на Гранд Тере, където се възстанови след невероятното бягство от затвора. Дясното му око беше напълно изгубено, а превръзката покриваше белезите от раните. Тъй като истинските имена рядко се използваша сред пиратите, той се нарече Хънтър (Ловеца), заради решителността си да преследва и унищожи всеки кораб на Фолк. Ако имената означаваха нещо, то неговото не беше лошо. След предполагаемата смърт на Гай де Йънг, Хънтър нямаше дори желание да използва отново истинското си име.

Мислите му бяха прекъснати от напереното излизане на Гаспърила от спалнята. Мургав и дребен на ръст, той приличаше на испански потомък. Носеха се слухове, че истинското му име е Хосе Гаспър и някога е бил адмирал в испанската военна флота, избягал от родината си след обвинение в кражба на скъпоценностите на кралицата. Гаспърила не беше грозен и определено имаше подход към жените, но жестокостта му всяваше страх.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш — каза Гаспърила, изискано измъкна дантелена носна кърпичка от ръкава и попи потта по челото си. — Жената, която доведох от пленения кораб преди няколко дни, ми хареса и това е първата причина, поради която трябва да се опитам да се отърва от нея.

Преди седем години Гай де Йънг изпитваше симпатии към жените, но Хънтър нямаше угризения на съвестта, в душата му не се пробуждаше ни жалост, ни снизходителност към тези, които бяха по-слаби от него.

— Задоволи ли те? — попита развеселен.

Гаспърила въздъхна.

— Мисля, че съм влюбен. Но тя ме презира. Дадох ѝ скъпоценни камъни, дрехи, злато, сребро и дреболии, на които повечето жени биха завидели. Не разбирам жените, приятелю мой.

— Не си единственият — отвърна мрачно Хънтър. — Жените могат да бъдат коварни. Но това беше в друг живот, по друго време. Преродих се преди години и нищо не е останало от предишния.

— Мъдро решение — съгласи се Гаспърила.

— Имам нещо за теб от посредника ни в Хавана. Донесох го от кораба — каза Хънтър и посочи малкото ковчеже върху гравираната дървена маса.

Гаспърила отиде при сандъчето и отвори капака. Златото заблестя съблазнително.

— Ах, откуп. Коя от пленничките бе освободена от семейството си?

Хънтър измъкна дебело писмо от черната си копринена риза и го подаде на Гаспърила.

— От това ще ти стане ясно всичко.

Гаспърила хвърли бегъл поглед на писмото.

— Ах, червенокосата млада жена от Ню Орлиънс. Най-накрая откупът е пристигнал и парите са били лично предадени на моя посредник. Чакаат я в Хавана. Надявах се да не ги получим, за да мога да изпробвам тази съблазнителна хубавица. Но нали знаеш политиката ми. Нито една жена, която чака да пристигне откупът ѝ, не трябва да бъде наранявана по никакъв начин. Обещал съм си, и винаги ще го изпълнявам.

Хънтър се засмя.

— Жалко, че в братството не споделят възгледите ти. Преди да преместиш пленените жени в охраняваното укрепление на остров Каптива, те бяха в ръцете на твоите мъже, които ги използваха за лично удоволствие.

— Ах, наистина преместването беше добро решение. Но да се върнем на Гренвил. Не мога да отделя време и лично да я заведа до Хавана. За нещастие повечето от капитаните ми или отсъстват, или им нямам доверие. Не бих искал да кажат, че Гаспърила не изпълнява обещанията си. Мога ли да разчитам на теб да я предадеш на годеника ѝ в добър вид?

Хънтър не чу нито една дума след името на жената. *Гренвил*. Сигурно е доста разпространено име. Не можеше да е Блис Гренвил, жената, чието име не бе изговарял от седем години. Нямаше причина Блис да пътува сама на кораба. И името ѝ сигурно не е вече Гренвил. Трябва да се е омъжила за Фолк преди много години.

— Ще направиш ли това за мен? — запита Гаспърила.

Хънтър се отърси от мислите си, когато си спомни, че Гаспърила говореше на него. За момент дълго потисканите чувства го потопиха в забравени спомени.

— Какво искаш да направя?

— Не чу и думичка от това, което казах? Да заведеш младата Гренвил до Хавана вместо мен и ще си поделим откупа. Ще я намериш в укритието на остров Каптива. Стражата ще ти я покаже.

Хънтър сви рамене.

— И без това в момента няма какво друго да правя.

— Добре. Аз ще се срещна с Джийн Лафит на остров Санибел и ще превозя робите, които заловихме на испанския кораб. Имаме купувачи в Ню Орлиънс и възнамерявам да спечеля цяло състояние от продажбата им.

— Ще прекарам нощта на моя кораб и ще отплавам за Каптива утре — каза Хънтър, без да обръща внимание на предупредителните сигнали в главата си. Необяснимо предчувствие му подсказваше, че животът му ще се промени.

На следващия ден Хънтър гребеше към брега в малката си лодка, която издърпа на белия пясък на остров Каптива. Мидените черупки скърцаха под ботушите му, докато вървеше по доста отъпканата пътека сред мангровите дървета към укритието. Там пленените жени живееха строго охранявани в къщи със сламени покриви, построени от груби палмови трупи.

Двама стари пирати застанаха нащрек, когато чуха, че някой идва. Щом видяха, че е Хънтър, а не Гаспърила, те се отпуснаха и го поздравиха весело.

— Какво ви води на Каптива? — попита по-възрастният.

— Заповед на Гаспърила — отвърна Хънтър. — Пристигнал е откупът за жената на име Гренвил. Тук съм, за да я отведа в Хавана. Може ли да ми я покажете?

Прошареният пират отвори широко портата и потърси с очи назованата жена. Хънтър проследи втренчения поглед, обхождащ дузина жени, които изпълняваха различни неизбежни домакински задачи. Няколко се бяха струпали около огъня и приготвяха храната, а другите перяха дрехи в огромни дървени корита. Повечето носеха дрипи от минали премени, през които прозираше бледата им кожа, покрита с огромни червени пъпки от комари.

— Ето я — каза старият пират и посочи една жена, наведена над коритото.

Около минута Хънтър се възхищава на прекрасния ѝ гръб. После си спомни задачата, за която беше дошъл, и закрачи към жената. Изведнъж приглушените разговори спряха и пленничките проследиха с поглед мъжа, прекосяващ оградения двор.

Той беше облечен в черно — и копринената риза, разкопчана на врата, и впитите му панталони, и високите му до бедрата ботуши. Единственото бляскаво нещо върху тъмното му облекло беше яркочервеното шалче на врата. Косата му бе дълга, права и черна като греха. Покрила и двете му уши, бе прибрана отзад и вързана на тила.

Високото му мускулесто тяло се полюляваше с прецизна грация, доставяща наслада за очите на пленничките в Каптива. Дълбоката рана върху веждата му, строгите черти на красивото му лице бяха подчертани от тъмната превръзка на окото, засилваща неговата загадъчност и чар.

По–смелите жени се наслаждаваха на външността му, докато срамежливите едва вдигаха очи и плахо се усмихваха. Хънтър не погледна нито вдясно, нито вляво, сребристосивото му око беше втренчено в жената над коритото.

Блис усети необичайното затишие сред пленничките, но не обърна внимание. Мислите ѝ я бяха отнесли към много по–важни неща. Защо съдбата ѝ поднасяше страшен удар след удар? Първо загуби мъжа, когото обичаше. После детето, или поне беше повярвала в това. Когато научи, че синът ѝ не е мъртъв и се втурна да го спасява, пирати нападнаха кораба и я плениха. Държаха я затворена на остров с пленени жени, където прекарваше безкрайни часове в безпокойство за сина си. Най–силно я болеше, когато си помислеше, че дори не знае името му.

Жегата, комарите, липсата на пълноценна храна, бурите, всичко това направи живота ѝ непоносим. Бяха ѝ казали, че я държат за откуп, но наистина се съмняваше, че баща ѝ или Джералд Фолк можеха да намерят нужните пари за това. Рожденият ѝ ден мина, забравен сред всичките ѝ проблеми. Беше навършила двадесет и пет години и вече щеше да получава месечната си издръжка. Ако бе омъжена, щеше да има пълен контрол върху парите от наследството си, но бракът сега вече беше немислим. Тя никога нямаше да се омъжи за Джералд Фолк, особено след това, което ѝ беше причинил.

Хънтър се спря на няколко крачки зад Блис, ужасен от начина, по който сърцето му се блъскаше в гърдите. Пот изби по челото му, докато се взираше в гърба на жената. Роклята ѝ беше на парцали и откриваше нежното ѝ рамо и стройните ѝ крака, оголени до коленете. Трепет и вълнение го обзеха. Дори не можеше да си спомни изпитвал ли е подобна възбуда. Дали пък съдбата не бе предопредила този момент след толкова време?

Блис изведнъж се извърна, усетила присъствие зад себе си. Пиратът, целият облечен в черно, с високата си внушителна фигура порази сърцето ѝ. Той се вираше в нея с единственото си бляскащо сребристо око. Дясното беше покрито с черна превръзка. Блис успя да забележи избледнелия разрез над и под нея. Потръпна. Ударът трябва да е бил ужасно болезнен. За миг се зачуди дали е бил ранен в битка с някоя от нещастните си жертви.

Всякакви мисли за страховити зверства нахлуха в съзнанието ѝ, когато огледа сабята и пистолетите, закачени на колана му, и ужасяващия на вид нож, напъхан в ботуша му. Изглеждаше безмилостен и жесток и тя неволно отстъпи назад.

Хънтър се вираше в жената, която се бе заклек да забрави. Усети как годините в миг се върнаха. Спомни си вкуса и уханието ѝ, невинната страст, меката ѝ кожа, невероятната жар и напрегнатост, когато изпитваше сладостното усещане на задоволяването. Проклятие! Мислеше си, че е успял да я изтръгне от сърцето и ума си. Да я загърби в деня, в който се беше преродил в Хънтър. Но когато я видя отново, всичките тези забравени мигове нахлуха в бушуващите спомени. Някога я обичаше страстно, с всяка частица на тялото и душата си. Тази любов бе угаснала и умряла, когато я видя да плаче над тялото на Фолк и да се моли да не умре.

Не се изненада, че Блис не го позна. Беше се променил с годините, както и тя, макар и по-малко. Цветът на косата ѝ беше потъмен от този в спомена му, но не по-малко блестящ. С годините фигурата ѝ беше станала по-зряла, забеляза той. Сега бе много по-примамлива, отколкото на седемнадесет. От друга страна, тюркоазените ѝ сини очи не бяха се променили. Бяха все така пленителни, както преди седем години.

— Какво искаш?

Гласът ѝ го сепна. Той бе леко гърлен, дрезгав, което го накара да се замисли за нощите, изпълнени със знойна любов. И беше толкова измамлив, колкото името му сега, помисли си Хънтър. Вече не беше лековерният глупак от едно време. Бе загубил цялата си доброта. Извършил бе ужасни постъпки, от които всеки човек със сърце и душа би се възмутил. Но сега той нямаше нито сърце, нито душа. Състраданието и съчувствието не принадлежаха на света, в който живееше. Единствената му цел в живота беше отмъщението.

Хънтър имаше за какво да си отмъщава. Джералд Фолк и Клод Гренвил бяха виновни за раненото му око. „Око за око“ беше принципът, който ръководеше сега живота му. Корабите на Фолк бяха станали негова лична плячка. Някой от тях се бяха измъкнали непокътнати, но братя Лафит му съобщиха, че Фолк и Гренвил са пред прага на фалита. Новините наистина бяха сладки.

— Семейството ти е изпратило откупа — отвърна той на въпроса на Блис. — Годеникът ти те очаква в Хавана.

Блис подскочи от уплаха. Този глас! Къде го беше чувала преди това? Плътният, почти възбуждащ тембър премина през нея като силно вино. Тя потрепери и отстъпи. Беше зловещо, като че ли някой се разхождаше над гроба ѝ. Не! По-скоро сякаш тя току-що беше минала над гроба на някой друг.

— Не искам да ходя в Хавана — каза Блис, без да откъсва втренчения си поглед от очарователното сребристо око.

Тъмната вежда на Хънтър се повдигна.

— Какво имаме тук, капризна булка? — Той я изгледа от горе до долу. — Всеки на твоята възраст, би си помислил, че ще бързаш да се омъжиш. — Произнесе го така, за да може да прозвучи оскърбително.

Блис извърна втренчения си поглед от лицето му.

— Не можеш да ме разбереш. Не мога да се омъжа за Джералд Фолк. Първо трябва да направя нещо друго. Не мога да отида в Хавана. Гаспърила е получил откупа. Защо не ме заведеш, където аз искам?

Лицето на Хънтър прие хладно изражение и се покри с дълбоки бръчки.

— Гаспърила се гордее, че държи на думата си, която дава на семействата на своите пленнички. Той е обещал на годеника ти да те заведе до Куба и да те освободи невредима.

— Кой си ти? — попита Блис. Имаше ясното усещане, че е срещала този мъж преди това. Как би могло да се случи? Сигурно си спомняше някой, толкова внушителен и... да, толкова красив, колкото този жесток пират.

— Наричай ме Хънтър.

— Господин Хънтър, аз...

— Просто Хънтър.

— Изглеждаш по... различен от повечето главорези, които срещнах тук. Няма ли да ти даде сърце да ме заведеш до... да кажем в

Мобийл вместо в Хавана? Имам малка издръжка, която мога да ти дам. Ще направя така, че да си доволен.

Хънтър ѝ хвърли весел поглед.

— Не ме бъркай с джентълмен. Аз съм като всички други членове в братството. Нямам сърце и не изпитвам чувство на съжаление. Ако се опитваш да откриеш съчувствие, забрави. Много отдавна го загубих.

— Помислих си... — Тя поклати глава и извърна поглед.

— Какво толкова е важно за теб в Мобийл? — запита Хънтър. — Да не би някой от любовниците ти да те чака там? Да не си избягала от годеника си? И затова ли беше на кораба без дойката си?

— Не ти дължа обяснение — отвърна Блис, нотка на нарастваща паника се прокрадна в гласа ѝ. Тя не можеше да се върне при Джералд! Не и сега, не и след като бе разбрала какво чудовище е.

— Вземи си нещата. Доста дълго ни чакаха.

— Моля те — каза Блис. — Ако не ме заведеш в Мобийл, тогава ме освободи в Ню Орлиънс.

— Молиш неподходящ човек, Блис. Само правя услуга на Гаспърила и ще те заведе в Хавана.

Тя онемя.

— Откъде знаеш името ми? — Отново изпита тайнственото чувство, че е срещала и друг път едноокия пират и тръпки полазиха по гърба ѝ.

Схванал веднага грешката си, Хънтър отвърна:

— Посредникът на Гаспърила в Хавана ни каза името ти и ми го препредадоха. Предполагам, че го е научил от годеника ти.

Блис се поколеба само за миг. Напускането на това укритие за пленени жени не беше най-лошото нещо, което можеше да ѝ се случи. Дори да я върнат на Джералд, винаги можеше отново да се измъкне точно както го бе направила преди това. Този път щеше да го извърши по друг начин. Ще се изправи пред годеника си и баща си, ще им каже какво знае за сина си и ще ги накара да доведат детето. Щеше да го обмисли внимателно до съвършенство, а нямаше да се втурва сама към Мобийл. Ето това щеше да направи.

— Готова съм — рече Блис и вирна брадичка. — Нямам нищо, което искам да взема със себе си. — Тя сведе поглед към дрипавата си рокля и се намръщи. — Ще ми бъде ли дадено нещо подходящо за

обличане, когато слеза на брега? — Опипа сплъстената си лъскава коса. — Нуждая се също от гребен и четка.

Хънтър си помисли, че никога не е изглеждала по-очарователно, но потисна силното си желание да ѝ го каже.

— Има голямо разнообразие от рокли и други дамски принадлежности за теб на борда на „Хищник“. Ще имаш много време да се наконтиш, преди да стигнем в Куба. Хайде да вървим, лодката ми е на брега. Близо е.

Блис едва успяваше да не изоставя след широката крачка на Хънтър. Той ѝ напомняше за един друг мъж с дълги крака и гъвкаво тяло, който не бе успял да достигне зряла възраст. Мъжът, когото обичаше повече от себе си. Но Гай не беше толкова мускулест. Ако имаше нещо сходно между бившия ѝ мъртъв съпруг и непознатия пират, Блис реши, че това бе в сребристите им очи. Но приликата спираше дотук. Ако очите на Гай бяха прозорци към състраданието в любящата му душа, то здравето око на Хънтър даваше красноречиво доказателство за бруталност, ожесточеност, разсеяност и неща, за които тя дори не можеше да бъде сигурна.

Слънцето жестоко жулеше непокритата глава на Блис, лицето ѝ блестеше от потта, която се стичаше по врата и се събираше между гърдите ѝ. Тя се опитваше да се съсредоточи, но свирепият пират, който вървеше пред нея, непрекъснато я разсейваше. Накрая те стигнаха до мястото, където лодката му бе издърпана на брега.

Хънтър я избута в разпенените вълни, качи се и я задържа на едно място с веслото, докато Блис влезе. Веднага щом се настани, той започна да гребе. Корабът на Хънтър беше пуснал котва далеч зад гребените на пенливите вълни и отдалеч Блис му се възхити. Това беше бригантина, двумачтов кораб, с хоризонтални рейки. Хънтър го бе нарекъл „Хищник“ и тя си помисли, че корабът изглежда силен, опасен и смъртоносен като своя капитан.

— Ще трябва да се качиш по въжената стълба — каза Хънтър, когато малката лодка се допря до бригантината. — Ще се чувствам добре зад теб, а и няма да се тревожа, че ще паднеш. — Той върза лодката за кораба, после сграбчи Блис за кръста и я повдигна до въжената стълба.

Пътят нагоре ѝ се стори доста дълъг и тя не посмя да погледне надолу, докато продължи опасното изкачване. Хънтър беше зад нея.

Блис усещаше топлината му по краката си. Почти беше достигнала върха, когато две ръце се протегнаха и я изтеглиха на палубата. Хънтър скочи чевръсто подире ѝ.

Блис огледа екипажа и се отдръпна назад до него. На вид те бяха най-подлите и жестоки пирати, които някога си бе представляла. Пиратите я оглеждаха похотливо през дрипите на разкъсаната ѝ рокля, сякаш беше вкусна мръвка.

— Размърдайте се, приятели — каза Хънтър, като застана между Блис и мъжете. — Имаме много работа, която Гаспърила ни помоли да свършим. Кормчия, дръж курса за Куба.

Блис въздъхна с облекчение, когато екипажът се пръсна, за да изпълни заповедта на капитана. Чу веригата на котвата да скърца, докато бавно се вдигаше над водата. Минути по-късно вятърът изду платната и корабът се понесе напред. Вече пътуваха.

— Хайде — грубо я подкани Хънтър. — Екипажът ми е дяволски добър в това, което прави, но всички са безскрупулни мъжкарни. Най-добре ще е да останеш в моята каюта, докато си на борда.

— Твоята каюта? — повтори Блис, докато предпазливо го разглеждаше.

— Каютата на капитана е единственото отделно помещение на „Хищник“. Екипажът ми спи на палубата, когато времето е хубаво, или долу, когато не е. Други въпроси?

— Само една молба.

— Положението ти не е подходящо за молби. Но давай, имам чувството, че ще се позабавлявам.

Блис поруменя. Само мъж без сърце можеше да намери за забавно затрудненото ѝ положение.

— Не ме води в Куба — помоли тя. — Ако не искаш да ме освободиш в Мобийл, тогава в Ню Орлиънс ще е чудесно. Където и да е, но не в Куба.

Хънтър я огледа любопитно, после отвори вратата на каютата и я въведе вътре. След като затвори решително вратата зад себе си, втренченият му поглед свободно се плъзна по тялото ѝ, лошо прикрито с дрипите ѝ. За момент я видя през погледа на своя екипаж. Едното ѝ прекрасно рамо беше напълно оголено, а под парцаливата материя на корсажа ѝ прозираше бляскавата ѝ гърда. Полата ѝ беше раздрана при

коленете и оголените прасци на краката ѝ бяха със същия свеж тен, както откритото ѝ рамо. Окаяната ѝ красота привличаше погледите.

Точно така красива, както си я спомняше преди много години.

Тя усети, че той оглежда оголената ѝ плът и се опита да се прикрие с ръце. Хънтър се усмихна на безуспешните ѝ усилия и я попита:

— Защо бягаш от годеника си? Какво е толкова важно за теб в Мобийл?

— Това е дълга история. Сигурна съм, че няма да ти е интересна. Бях пленена няколко седмици. Мина доста време, но е наложително да стигна до Мобийл, колкото е възможно по-скоро.

Хънтър подозрително се втренчи в нея. Кой я чакаше в Мобийл, чудеше се той. Любовник? Раздразнение се надигна в гърлото му при мисълта, че друг мъж я беше докосвал. Седем години беше много време. Той знаеше, че Фолк трябва да я бе имал, а може би и други, но сляпата му омраза заличи всички причини, Фолк и Гренвил му бяха причинили всички страдания. Той щеше да има две очи, ако не беше нападателят, когото бяха изпратили да го убие. Блис трябва да е знаела за това, дори се е съгласила. Мислеше, че като ограбва корабите на Фолк и финансово го разорява, ще задоволи жаждата си за мъст, но беше сбъркал.

Изминалите години не бяха направили нищо, за да стопят горчилката в душата му или да заличат омразата. По-скоро те засилваха многократно болката и го правеха по-решителен отвсякога да намери други начини да накаже Фолк и Гренвил. Изведнъж му хрумна мисълта, че в ръцете му беше основното оръжие за отмъщение. Блис Гренвил. С малки усилия можеше да я използва и да унищожи враговете си. Неочаквано животът му се стори хубав.

— Май не си съвсем млада — каза Хънтър, като изви подигравателно устни. — Защо досега не си се омъжила?

Блис вирна брадичка.

— Не бях готова — отвърна. Нямах да разкрие най-съкровениите си тайни на безсърдечния пират, искащ отговори на въпроси, които нямаше право да задава.

— Изненадан съм, че годеникът ти те е чакал досега. Повечето мъже не биха били толкова търпеливи.

— Джералд Фолк не е като повечето мъже — отвърна Блис студено. Хънтър се мръщи, приемайки думите ѝ за похвала. — Какво те засяга? Помолих те нещо. Е?

— Ще си помисля — каза Хънтър, после се отправи към изхода. — Междувременно, ще видя дали няма да намеря нещо подходящо за обличане, когато слезеш на брега. Не бихме искали твоето семейство да помисли, че си била малтретирана. Гаспърила много точно спазва условията за откупуване. Разярява се, когато някой ги наруши.

Хънтър затвори вратата след себе си и изкачи половината стъпала до палубата. После дълбоко вдъхна соления въздух, за да прочисти ноздрите си от уханието на жената. Благоуханието на Блис... неговата съпруга. Все още ли бе негова съпруга? Или беше получила анулиране на брака им, след като го хвърлиха в затвора? Баща ѝ трябва да е бил безпощаден в усилията си да разтрогне краткотрайния брак между Гай де Йънг и дъщеря си. Хънтър беше разбрал, че Джералд Фолк не е умрял от раните си, но не научи нищо повече през годината, в която бе изолиран от външния свят.

За кратко той бе обмислял да се завърне в Ню Орлиънс, преди да се присъедини към братството, но знаеше, че нищо добро няма да се получи от това. Впоследствие бе прекратил връзките с всеки, който го познаваше с името Гай де Йънг. Единственото нещо, което продължи да го свързва с този мъж, беше жаждата му за отмъщение.

Ах, отмъщение, какво удоволствие му доставяше.

Хънтър обмисляше с усмивка подробностите от плана си. Преди се смяташе за привлекателен младеж. Щеше да бъде лесно да използва този чар, да накара Блис да се влюби в него. Беше го обичала като Гай де Йънг, защо не и като Хънтър? Щеше да я прелъсти, да я вкара в леглото си, о да, очакваше това с наслада, после да я върне на годеника и на баща ѝ с дете от пират в утробата.

Хънтър се засмя на глас, доволен от плана. Единственото нещо, което можеше да обърка нещата бе, ако Гаспърила научи, че Блис не е била върната на семейството ѝ, както беше наредил. Но Хънтър все някак щеше да преодолее тази трудност, когато му дойде времето. А може и Гаспърила никога да не разбере.

— Смени курса към остров Пайн, Грийн — заповяда Хънтър на своя кормчия.

Грийн се втрени и зина от учудване, като разкри редките си зъби.

— Остров Пайн ли, Хънтър? Сигурен ли си? Това няма да се хареса на Гаспърила.

— Хората ми трябва да прекарат малко време със съпругите и децата си, а корпусът на „Хищник“ се нуждае от поправка.

— Но пленничката...

— Сега тя е моя. Ще бъде върната на семейството ѝ, когато реша, че съм готов да им я предам.

Грийн ехидно се захили.

— А тва ли било? Е, хубава жена е. Завиждам ви, капитане.

Сълзи се стичаха по лицето на Блис, въпреки че се опитваше да спре. Нямахше начин да се измъкне и щяха да я отведат в Куба. Боже Господи! Беше толкова далеч от сина си.

Тя прекоси каютата и спря пред малък парапет на кърмата. Денят беше прекрасен и слънчев. Свежият бриз издуваше платната. Тя се вторачи в разпенените вълни и се запита какво ли може да ѝ се случи, ако скочи зад борда и доплува до най-близкия остров. Имаше толкова много острови и коралови рифове на западния бряг на Флорида и не се съмняваше, че ще стигне безпроблемно до някой от тях. Но после какво? Щеше да смени бърлогата на този пират с тази на някой друг.

Тя въздъхна дълбоко, мислите ѝ я отнесоха към мъжа, когото наричаха Хънтър. Кой всъщност е той? В тези неизменни черни дрехи и с превръзката на окото можеше да бъде самият дявол. Когато се вгледаше в сребристото му око, изпитваше странното усещане за нещо познато. Уханието му и начинът, по който изглеждаше, бяха натрапчиво познати. Но ако беше срещала Хънтър преди това, тя знаеше, че никога не би го забравила.

— Не смяташ да скочиш зад борда, нали?

Блис страшно се уплаши. Хънтър се беше приближил зад нея, докато се бе унесла в мислите си.

— Може да го обмисля — отговори тя.

— Безполезно е. Отличен плувец съм. Няма да стигнеш далеч.

— Ще изпълниш ли молбата ми?

— Аха.

Блис не хареса искрите в окото му, но толкова се развълнува, че не им обърна внимание.

— Ще ме заведеш в Мобийл?

— Не съм казал това.

Въодушевлението ѝ изведнъж изчезна. Каква игра играеше? Измъчваше я, за да се забавлява ли?

— В Ню Орлиънс също става, ако не можеш да се отклониш до Мобийл.

— Нямам намерение да те водя до Ню Орлиънс.

Накипяла от гняв, изтерзана от нетърпение, Блис заудря с юмруци гърдите на Хънтър и викна ядно:

— Какъв човек си? Не изпитваш ли състрадание, нямаш ли сърце? Затрудненото ми положение ли те забавлява?

Явно изненадан, Хънтър изчака няколко минути, преди да улови и двете ѝ китки с едната си силна ръка и да я разтърси. За миг сякаш се наслаждаваше на меката ѝ кожа, после грубо я избута.

— Никога не ме бъркай с някой друг. Аз съм това, което виждаш пред себе си. Сърцето ми беше изтръгнато от тялото точно както окото ми бе унищожено преди години. Нямам съвест, нямам душа, не изпитвам угризения. Вършил съм неща, виждал съм неща, които ще те накарат да примреш от страх. Понякога дори самият аз потреперам. Когато разбере, че искам нещо, го получавам.

Събраните ѝ длани бяха в плен на едната му ръка. Той погали лицето ѝ с другата. Пръстите му леко милваха скулите и брадичката ѝ, палецът му притискаше долната ѝ устна с движение напред–назад.

Тя усещаше силните му пръсти върху устната си — топли и твърди. Беше толкова близо до нея, че успя да помирише солените капки и слънчевата топлина върху дрехите му, усети енергията на тялото му, почти изпита удоволствие от сексапила му.

Думите му я разтърсиха.

— Искам те, Блис Гренвил. Искам тялото ти. Искам душата ти. Искам сърцето ти.

Тя почти изпадна в паника. Какво означаваше това?

— Не... не! Моля те, остави ме. Трябва да ме върнеш на годеника ми невредима, спомняш ли си?

Изражението на Хънтър беше толкова безмилостно и невъзмутимо, колкото и гласът му.

— О, ще видиш отново Фолк, но когато аз реша, че е време за това.

Хънтър усети как отпуснатото тяло на Блис се сковава и мислено се усмихна. Тя се уплаши, но страхът ѝ беше добър. За него страхът бе началото. Не можеше да чака да превърне страха ѝ в желание. Същото желание, което някога бе изпитвала към Гай де Йънг. Хънтър се взря в красивото лице на Блис и мислено се закле да не попада в същия победоносен и безжалостен капан, който унищожи Гай де Йънг. Тази жена в ръцете му беше средство за унижение, нищо повече.

Грубо я отблъсна от себе си.

— Ще те заведа на моя остров.

Блис се вторачи в него.

— Защо?

Сребристосивото му око проблесна.

— Имам си причини.

Каквито и да бяха причините му, Блис знаеше, че няма да ги хареса.

4.

„Хищник“ плаваше в тесния пролив на остров Пайн към лагуна, обградена от естествената дига на наноси стриди и миди. Блис стоеше на малката кърма и наблюдаваше как китове и акули преследват стада риби, а стотици пеликани, корморани и чайки изчакват с лакома ярост своята атака. Бедните риби нямаха шанс, атакувани едновременно по вода и въздух. На брега величествена чапла размахваше криле, готова да се присъедини към битката.

От наблюдателния ѝ пункт всичко, което Блис можеше да види върху огромния остров, бяха китки мангрови и иглолистни дървета. Взираше се слисано, когато корабът се насочи към брега, сякаш щеше да излезе от водата. Точно когато ѝ се струваше, че носът му ще се разбие в мангровото тресавище, се отвори водна пътека през него, достатъчна за кораба. Тя затаи дъх, когато бригантината леко се плъзна в пролива, отчупвайки клони от двете си страни, сякаш плаваше сред плътната растителност на острова. Много скоро реката се разгърна в огромно езеро и кормчията умело насочи кораба към каменния вълнолом.

Блис се изкачи на палубата. Хънтър я чакаше.

— Добре дошла в моя дом — рече Хънтър. — Ще те придружа до брега.

Когато я поведе надолу по подвижното мостче към каменния вълнолом, Блис се изненада, забелязвайки селището, сгъшено на брега на езерото. Бяха струпани малки къщурки, издигнати от кръстосани иглолистни дръвчета, слепени с глинеста мазилка и с покрив от блатни растения. Имаше малки риболовни лодки, подредени на брега, и стойки за сушене на риба. Жегата на следобеда беше непоносима и зловонието достигна до нея. Блис следваше Хънтър надолу по пътеката от черупки.

— Коя е твоята? — попита тя, като огледа колибите.

Минаха покрай група развълнувани жени, забързани към вълнолома да посрещнат мъжете си. Изглеждат доста груби, помисли

си Блис, груби в речта и невчесани като тях. Прремените им, вероятно взети от ограбените кораби, някога скъпи коприни и атлази, бяха разкъсани и износени върху мръсните им тела.

— Построих си къщата навътре в острова, далеч от пиршествата, които обикновено се вихрят в това селище.

— Нима ти не пируваш? — подигра се Блис.

— Понякога. Но от време на време предпочитам усамотението и тишината. Хайде да вървим — каза той и я улови за лакътя. — Натам, не е далеко.

Проправиха си път през заобикалящата тълпа от мъже и жени, които крещяха поздрави на Хънтър. Блис се отдръпваше от опипващите я ръце, като се мъчеше да не обръща внимание на вулгарните им предположения за това, какво ще прави той с нея. Поотпусна се, когато поеха по пътеката през гората и селището остана зад тях.

Пътят се провираше между шубраците около дебелите стволове на дърветата и заобикаляше многобройни плитки речни басейни, посипани с черупки. Блис се поинтересува за тяхната употреба.

— Използвали са ги да събират дъждовна вода — обясни Хънтър. — Възхищавам се от изобретателността на индианците от племето калуса, които някога са обитавали тези острови, преди испанските господари да ги унищожат. Сега са останали съвсем малко. Целият остров е осеян с индиански погребални могили и останки от храмове, жилища и гробници на племената, които са избити. Виждам съм руини на индиански селища, простиращи се на не повече от четвърт миля по северния бряг на острова. Блис се заинтригува.

— Гробници? Разкопавал ли си някоя от тях?

— Не, и не възнамерявам. Нямам желание да безпокоя мъртвите души. Нека бъдещото поколение разкрие тайните им. Колкото до мен, стига ми да живея в мир сред живите.

Кожата на Блис лъщеше от пот, когато стигнаха къщата на Хънтър. Но вглеждайки се в имението на пирата, тя реши, че си е заслужавало ходенето. Приличаше на палат в сравнение с малките колиби на брега. Беше построена върху скалисто възвишение от обработени дъски, а не от груби иглолистни дръвчета, под короната на палмови дървета, които осигуряваха дебела сянка. Покритата веранда

отклоняваше бриза от отворените прозорци. Друга постройка, вероятно кухнята, беше свързана с къщата чрез покрит коридор.

Хънтър задържа вратата отворена и Блис пристъпи вътре. Но спря, поколеба се, уплашеният ѝ изпитателен поглед обходи стаята, обзаведена с такава луксозна мебелировка, каквато притежаваха някои от най-величествените домове в Ню Орлиънс. Творби на изкуството висяха на измазаните с гипс стени над скъпите полирани мебели и дебели тъкани килими. Нежни завеси леко се поклащаха от тропическия бриз и апетитна миризма от ястия се носеше из влажния въздух.

— Харесва ли ти? — попита Хънтър, сякаш имаше някакво значение дали Блис ще хареса неговия дом.

— Не... не мога да повярвам, че такъв дом съществува на този отдалечен остров, населен с пирати и главорези.

— Обичам да се чувствам комфортно — каза Хънтър, като наблюдаваше как Блис вдигна една ваза със златна украса и започна да я разглежда.

— За сметка на други хора — възрази тя и остави вазата на мястото ѝ. — Колко кораба си ограбил, за да обзаведеш къщата си? Колко живота си погубил?

Хънтър извърна поглед, не обръщайки внимание на въпросите ѝ. Думите ѝ го смутиха повече, отколкото би допуснал. Корабите бяха твърде много. Погубените животи също бяха много, за да ги преброи. Щеше да бъде лъжец, ако ѝ кажеше, че в началото не са били от значение. Но след толкова много кораби и толкова много животи, всеки би бил склонен да забрави броя им. Въпреки че обикновено се опитваше да не убива невинни хора, не беше направил нищо, за да спре Гаспърила и другите като него, извършващи хладнокръвни злодейства.

Екипажите на корабите, заловени лично от него, качваше на лодки по течението и ги пускаше, не ги убиваше просто за да се забавлява. Обичаше да си мисли, че малката добрина го разграничава от мъже като Гаспърила, но знаеше, че заблуждава единствено себе си. Не беше по-добър от своите другари, пиратите. В някои случаи се смяташе дори за по-лош заради това, че преди време е имал съвест. Различаваше доброто от злото и се беше научил да игнорира съвестта си.

— Не ме съди — каза той дрезгаво. — Ако погледнеш дълбоко в сърцето си, сигурен съм, че и ти ще намериш нещо, за което съжaliaваш.

Блис трепна от пронизващия му поглед. Изпитваше дълбоко вътрешно безпокойство от това, че Хънтър умее да прониква в душата ѝ, да чете мислите ѝ. Сякаш той знаеше за нея неща, известни само на най-близките ѝ. *Кой беше този мъж?*

— Никой не е идеален — призна си тя.

— За какво съжaliaваш, Блис?

Тя отвори уста, понечи да каже нещо, но млъкна и сви устни. Силното желание да излее болката си пред този мъж беше толкова неудържимо, че бе готова да му разкаже за детето си, което никога не е държала в ръцете си.

Той ѝ се усмихна загадъчно.

— Запази тайните си. Хайде. Ще ти покажа твоята стая.

Тъкмо се спускаха по дългия коридор, когато срещнаха красива чернокожа жена. Тя беше висока и слаба, с изразителни кафяви очи и големи устни. Ухили се до уши, когато видя Хънтър.

— Не ви очаквахме, капитане. Колко време ще останете този път? — Загадъчният ѝ втренчен поглед заблестя от любопитство, когато се спря на Блис.

— Нуждая се от малко почивка, Клео — каза Хънтър, като постави благоприлично ръка около кръста на Блис. — Корпусът на кораба ми е за ремонт, а и мъжете ми от време на време трябва да бъдат с жените и децата си. — Извърна поглед към Блис. — Продължителността на престоя зависи от нея.

— От мен! Всичко, което искам е още утре да заминем.

— Много бързаш. Прекалено скоро за целите ми. — Той се обърна към Клео и каза: — Намери Кеърсар и Теймър. Желая да представя и на тримата новата ви Господарка.

Блис започна да се разярява. Господарка? Каква игра играеше Хънтър? Не беше направил нищо, с което да я нарани, но тя бе достатъчно проникателна да разбере, че иска нещо от нея.

Искам тялото ти. Искам душата ти. Искам сърцето ти.

Думите му висяха между тях като пелена отровен дим, затрудняващ дишането ѝ. Сексуалните му намеци бяха твърде явни, за

да бъдат изтълкувани погрешно. Беше я довел на острова си, за да я направи своя любовница. Нищо друго нямаше логика.

Клео ги остави. Хънтър отвори една врата и я въведе в слънчева стая, чиито два огромни прозорци гледаха към зеленчукова градина. Зад избуялата растителност Блис успя да види искрящото развълнувано море. Хънтър я наблюдаваше внимателно, докато оглеждаше приятната стая. Последва я, когато застана до прозореца и се загледа с копнеж към морето.

— Има пантери на острова. Не можеш да стигнеш далеч. — Беше толкова близо до нея, че тя усети дъха му върху врата си.

Мислите ѝ ли четеше? Наистина си мислеше за бягство.

— Обърни се и ме погледни.

Тя бавно се извърна.

— Знаеш ли защо те доведох тук?

— Не съм глупава. Знам точно какво искаш.

— Обзалагам се, че не си разбрала — подигра ѝ се той.

— Не искам да става така! — заяви тя и вдигна войнствено брадичка.

Той пристъпи по-близо. Тя отстъпи, но нямаше къде да избяга. Беше притисната между прозореца и Хънтър. Топлината на тялото му я обгърна. Изгаряше от копнеж да се отпусне в прегръдката му, да му се отдаде напълно. Лицето му беше толкова близко, че тя различи малките бръчици около здравото му око. Втренченият ѝ поглед спря върху устните му. Те бяха леко разтворени, плътни и влажни. Устата ѝ беше суха и тя леко се облиза.

— Да, ще го направиш. — Чувстваше диханието му. — Ще ме молиш за това.

Преди тя да успее да измисли остроумен отговор, устните му се притиснаха в нейните. Целувката му бе необуздана, но въпреки това странно нежна. Изящна, непонятно чувствена. Отдалечи се, преди тя да отвърне. Но Блис можеше да си представи как би продължила по начина, по който устните ѝ трептяха и горяха.

Вдигна пръсти до устните си. Имаше странното усещане, че го е целувала преди това, което беше напълно абсурдно. После почувства как нова, по-различна топлина я обгърна. След като си пое рязко дъх, усети ръцете на Хънтър върху гърдите си. Той ги милваше, галеше

зърната ѝ, а сребристият му поглед изцяло я пронизваше и преценяваше реакцията ѝ.

— Не прави това!

— Не ти ли харесва?

— Не!

— Може би предпочиташ целувките на Джералд Фолк.

Мисълта, че ръцете на Джералд я опипват по този начин, я накара да потрепери от отвращение.

— Може би — опита се да измами тя.

— Лъжкиня! Вярвам, че предпочиташ мен и начина, по който те карам да се чувстваш — заяви арогантно Хънтър.

— Не! Въобще не е това, което исках да кажа. Ти ме объркваш.

Така беше. Блис едва можеше да мисли, камо ли да говори. Чувствата, които Хънтър разпалваше в нея, ставаха непосилни. Само един-единствен мъж можеше да я накара да изгаря от страст по този начин и той беше мъртъв. Ако позволеше на пирата да направи това с тялото ѝ, щеше да оскверни спомените за истинската си любов. Пренебрегвайки опасното си положение, тя го отблъсна и отстъпи в най-отдалечения ъгъл на стаята.

Хънтър знаеше, че постепенно предизвиква Блис, но както изглежда не можеше да спре. В мига, в който я докосваше, отдавна забравените спомени го връхлитаха. Преди седем години той разпалваше любовната ѝ страст. Сега възнамеряваше да посвети безброй часове да я изследва, да я опитва, да я усеща. Трябваше да навакса седемте загубени години.

Спомняше си всяка очарователна подробност по тялото ѝ. Онази малка интригуваща бенка под лявата ѝ гърда, която обичаше да целува и гали с език. Тънкият ѝ кръст. Дългите ѝ стройни крака. Буйните ѝ червеникави коси, розовата плът на най-тайнствените ѝ места. Слабите задъхани стонове, когато докосваше с устни зърната ѝ. Той изстена. Втвърди се като камък. Ако не спреше да фантазира, щеше да я хвърли върху леглото с пола, вдигната над главата. А това не беше начинът, който бе замислил.

След като я върне на Фолк и баща ѝ, той искаше да си спомня, че тя го е желала, молила се е, изгаряла е от неудържима страст. А щом накрая ѝ се разкрие, искаше да изпита същата болка, пронизваща го от деня на дуела, когато Блис избра Фолк вместо него.

Потискайки сексуалния си копнеж, Хънтър подигравателно се обърна към Блис.

— Както желаш. Засега — добави решително.

Напрежението между тях беше нетърпимо. Блис едва сдържаше чувствата си. Не можеше да си представи какво ѝ се случва. И как този пират възбуждаше усещания, за които си мислеше, че друг мъж, освен Гай де Йънг не можеше да предизвика.

Леко почукване на вратата разсея напрежението. Блис почти припадна от облекчение, когато Хънтър се извърна от нея, за да отвори.

— Влезте — каза той, като задържа вратата широко отворена. — Повиках ви, за да ви запозная с новата Господарка.

Клео влезе в стаята, последвана от огромен мъж, чиято кожа имаше същия черен блясък като на негърката. Последна пристъпи млада жена, съвсем скоро излязла от младежка възраст. Безупречната ѝ кремава кожа и дългата ѝ черна коса перфектно подчертаваха изразителните ѝ бадемови очи. Тя носеше малайски саронг, който разкриваше малка част от излъчващата сладострастие фигура.

— Вече се срещна с Клео — каза Хънтър. — Огромният младеж зад нея е Кеъсар, нейният съпруг. Сам съм ги венчал.

— Роби ли са? — попита Блис.

— Срещнах ги на борда на един испански кораб, който превозваше роби и ги доведох тук. Те са свободни, но избраха да останат на остров Пайн и да работят за мен срещу надница. Клео е моята икономка и готвачка, а Кеъсар е надзирател. Не бих могъл да се справя без тях.

Блис извърна тюркоазените си сини очи към младата жена, която се взираше в Хънтър, сякаш искаше да го разкъса с поглед. Тя реши, че вече знае какво е тази жена за Хънтър и се зачуди как той ще обясни присъствието на мургавата красавица в дома си.

— Това е Теймър — обясни Хънтър. — Една от малкото индианки калуса останали на острова. Помага на Клео в неприятната и трудна домакинска работа — каза той, без да даде никакви други обяснения.

Тя не беше глупава. Знаеше точно какво място заема Теймър в домакинството.

— Блис е новата ви Господарка — каза Хънтър на присъстващите. — Изпълнявайте желанията ѝ, сякаш са мои. Има ли някакви въпроси?

— Не, капитане — отвърна Кеъсар, отговаряйки и за себе си, и за жена си. Усмихна се широко на Блис, като разкри правилни бели зъби. — Не се тревожи, аз и Клео ще се грижим добре за малката Господарка. Съпруга ли ти е?

Хънтър се поколеба при въпроса, но за Блис не беше трудно да отговори.

— Не, разбира се. Аз съм негова пленничка. Не съм тук по собствено желание.

И Клео, и Кеъсар се престориха, че не са чули думите ѝ.

— Това ли е всичко, капитане? — попита Клео.

— Да, сега можете да си вървите. Само исках да ви обясня, че Блис е моя гостенка и ще трябва да се отнасяте към нея като към такава.

Клео и Кеъсар излязоха от стаята с леки тихи стъпки. Теймър остана с очи, помрачени от злоба и приковани в Блис.

— И ти можеш да помогнеш, Теймър — весело продължи Хънтър. — Блис се нуждае от придружителка. Знам, че не си обучена за тази работа, но съм сигурен, че тя може да те научи на това, което трябва да знаеш.

— Придружителка? — повтори Теймър на завален английски. — Аз съм принцесата на племето калуса. Няма да прислужвам на никого. — Възмутена, тя се извърна и напусна величествено стаята.

— Теймър е малко надменна — каза Хънтър и се засмя тихо.

— Не ми трябва придружителка — грубо се възпротиви Блис. — Мога да се справя чудесно съвсем сама, благодаря.

— Ако се нуждаеш от помощ, отвори онази междинна врата ей там. Ще се радвам да ти услужа.

Блис извърна глава, забелязвайки за първи път вратата на срещуположната страна в помещението.

— Стаята ми се намира точно зад онази тънка стена — заяви самодоволно Хънтър. — Понякога намирам разположението за много удобно.

Блис си спомни как гърдите ѝ се развълнуваха и сякаш запламтяха, когато ги докосна, и едва успя да сподави трепета си.

— Удобна за какво?

Хънтър се засмя гръмогласно.

— Сети се, де. — После закрачи към вратата и я затвори тихо след себе си.

Блис дълго гледа втренчено след него. Тя не се бе помръднала, когато Клео тихо почука и подаде глава.

— Клео е, Господарке. Кеъсар е тук с ведрото за вашата баня.

— Баня ли? О, влизайте — извика Блис, нетърпелива да се потопи в истинско корито за къпане, след като бе лишена от този лукс толкова дълго време.

Скоро ведрото бе поставено и напълнено с топла вода, а до него имаше сапун с аромат на жасмин и плътна хавлия. Клео сновеше наоколо.

— Има ли още нещо, което да желаете, Господарке?

— Не, благодаря, освен ако може да намерите нещо подходящо за обличане.

— Господарят вече ми нареди да ви намеря дрехи. Докато се къпете, аз ще ги извадя от скрина в килера. Забавлявайте се, Господарке.

Блис бързо се съблече, стъпи във ведрото и доволно въздъхна, когато се потопи във водата. Топлата вода прекрасно действа на загорялата ѝ кожа, докато насапунисваше косата си и я търкаше ожесточено. След като я изми и изплакна два пъти, тя насапуниса и обля тялото си, започна от лицето и продължи надолу до пръстите на краката си. После се излегна, затвори очи и се отпусна.

Дрезгав глас прекъсна мислите ѝ.

— Защо си тук?

Тя не беше чула вратата да се отваря, но позна гласа. Отвори очи. Теймър. Блис извърна глава към вратата и видя екзотичната красавица да стои само на няколко стъпки встрани.

— Защо не попиташ Хънтър? Това не е мястото, където искам да бъда. Въобще нямах право на избор.

— Хънтър никога преди това не е водил тук жена.

Въпросът, който напираше на върха на езика ѝ, трябваше да бъде зададен:

— Каква си на Хънтър?

— Аз му принадлежа — заяви Теймър самодоволно. — Предоставена съм на него от баща си, който беше последният велик вожд на племето калуса, останало на острова. Почти всички наши хора, освен онези, които живеят в малкото селище на северния бряг на острова, бяха избити от испанците, които нахлуха на територията ни преди много години. Татко вярваше в Хънтър. Преди да умре, той го помоли да ми намери подходящ съпруг сред нашите хора, когато стане време. Но аз не искам друг, освен него — разпалено рече тя.

Блис не попита, но ѝ беше ясно, че Теймър и Хънтър бяха любовници.

— Хънтър ще те убие, когато му омръзнеш — каза Теймър с огромно задоволство. — И преди това е имал жени, но бързо губеше интерес към тях и после се връщаше при мен.

Блис чу шум до съседната врата и извърна поглед. Нямахше ли да я оставят на спокойствие, чудеше се тя, когато Хънтър влезе в стаята. Потопи се още по-дълбоко под водата, а той се засмя приглушено.

— Нима си променила мнението си да станеш придружителка на Блис, Теймър? — попита Хънтър. — Ако не е така, трябва веднага да напуснеш. Искам да разговарям с нея насаме. И затвори вратата.

— Не съм променила мнението си. — Теймър хвърли поглед през рамо, после изхвърча от стаята и затръшна вратата.

— Любовницата ти току-що ме нагости с истории за твоите подвизи — каза Блис подигравателно.

Хънтър се захили продължително и звънко.

— Още по-очарователна си, когато ревнуваш. Теймър си въобразява, че е влюбена в мен, но нито сега, нито преди е била моя любовница. Чувствам я повече като сестра.

— Сестра, хмм — измърмори Блис. По-скоро вярваше на Теймър, отколкото на Хънтър. Не че това беше важно. Не възнамеряваше да има нещо общо с безсърдечния пират, който не отричаше отвратителните си престъпления в открито море. — Какво правиш тук? Няма ли да ме оставите на мира?

— Това е моят дом и ще ходя, където си пожелаеш. Върнах се, за да ти кажа, че няма да мога да вечерям с теб. Моите пирати ме поканиха на празненството в селището и мисля, че не е уместно да идваш. Пиршествата им обикновено са изпълнени с кавги.

— Върви, където искаш — сви рамене Блис. — Това не ме засяга. Ще вземеш ли Теймър? — Самодоволната усмивка на Хънтър я накара да си прехапе езика.

— Не, Теймър никога не посещава празненствата в селището. Твърде е добра, за да бъде опетнена от буйните ми пирати.

— А ти не се ли смяташ за грабител? — подигра се Блис, въпреки че не бе напълно убедена.

Хънтър я изгледа загадъчно.

— Предполагам, че ще го кажеш. — Той взе хавлията и я разгъна. — Излез от ведрото. Докато съм тук, мога да те обслужа вместо придружителка.

— Не, благодаря.

След минута, която се стори цяла вечност за Блис, той остави хавлията.

— Да бъде твоята воля... засега. Но не очаквай това да продължи. — После се извърна и излезе с широка крачка.

Блис вечеря сама в стаята си. Непоносимата жегга неусетно намаля със залязващото слънце, оставяйки след себе си тиха звездна вечер, с освежителния полъх на бриза и морското ухание. Нощните звуци изпълваха свежия въздух, вятърът довя музиката и високите гласове от буйното празненство.

Блис нямаше представа какво става долу на брега, и не искаше да знае. Въпреки това, тя се приближи до прозореца, омаяна от почти магическото въздействие на танцуващите сенки под пъстрата лунна светлина. Изблици на смях и викове, долитаха от няколко двойки, залисани в любовна игра зад храстите близо до къщата. Дали един от тези смеещи се мъже не беше Хънтър, чудеше се тя влудена.

Само блещукащите звезди на нощното небе надзъртаха в стаята ѝ, когато накрая Блис облече една от нощниците, донесени от Клео, качи се на леглото и издърпа около него мрежата против комари. Леглото се оказа толкова удобно, колкото изглеждаше, и тя мигновено заспа.

Спеше дълбоко, когато Хънтър се върна в къщата. Беше пил твърде много ром и главата му се въртеше. Едва откри стаята си и бавно се съблече. С мъка издърпа мрежата против насекоми, после се

строполи върху матрака. И когато се вторачи във вратата, си спомни, че оттатък спеше жена.

Неговата жена.

Изстена. Стомахът му се преобърна и той се опита да потисне възбудата, тормозеща го от момента, в който Блис завладя мислите му. За негов ужас сънят му бягаше. Повечето нощи бяха безсънни, а сънищата — изпълнени с ужасни образи на затворнически килии и убийци. През годините се бе научил да живее, без да спи нормално. Беше по-лесно, отколкото да преживява едни и същи кошмарни сънища нощ след нощ. И причината за тези кошмари лежеше точно зад онази врата.

Хънтър бавно се надигна, за да не раздразни замаяната си глава, пребори се с мрежата против комари, издърпа я и с усилие се изправи. Клатушкайки се, прекоси стаята до вратата и натисна дръжката. Вратата се отвори безшумно и Хънтър пристъпи вътре. Леглото беше обляно от лунната светлина. Зад тънкия воал лежеше жена, чието тяло някога познаваше толкова интимно, колкото собственото си. Жената се беше омъжила по любов, заклела се бе във вечна обич и вярност, после бе разбила живота му заради друг.

Очертанията на стройното ѝ тяло в леглото го привличаха като нощна пеперуда към пламък. Той пристъпи с леки тихи стъпки и издърпа завесата. Тя лежеше по гръб, едната ѝ ръка бе вдигната над лъскавата ѝ коса като на невинно дете. Взря се в равномерното движение на гърдите ѝ и в чувствените очертания на розовите зърна под тънката материя на нощницата. Бученето в главата му нарасна. Трябваше да положи усилия, за да не протегне ръка и да не я докосне. Скоро, помисли си той решително, скоро ще я имам в леглото си.

Блис нямаше представа какво я разбуди, но изведнъж усети, че не е сама. Отвори бавно очи и се разяри, когато видя Хънтър да се навежда над нея. Беше гол. Тя бе твърде зашеметена, за да проговори. Гърлото ѝ се сви конвулсивно, когато неуспешно се опита да преодолее вълната, надигнала се от гърдите ѝ.

Обляното му от лунната светлина силно тяло представляваше перфектно съчетание от мускули и стегната плът. Тя леко се усмихна, сякаш времето се върна назад. Представи си мъжа, когото обичаше

повече от собствения си живот. Прошепна името му, без да осъзнае грешката си.

— Гай... О, Гай...

Хънтър замръзна.

— Какво каза?

Блис ококори очи и разклати глава, разумът ѝ се избистри, когато се надигна на лакти и се вторачи в него. Вече бе пробудена и ясно осъзнаваше кой беше той и какво представляваше.

— Какво правиш тук?

— Дойдох да ти предложа приятна нощ. — Езикът му плетеше думите.

— Ти си пиян! Какво искаш?

— Теб. — Пружината на леглото изскърца, когато той се строполи върху матрака.

Тя го отблъсна, но тялото му не помръдна.

— Махай се.

Не получи отговор.

— Няма да ти се дам толкова лесно.

Отново не получи отговор.

— Проклятие! Върви намери Теймър, ако си търсиш някоя за леглото.

Този път Хънтър издаде гърлени звуци и Блис разбра, че е заспал. Тя се опита да се измъкне, но нощницата ѝ остана затисната под него. Когато направи нов опит да я издърпа, той рязко се извърна и прехвърли единия си крак и ръка над нея, та ѝ стана невъзможно. Блис нямаше към кого да се обърне за помощ и лежа притисната под него до сутринта, като се молеше той да не се събуди. Преди да го отхвърли, щеше да изчака, докато се увери, че е заспал дълбоко, но скоро и тя се унесе.

Хънтър изстена и се опита да отвори окото си. В устата му горчеше, а по главата сякаш го удряха стотици чукове. И му беше горещо. Струйки пот се бяха събрали там, където нещо меко и топло го притискаше. Той бързо разбра, че беше и болезнено възбуден. Някой под дясната му ръка се помести и той неволно изстена. Тиха женска въздишка изведнъж го събуди. В чие легло е, чудеше се той замаян. Коя

жена го бе задоволила с тялото си миналата нощ? Сладката червенокоска, която докара на острова? Леко повехналата, но дяволски сексапилна брюнетка, която често го посещаваше, когато имаше нужда от жена? Малката блондинка с големите меки гърди? Аха, блондинката, реши той, като леко се надигна, за да я погледне отново.

Ярка слънчева светлина заливаше стаята, и той отново замижа. Когато намери сили да погледне деня, зашеметен от изненада, разпозна до себе си Блис. Тя продължаваше да спи дълбоко, а той се чудеше защо не може да си спомни какво се бе случило тази нощ. Дори не се сещаше как се бе озовал в леглото ѝ. Беше ли я насилил? Надяваше се, че не е. Това не беше начинът, който бе желал. Искаше и двамата да се събудят и да изпитат всеки миг от страстта на отдаването си. После забеляза превръзката за окото, захвърлена върху възглавницата, където се бе строполил, и изстена от ужас — ако Блис се беше събудила и го бе видяла без нея, можеше да го разпознае.

Той се надигна бавно, да не наруши съня ѝ, сложи си превръзката и на пръсти излезе от стаята. После надяна бричовите и ботушите и тръгна към близкия бряг за сутрешното си плуване. Но колкото и дълбоко да се гмуркаше в пенливите вълни, не успя да прогони спомена за гърдите на Блис, която лежеше отпусната върху ръката му. Или как сладко въздъхна тя, когато я погали.

Блис се събуди малко след като Хънтър напусна стаята. Изненада се, че не е усетила кога се е измъкнал от леглото. Тя стана, изтри се от главата до пръстите на краката, изми зъбите си с мокро парче плат и облече преметнатата на стола рокля с жълта бродерия от димитено платно, която Клео беше оставила. После напусна стаята, за да разгледа къщата и двора. Искаше да разучи разположението на имението, за да е готова за всичко. Всеки ден като пленничка на Хънтър означаваше за нея още един ден далеч от сина ѝ.

— Мога ли да ви помогна, Господарке? — попита Клео, когато видя Блис да излиза на верандата. — Капитанът каза да го почакате. Той желае да закусва с вас. Подредила съм масата на верандата. Сутрините тук са прохладни и приятни, за разлика от следобедната жега.

— Само ще разгледам наоколо, докато той се върне — каза Блис и слезе от верандата.

— Не се отдалечавайте. Лесно можете да се загубите в джунглата.

Блис ограничи сутрешното си проучване в рамките на двора. Обиколи кочините и курниците, градината, която беше видяла през прозореца, няколкото навеса, складовете, бараката за инструменти и една малка къщичка, построена в имението, немного отдалечена от голямата къща. Предположи, че тук живеят Клео и Кеъсар. Точно когато зави зад ъгъла на къщата, срещна Хънтър да се прибира от брега.

— Добре ли спа? — попита той с неочаквано добро настроение, като се има предвид пиянската вечер.

Блис го изглежда втренчено.

— Доста добре предвид някои обстоятелства.

Той се захили самонадеяно, но не каза нищо за промъкването си в леглото ѝ.

— Готова ли си за закуска? Умирам от глад. Радвам се, че ме почака. — Той я хвана за ръката и я поведе по стъпалата към верандата. Издърпа и задържа стола ѝ, докато тя се настани на масата.

Блис се чудеше защо е толкова мил. Лоши мисли ли имаше, затова ли я държеше в плен? Може би беше подходящ момент да поднови темата за освобождаването си. Тя изчака Клео да остави подноса с пресни плодове на масата и след като си пое дълбоко дъх, попита:

— Днес ли тръгваме? Реши ли се да ме освободиш? Предпочитам да ме заведеш в Мобийл, ако не ти представлява трудност.

Вилицата на Хънтър застина във въздуха.

— Какво те кара да мислиш, че възнамерявам да те водя някъде? Ние току-що пристигнахме.

— Държиш се толкова мило. Помислих, че си променил чувствата си към мен.

Прониза я с поглед, от който тръпки полазиха по цялото ѝ тяло.

— Добър съм само когато постигам своите цели. Намирам любенето далеч по-приятно, ако между партньорите в леглото няма враждебност. Възнамерявам да бъда добър с теб, Блис. Много добър — наблегна той. — И наистина ще изпиташ удоволствие. По-силна наслада от тази, която си изпитвала с някой друг мъж.

Не каза само, че очаква от любенето им тя да забременее. Щеше да я върне на Фолк и баща ѝ. Но не и докато не наедрее с неговото дете.

Далечен глас в главата му нашепваше, че се надява да не забременее много скоро. Искаше да се позабавлява с нея в леглото.

5.

При други обстоятелства Блис щеше да се влюби в острова. Следобедната жега бе прогонвана от океанския бриз, а нощите бяха меки и знойни. Сутрините бяха истинско удоволствие и тя възнамеряваше да става рано, за да се полюбува на прохладата, изпълнена с уханието на борове, предшестваща следобедния задух.

От пристигането си на остров Пайн преди три дена, Блис беше нервна и се чудеше какви ли са плановете на Хънтър. Както изглежда, смяташе да се позабавлява с нея и да я държи в напрежение. Всяка нощ тя се заслушваше за стъпките му в коридора, но заспиваше, преди той да се върне в стаята си. Дори започна да очаква с нетърпение мига, когато ще го види отново. Беше нормално Хънтър да прекарва дълги часове на брега с екипажа си и да надзирава ремонта на корабния кил. След това той щеше пак да ѝ прави компания за вечеря и да я придружава на разходка по брега, докато комарите не ги прогонят.

Блис стоеше пред огледалото, когато за последен път оправи косата си за срещата с Хънтър на обяд. Мислите ѝ я отнесоха към нейния син. Очите ѝ се изпълниха със сълзи, когато образът му изплува в съзнанието ѝ. Тя си го представи сякаш е Гай като малък и замечтано се усмихна.

— Надявам се тази усмивка да е за мен.

Блис разшири очи от изненада, когато забеляза образа на Хънтър да се доближава към нейния в огледалото. Изглеждаше злокобно и вероятно това се дължеше на превръзката, която носеше. Гладко избръснатото му лице се открояваше от мастилено черната му коса, вързана на тила с кожена връв. Тя понечи да извърне лице към него, но той я сграбчи за раменете и я задържа, принуждавайки я да се вгледа в двата образа от огледалото.

— Каж ми за какво си мислеше. — Гласът му бе дрезгав и тих, от него я полазиха тръпки. — Мечтаеш за годеника си ли?

Блис се вторачи в отражението му, изненадана от неочаквано обхваналото я напрежение. Не можеше да сподели с него отговора,

затова замълча.

Ръцете му притиснаха по-силно раменете ѝ.

— Отговори ми, Блис. За Джералд Фолк ли мечтаеше? Усмивката ти за него ли беше?

— Нараняваш ме! Леко се усмихвах на собствения си образ. Това удовлетворява ли те?

Той отпусна ръце, но не си тръгна. Тя усети напрегнатото му тяло да се притиска в нейното, горещият му дъх да стопля врата ѝ.

— Засега.

Загрубелите му мазолести длани се плъзнаха от раменете към ръцете ѝ. Блис затаи дъх, когато те леко докоснаха кръста ѝ, спряха, след това неумолимо се плъзнаха нагоре и погалиха гърдите ѝ от страни. Тя потръпна и затвори очи. Изведнъж ги отвори, когато усети как ръцете му обхванаха заоблените ѝ гърди. Неочаквано и сякаш механично, зърната им набъбнаха и връхчетата им се втвърдиха и щръкнаха в отговор на милувката му.

— Не.

Палците му погалиха зърната ѝ през тънката материя на роклята, чувствената ласка я влуди и Блис се отпусна назад. Направи опит да се отдръпне, но не успя.

— Знам, че винаги си харесвала това, Блис. Гърдите ти винаги са били много чувствителни.

След миг тя осъзна какво казва. Как беше възможно да знае това? Преди него само един мъж бе докосвал гърдите ѝ толкова интимно. О, Господи, тя полудяваше. Хънтър не можеше да се сравни с любимия ѝ Гай.

— Погледни огледалото, Блис. Искам да те любя.

Тя тръсна глава, но въпреки това втренченият ѝ поглед отново бе привлечен от отражението им. Видя образа на жена с блуждаещи безжизнени очи и леко разтворена уста. Имаше вид на блудница, но не успя да отклони поглед.

Блис усети пръстите му отзад на гърба на роклята си. Миг по-късно горната част на дрехата ѝ се свлече, разкривайки втвърдените връхчета на зърната ѝ под прозрачната долна риза. Той ги погали през плата и втренченият ѝ поглед се закова на мястото, където големите му ръце я милваха. В този момент се мразеше, че му е позволила да повдигне тънката материя и да докосва голата ѝ плът.

Усети устните му да се плъзгат по врата ѝ и от гърлото ѝ бликна сподавен стон. Тя отново затвори очи, а когато погледна, видя, че той е разгърнал долната риза, издърпал краищата ѝ встрани и оголил гърдите ѝ. Контрастът между загорелите му тъмни ръце и бялата ѝ плът беше поразителен. Еротичен. Възбуждащ. Тя отпусна глава назад върху рамото му и потъна в онова безвремие, където властваше омайното удоволствие.

Неочаквано Блис издаде вик на изненада и недоволство, когато ръцете на Хънтър пуснаха гърдите ѝ, за да смъкнат роклята ѝ до бедрата. Стонът замря в гърлото ѝ, когато отново почувства ръцете му върху тялото си. Едната се плъзна надолу, притисна се към вътрешната страна на бедрата ѝ и се приближи към извора на женствеността ѝ. Усещането беше по-разтърсващо от всичко, което можеше да си представи. Когато започна леко да я милва, тя не можа да контролира действията си и притисна бедра към слабините му. Беше минало толкова много време, откакто не бе изпитвала истинско удоволствие, че тялото ѝ откликна, независимо от разума ѝ.

Хънтър усети благосклонното ѝ съгласие, обгърна я и я притисна с крака, позволявайки ѝ да усети болезненото пулсиране на ерекцията му. Блис знаеше, че е изложена на опасност, ако му отвърне толкова откровено, но нямаше нито желание, нито воля да се противопостави на прелъстителната му сила. И беше толкова възбуждащо. Той вече ѝ бе открил намерението си да я прелъсти.

„Господ да ми е на помощ за това, което се случва.“

— Време е — прошепна Хънтър, като целуваше и леко хапеше ушите ѝ. — Искаш ли ме?

— Аз... — Тя се уплаши, че ако отвърне да, ще загуби онази част от себе си, в която е споменът за мъртвия ѝ съпруг.

— Кажи ми, Блис.

Тя усети как той сграбчва полата ѝ и я повдига. Неволно втренченият ѝ поглед се извърна към огледалото. Видя дълги стройни крака с трапчинки върху коленете и заоблени бели бедра в пълен контраст със загорялото тъмно тяло на Хънтър. Само още един инч по-високо от гънките на дрехата ѝ и прикритите белези от раждането щяха да бъдат напълно изобличени. Тя се приготви за реакцията на Хънтър, след като разкрие всичките ѝ тайни.

Но този момент не настъпи. Пуснал дрехата ѝ неочаквано, той я обърна с лице към себе си. Притисна силно бедрата си в нейните и наведе глава към гърдите ѝ. Връхчетата на пръстите му умело галеха гърба и ханша ѝ, когато силно притисна удължения си фалос между нейните бедра, наведе глава и засмука розовото зърно на гърдата ѝ.

Колко можеше да издържи, преди да се оплете във възбуждащата мрежа, която той изплиташе около нея? Блис се чудеше влудено, докато продължаваше да се притиска към устните, които придърпваха сладкото връхче на зърното ѝ с белите си зъби.

Лудостта на Хънтър бързо се стопи. От опит знаеше, че Блис е страстна жена и ясно си спомняше нейната чувствена отзивчивост. Трябваше да се справи със силната власт на емоциите. Ако загуби контрол сега, щеше да провали всичко, което бе постигнал през последните седем години. За щастие не се тревожеше, че тя може да завладее сърцето му, тъй като сега там, където то бе изтръгнато от тялото му, беше пусто.

Обаче Хънтър трябваше да продължава да си напомня, че главната му цел бе да прелъсти Блис, тя да забременее и да я върне на годеника ѝ. За да доведе всичко това докрай, той трябваше да не се вълнува, да я обладава колкото може по-често и да остане далеч от всякакви емоции. Бе решил да не мисли за това, което той и Блис щяха да правят, докато се любят. Напомни си, че любенето му трябва да бъде като на шега и като досадно, двусмислено и противоречиво осъществяване на целта му.

Хънтър облегна Блис на стената, за да остане права. Когато тя издаде сподавени стонове на протест, той целуна влажните ѝ устни, докато стоеше скована в ръцете му. Неповторимият аромат на устните ѝ несъзнателно завладя спомените му, връщайки го към онези страстни нощи, които споделяха в другия си живот, по друго време. Изведнъж осъзна, че бе неспособен да постъпи така с нея.

Не само Хънтър бе измъчван от силата на далечните спомени. Целувките на пирата върнаха Блис към миналото. Към мъжа, който я караше да изгаря от страст. Целувките на Хънтър, ароматът му, опитността му толкова силно ѝ напомняха на Гай, че за момент тя забрави, че се целува с първичен пират. Представи си, че е в ръцете на Гай, устните на Гай я замайваха, горещият език на Гай се плъзгаше в устата ѝ и се преплиташе с нейния. Той дори ухаеше като Гай.

Но това не беше Гай. Любимият ѝ беше мъртъв. Този мъж бе нейният завоевател, нейният прелъстител. Той възнамеряваше да използва тялото ѝ за свое собствено удоволствие, после да я убие, когато се отегчи от нея. Беше чувала твърде много истории за Гаспърила и братството, за да вярва в някакъв друг изход.

Блис се бореше за контрол над чувствата си. Когато усети, че е притисната до стената, намери сили и енергично протестира.

— Не! Не това.

Очевидно Хънтър беше прекалено погълнат от усещанията, за да успее да спре, докато се мъчеше да разкопчае брича си.

— А аз те искам, Блис, и винаги получавам каквото искам — изръмжа след очевидния неуспех да развърже заплетената връв на брича си. После избълва една ругатня и се протегна за ножа.

Никой от двамата в помещението не чу отварянето на вратата и не забеляза нежелания гост, пристъпил вътре. Изведнъж гневен крясък прокънтя в стаята, като наруши интимността на момента. Лицето на Хънтър побеля от ярост и той извърна очи към неканения гост.

— Защо не почука, Теймър? — изсъска той. — Излизай. Не виждаш ли, че съм зает?

— Мога да видя много добре какво правите — изкрещя Теймър, отправяйки злобен поглед към Блис. — Клео ме изпрати да я поканя на обед. Явно не си чул тропането ми. Защо я доведе тук, Хънтър? Ако ми позволиш, мога да заменя всички жени, които искаш.

— Ти си още дете. На колко си години? Четиринадесет? Петнадесет? Аз съм възрастен мъж. Правил съм много подли неща в моя живот, но не съм съблазнител на деца. Когато му дойде времето, ще ти намеря съпруг сред твоите хора.

— Не съм дете. На шестнайсет съм — осведоми го надменно Теймър. — Мога да изчакам, докато ѝ се наситиш. — Тъмните очи блестяха от злоба. — Ще я убиеш ли, като приключиш с нея?

Блис пребледня.

— Не. Когато му дойде времето, ще бъде върната на годеника ѝ. След...

— След какво? — ужасено възкликна Блис. — Какво искаш от мен?

Теймър изсумтя от отвращение.

— Дори аз знам какво иска от теб? Това, което не разбирам, е — защо. Хънтър е имал много по-красиви жени от теб. Ти дори не си млада.

— Достатъчно! — изрева Хънтър. — Не си играй с търпението ми, Теймър. Върви да помагаш на Клео в кухнята. Сигурна съм, че ще ти намери някаква работа.

Теймър напусна разярена. Хънтър се извърна към Блис, но любовното желание бе скършено. Тя се взираше внимателно в него. Силната страст, която я бе обладала, сега се беше заменила със страх.

— Излъга Теймър — обвини го тя. — Ще ме убиеш, след като ти... след като получиш това, което искаш.

— В плановете ми няма такова нещо — увери я Хънтър. — Ще те върна на годеника ти, когато реша, че съм готов да ти позволя да си тръгнеш.

— Защо не ме върнеш сега? Каква причина може да има, за да ме държиш тук? — Тя изпъна рамене и се вгледа в него решително. — Да ме вкараш в леглото си. Ако това е намерението ти, няма да се съпротивлявам, стига да ми обещаеш и да ме заведеш след това до Мобийл. Колкото по-бързо получиш каквото искаш, толкова по-скоро ще мога да си тръгна.

— Напомняш ми на мъченик, изправен пред лъвове — каза Хънтър. — Това не е начинът, по който те искам. Желая те изгаряща от страст и отдадена на удоволствието. Женствена и възбудена. Това, което ти изпитваше с... Джералд Фолк. — За малко да каже Гай де Йънг, но се усети навреме. — Наистина смятам да те вкарам в леглото си за известно време. Ако мислиш, че ще можеш да се измъкнеш, като лежиш под мен скована като дъска, забрави. Ще разпаля страстта ти и за всичко, което си способна да ми дадеш.

— Не съм способна да ти дам нищо — отвърна Блис. Тя се вторачи в далечината, тюркоазените ѝ очи се замъглиха от парещи сълзи. — Имаше един мъж... — Гласът ѝ секна от риданието и тя се извърна. Минута по-късно възвърна самообладанието си и попита: — Не съобщи ли Теймър, че обедът е готов? Не трябва да караме Клео да ни чака.

Хънтър ѝ помогна да се облече. Помисли си колко изключително умели са пръстите му и реши, че това е заради добрите му познания за женските тела. Когато тя се облече, той ѝ предложи ръката си и я

съпроводи до слънчевата веранда, където Клео беше изнесла и подредила обед.

Блис яде много от изобилните пресни плодове, варени скариди, раци и апетитна бамя. Обядът завърши с десерт, приготвен от банани. Когато Клео се върна да събере приборите, разтревожено сви вежди.

— Нещо не е наред ли? — попита Хънтър. — Изглеждаш разтревожена.

— Не мога да намеря Теймър — отвърна Клео. — Изпратих Кеърсар да я търси. — Тя поклати глава. — Глупаво момиче, не знам докъде стигат фантазиите ѝ. Току-що навърши шестнайсет и реши, че е достатъчно възрастна да ви стане жена. Но аз ѝ казах, че все още е твърде млада за вас.

— Същото нещо ѝ заявих и аз. Къде мислиш, че може да е отишла? Островът е доста голям.

Клео не прояви излишна заинтересованост.

— Кеърсар ще я намери. Може би е при своите хора в северната част. Добро бягство, бих казала. Ето къде ѝ е мястото.

Хънтър възнамеряваше да намери на Теймър съпруг сред племето калуса, когато навърши определена възраст. Сега, както изглеждаше, тя беше взела нещата в свои ръце. Въпреки това след обедата той отиде да търси твърдоглавото момиче.

Теймър не беше в селището на индианците. Хънтър прекара около час с един млад воин, който изрази желание да разговаря с него. След това през останалата част от деня и до късно през нощта той я търси в иглолистната гора. Когато не успя да я намери, се разтревожи да не се е загубила в мангровите шубраци, или потънала в подвижните пясъци до брега. Отровни змии, пантери и диви прасета обитаваха гората. Всякакви неприятности можеха да сполетят момичето.

Дори Блис се разтревожи за Теймър, въпреки че девойката не беше ни най-малко дружелюбна с нея. Клео се прибра в колибата, в която живееше с Кеърсар, и я остави сама в къщата. До късно през нощта в гостната Блис чака да се върне Хънтър с новини за младата индианка. Накрая чу стъпки по дървената веранда и погледна нетърпеливо към вратата, очаквайки да види Хънтър. Вместо него в

стоята нахлуха трима пирати, които помнеше от кораба. Теймър беше с тях.

— Ето я — каза Теймър, посочвайки Блис. — Ваша е. Хънтър се отегчи от нея и даде разрешение на другите членове от братството да се позабавляват.

Единият от пиратите погледна похотливо към Блис, не можещ да повярва на големия си късмет.

— Сигурна ли си? — попита той Теймър. — Къде е Хънтър?

— Излезе, за да не се разправя с нея, докато я отвеждате.

Заше метена, накрая Блис успя да възвърне гласа си.

— Лъжкиня! Той излезе да те търси. Защо избяга?

Теймър й се усмихна простодушно.

— Не знам за какво говориш. — Тя се обърна към пиратите, които се вираха в Блис с алчно очакване. — Искате ли я, или не? По-добре я вземете сега, преди другите да са дочули за щедростта на Хънтър и да са поискали да си я поделят с вас. Заведете я в гората, където няма да се чуват виковете й.

— Аз съм първи — каза грозният пират със стърчаща червеникава коса.

— Ау, Ред, винаги искаш да си първи. Няма да ни оставиш много, след като си свършиш работата.

— Мой ред е да съм първи, Солт — оспори третият пират.

— Кой нарежда тук, Буч? — възпротиви се Солт и се намръщи.

Ред извади ножа си.

— Този път аз съм първи.

— Да не сте полудели? — изкрещя Блис. Сякаш бе попаднала в кошмарен сън. — Махайте се отгук! Ако Хънтър научи, ще ви убие. — Тя започна да отстъпва.

И тримата пирати насочиха вниманието си към Блис. После като по команда се спуснаха към нея. Тя се обърна, за да побегне, но скоро я заловиха. Сграбчиха я и се бутаха един друг, докато я опипваха с грубите си ръце.

— Теймър! Накарай ги да спрат. Не можеш да направиш това.

— Само спасявам Хънтър от неприятностите, които може да си навлече — отвърна тя самодоволно. — Жените бързо го отегчават. Той обича разнообразието. Като те доведе на острова, не значи, че ще те задържи.

Блис яростно се съпротивляваше, когато Ред я задърпа към вратата. Солт и Буч се присъединиха и тримата безцеремонно я повлякоха надолу по стъпалата. Следвайки съвета на Теймър, влязоха в тъмната гора.

Блис реши, че сега е моментът да крещи. Ако имаше късмет, Кеъсар щеше да я чуе и да се притече на помощ. Ред сякаш бе разгадал мислите ѝ и закри с ръка устата ѝ. Тъмнината беше потискаща, но както изглеждаше, те знаеха точно къде отиват. Когато излязоха на малкото сечище, я блъснаха върху мочурливата трева и започнаха да спорят кой да бъде първи.

Използвайки тяхното разсейване, Блис съобрази, че сега е моментът да действа и скочи. Побягна слепешката през гъстите шубраци, спъвайки се в корени и разперени дървета, чиито клони скубеха косата ѝ и оставяха рани върху нежната ѝ кожа. След себе си чуваше яростните викове, дрезгавото дишане и знаеше, че преследвачите са близо. Скована от страх, тя погледна през рамо, за да се увери в най-лошото, като продължи да бяга стремително напред, но изведнъж се блъсна в нещо неподвижно. То беше твърде меко, за да бъде дърво и много твърдо за храст. Това беше...

Хънтър.

Блис се сви на гърдите му и зариде, когато ръцете му я обгърнаха. Нямаше никаква представа дали е избягала от огъня в горещия тиган, но предпочиташе дявола, който познаваше, пред този, който не знаеше.

Хънтър вторачи здравето си око в тримата пирати, които се заковаха на място, когато го видяха.

— Какво става? — попита той, пронизващ пиратите с втренчения си поглед. — Кой ви даде право да се доближавате до моята жена?

— Само изпълняваме вашите заповеди, капитане — отвърна Ред, като нервно поглеждаше от Хънтър към Блис.

— Какви заповеди? — попита той напрегнато.

— Да вземем жената и да се позабавляваме, но тя не беше много любезна с нас.

Хънтър остана спокоен. Той повдигна брадичката на Блис и се взря в уплашените ѝ очи.

— Нараниха ли те?

Тя поклати отрицателно глава, не можеше да говори от спазмите на страха, свили гърлото ѝ. Хънтър я огледа внимателно, после кимна очевидно съгласявайки се с отговора ѝ. Пиратите бяха тези, върху които изля своя гняв.

— Кой ви каза, че не искам повече тази жена? — изрева той. — Ще ви убия, ако докоснете моята собственост.

Отмести Блис внимателно и извади сабята си.

— Кой ще е първи?

Пиратите го наблюдаваха предпазливо, разбирайки, че Хънтър можеше да изпрати всичките в ада, без да се изпоти дори.

— Ау, капитане, станала е някаква грешка. Малката индианка дойде до селището и каза, че вече ти е омръзнала таз жена. Тя ни повика да дойдем и да я вземем.

— Теймър ли ви каза това?

— Аха, Теймър, май така ѝ беше името. Нямахте да докоснем твоята жена, ако знаехме, че все още я желаш.

Ръката на Хънтър стисна дръжката на сабята. Кръвта му се смрази при мисълта, какво щяха да направят с Блис тези свирепи пирати. Ситуацията не беше много по-различна от това, което, беше виждал и изживявал в безброй други подобни случаи, но се чудеше защо трябваше да се разгневява сега. Беше виждал толкова много насилени жени, че се бе научил да не се свива от страх, а да го приема за неизбежно, дори да не участва в тези варварски оргии. Но сега беше различно. Този път жената, която пиратите искаха да насилят, бе Блис.

— Истината ли казва Ред? — попита я Хънтър. — Наистина ли Теймър им е казала, че си ми омръзнала и искам да се отърва от теб?

— Аз... Да. Тя ги доведе в къщата и им каза да ме отведат, защото си ми се наситил.

— Никога нямаше да се сетя да търся Теймър в селището — измърмори той, после се обърна към пиратите. — Изчезвайте отгук. И пуснете наоколо мълвата, че ако видя някой от вас или другите пирати да се мернат отново около моята жена, следващия път няма да бъда толкова снизходителен.

Ред не отстъпи от позицията си, яростно се взираше в капитана, сякаш възнамеряваше да предизвика Хънтър на дуел. Но явно преценил, че не може да се мери с него, се извърна рязко и последва приятелите си обратно по пътя, по който бяха дошли.

Хънтър пхна сабята в ножницата си, и отново привлече Блис в прегръдката си.

— Добре ли си?

— Чудесно.

— Не изглеждаш добре.

— Ако не беше пристигнал... — Тръпки пропълзяха по тялото ѝ.

— Хайде да се връщаме в къщата. Трябва да се разправя с Теймър.

— Какво ще ѝ направиш? Тя е толкова млада. Не знае какво върши.

— Много добре разбира какво е сторила. — Гласът му беше нисък, равен и непроницаем.

— Няма да я нараниш, нали?

Очакваше той да желае да направи точно това.

— Не. Баща ѝ ще ме преследва, ако я нараня. Имах намерение да ѝ намеря съпруг, но чак когато порасне. Сега мисля, че това е най-доброто, което трябва да направя, и то незабавно. Вече си има ухажор. Един млад воин от племето калуса ме помоли да му я дам за жена и аз ще му я изпратя. — Той се вгледа внимателно в лицето ѝ. — Можеш ли да ходиш?

— Разбира се. — Блис направи една крачка и залитна. Треперещите ѝ колена опровергаха думите ѝ.

Хънтър я вдигна на ръце и закри през гората, оставяйки светлината от звездите и луната да го водят.

— Мога да ходя.

Той не ѝ обърна внимание.

— Може ли да ти задам един въпрос?

— Щом се налага.

— Колко жени си изпратил на своите пирати, след като са ти омръзнали?

Движещите сенки и светлината върху лицето му не успяха да скрият изражението му. Блис си помисли, че вижда гримаса, представи си сянка да помрачава здравето му око, но не бе сигурна. Когато накрая той отговори, гласът му беше глух и нисък, лишен от всякакви емоции.

— Виждал съм и съм правил много неща, с които не се гордея. В началото те ме тревожеха, но след време това, което беше останало от съвестта ми, престана да ме терзае. Мога да говоря само за себе си,

когато заявявам, че никога съзнателно не съм причинявал смъртта на жена. Повечето от моите пленнички бяха откупвани от семействата им. Но въпреки това аз със сигурност ще горя в ада за нещата, които знам, че Гаспърила и членовете на братството са направили на жените.

Блис обмисли думите му и реши да ги приеме за истина. Но това не го правеше по-малък злодей. Хънтър и неговите пирати бяха направили бедняци баща ѝ и другите, които се опитваха да живеят честно от корабния бизнес. Тя знаеше, че трябва да се страхува от него. Но невероятно беше, че се боеше само да не завладее чувствата ѝ. Преди да успее да му зададе друг въпрос, те стигнаха къщата. Хънтър я пренесе през тъмните тихи стаи, мина покрай нейната спалня и влезе в своята.

Тропотът от ботушите му отекваше глухо върху дървения под — твърдо и решително. Блис знаеше какво щеше да последва и омайващи тръпки пропълзяха по гърба ѝ.

Примигващата светлина от единствената свещ осветяваше пътя му към леглото. Когато издърпа мрежата против комари, нежен глас се обади:

— Най-накрая се прибра. Побързай, чакам те.

Хънтър рязко се закова на мястото си. Изруга, когато Теймър се надигна на лакти и го повика с ръка.

— По дяволите, какво правиш тук?

Теймър видя Блис в ръцете му и пребледня.

— Какво прави тя тук?

Хънтър внимателно свали Блис, после се протегна през мрежата и издърпа Теймър. Тя беше гола, атлазената ѝ кожа блестеше като антично злато на светлината от свещта.

— Трябва да те накажа за това, което направи на Блис. Вече не си добре дошла в моя дом, Теймър.

— Не искаш да кажеш това. Къде ще отида? — изстена момичето.

— При тези, на които принадлежиш. При твоите хора. Днес те търсих в селището на калусите, помислих, че си при някой от твоето племе. Спомняш си Томас, нали? Младият воин изрази желание да те вземе за своя съпруга. Казах му, че ще си помисля. Благодарение на твоите измами вече взех решение. Ще те изпратя при него утре. Или ще направя това, или рискувам да те насили някой от пиратите в

селището. Не мисля, че ще ти е забавно, ако се присъединиш към блудниците там долу.

— Не искам Томас — нацупено отвърна Теймър.

Блис реши да обяви мнението си, независимо дали щяха да я разберат.

— Може би избързваш, Хънтър.

Хънтър я стрелна със строг поглед.

— Не се намесвай, Блис. Как можеш да я защитаваш след това, което ти направи?

— Млада е. И е влюбена в теб.

— Томас е чудесен млад воин — заяви Хънтър. — По-добър, отколкото тя заслужава. Утре Кеъсар ще я заведе при него.

Теймър не беше съвсем разочарована. Тя познаваше Томас и го смяташе за красив. Наказанието ѝ можеше да бъде далеч по-лошо. Хънтър можеше да разбие живота ѝ, ако пожелаеше. Въпреки че беше млада, сега тя разбра това, което никой не знаеше за Хънтър. Закрилата и необичайната доброта към пленничката му беше в пълно противоречие с обичайното му поведение. Всичко това говореше красноречиво за мъжа, известен със своята неотстъпчива натура и липсата на състрадание. Тази жена беше нещо специално за Хънтър, осъзна тя. Теймър накрая прие решението като воля на Господа.

— Върви си в стаята — грубо ѝ нареди Хънтър.

Теймър изгледа косо Блис, стана плахо, прекоси стаята с целия блясък на голотата си и излезе от спалнята. Хънтър я последва до вратата.

— И не се опитвай да бягаш отново, защото вече няма да има място, където да отидеш, когато те намеря — извика след нея той и тръшна вратата.

Блис реши, че е подходящ момент да се върне в стаята си и се запъти към междинната врата.

— Къде си мислиш, че отиваш?

— В моята стая.

— Отсега нататък това е твоята спалня. — Той я изгледа с такава сексуална възбуда, че Блис усети как бързо я завладява страстта.

— Хънтър, аз...

Той се вторачи в нея с окото си. То се присви, изпълнено с желание.

— Ела тук, Блис.

Гласът му беше упойваща смесица от еротична, но внушителна и властна пламенност и примамлива любовна молба. Тих, съблазнителен и крайно предизвикателен. И Блис изпита странното чувство, че го е чувала преди това. Някога. Някъде. Тя напрегна ума си, но паметта ѝ изневери. Привличането му беше толкова силно, че не можеше да мисли за друго, освен за тази стая, за този мъж и това, което искаше от нея. Тя се приближи с бавни, тихи стъпки.

— Време е, Блис — прошепна той, когато тя се доближи достатъчно, за да усети топлината, излъчваща се от тялото му. — Чаках дълго този момент. Няма да ме отблъснеш, нали?

Минутите течаха в очакване, докато тя обмисляше думите му. Да го отблъсне? Нямаше сила дори да диша, още по-малко да го отблъсне. Втрещено наблюдаваше как оръжията му падат с тропот върху пода. Първо ножницата и сабята, после ножът и пистолетите му.

— Съжалявам за това, което се случи тази вечер — продължи той, като разкопчаваше копринената си риза. — Въобще не съм имал намерение да те давам на моите пирати. Винаги съм смятал да те върна на годеника ти веднага след като наедрееш с моето... — изведнъж спря, когато осъзна, какво щеше да каже и продължи — когато съм готов да те пусна да си ходиш — бързо се поправи.

Блис не долови грешката му. И пронизващият ѝ поглед, и умът ѝ бяха съсредоточени в голите му гърди. Когато Хънтър седна на леглото да свали ботушите си, тя преглътна конвулсивно, разбирайки, че след няколко минути ще бъде гол. Ботушите изтрополиха на пода и той се изправи с ръце върху колана на брича. Бузите ѝ запламтяха и тя отмести поглед. Минути по-късно чу шумоленето на плат.

— Погледни ме.

— Не. Не съм готова за това. — Но извърна очи.

Той беше великолепен. Стегната мускулиста плът. Погледът ѝ се плъзна по тялото му... и се спря, когато стигна до мъжествеността му. Той беше болезнено възбуден. Фалосът му бе дълъг и твърд, издигащ се над черните къдрици.

— Ще направя така, че да ме искаш — обеща уверено. — Докосни ме.

Когато тя се поколеба, той се протегна, улови малката ѝ ръка, придърпа я до пламтящата плът на члена си и обви пръстите ѝ около него.

Блис се опита да издърпа ръката си, но той не ѝ позволи. После тя го чу да се задъхва и вдигна поглед. Лицето му се бе изкривило, сякаш изпитваше болка.

— Да не би да те нараних?

— Не. Забавлявам се толкова много. — Той постави едното си коляно на матрака и се отпусна върху него. — Сега е твой ред.

6.

Блис си поемаше дъх трепетно и едва доловимо. Гърдите ѝ бяха толкова напрегнати, че едва можеше да диша. Искаше ли това? Наистина ли го желаше? Имаше ли някакъв избор? Хънтър беше решен да я има и вероятността да успее да го спре бе твърде малка. Тя се опитваше да измисли нещо, да му каже нещо, с което да го предизвика, но всичко, за което можеше да се сети, беше: „Свали си превръзката“.

Той се протегна.

— Не искам да те плаша. — Пръстите му бавно разкопчаха първите две копчета на роклята ѝ. — Остави на мен.

— Не мога да ти позволя да го направиш.

Още две копчета се изплъзнаха от илиците.

— Не можеш да ме спреш.

— Аз... никога преди това не съм била с мъж — излъга тя. Той разкопча останалите копчета и тихо се засмя, сякаш до голяма степен се забавляваше от думите ѝ.

— Ти си на двадесет и пет. Нима очакваш да повярвам, че си девствена.

— Аз... — Изведнъж тя осъзна какво бе ѝ казал. — Откъде знаеш възрастта ми?

Хънтър рязко издърпа горната част на роклята ѝ до кръста.

— Късмет.

— Всичките си пленнички ли насилваш?

Колебанието му я окуражи, но след това той развърза връзките, придържащи дрехата ѝ и надеждите ѝ се провалиха.

— Ако исках да те насиля — отвърна — да се е случило много отдавна. Аз няма да те насиля, Блис.

Издърпа полата до бедрата ѝ и я измъкна. После коленичи и събу обувките и чорапите ѝ. Сега бе покрита само с рокля до коленете и се страхуваше, че няма да е задълго.

— От колко време си пират? — попита тя в опита си да отклони вниманието му другаде. Но това не помогна.

Все още на колене, той плъзна ръцете си под полата ѝ, бавно вдигна ефирната тъкан до тънката ѝ талия. Изведнъж стана и издърпа роклята ѝ над главата, като я обгърна с поглед, явно възбуден и втренчен. След като рязко си пое дъх, тя покри с една ръка гърдите си, а другата спусна, за да прикрие своята женственост.

— Чувствам се, сякаш винаги съм бил пират. — Той нежно улови ръцете ѝ и ги издърпа встрани. — Не, не се крий от мен. Остави да те погледам. Искам да видя дали си същата както...

— Както съм била кога? — прошепна Блис, като силно се изчерви. Никой, освен Гай не беше я виждал гола. С него всичко изглеждаше нормално, в реда на нещата и тя се бе забавлявала с откровената му оценка на младежката ѝ невинност.

— Вчера, когато Теймър ни прекъсна — промърмори притеснено той. Вдигна ръце до гърдите ѝ и ги погали.

Блис се отдръпна при допира. Изпитваше странно удоволствие всеки път, когато той поставяше ръце върху гърдите ѝ, като едновременно се учудваше и тревожеше от това.

— Защо ме гледаш така? Сигурна съм, че си виждал стотици голи жени. — Блис се надяваше, че ако поддържа лъжливо предизвикателство, то ще ѝ помогне в това изпитание.

— Стотици — съгласи се той.

Гласът му бе напрегнат, а тя не беше го забелязала преди това. Мълчаливо се замоли за кураж, след това отвърна решително:

— Много добре, нека приключваме. Има важни въпроси, за които трябва да се погрижа, и вече бях отстранена твърде дълго от тях.

Той я погледна учудено.

— Няма да е бърз секс. Когато правя любов... ъ... обладавам тялото ти — поправи се той — искам напълно да те завладее страстта. Да усещаш всичко, което правя.

— Защо? Защо е толкова важно да ти отговоря?

— Имам си своите причини — разсмя се той. — Но това няма да ти помогне.

— Какво няма да помогне? — *Можеше ли да четеш мислите ѝ?*

— Няма да ме отклониш от целта. На всичко съм готов, за да те имам.

Тя объркано обмисляше думите му, които някак я заплашваха.

— Каква е целта ти?

Хънтър се взираше в жената, която някога бе обичал повече от собствения си живот. Тя го беше оставила да гние в затвора, не бе направила нищо, когато годеникът и баща ѝ наеха човек да го убият. С времето той търсеше отплата за всички несправедливости, които му бе причинила. Бебе в корема ѝ от пират щеше да е подходящо наказание за унищожаването на Гай де Йънг. Заради Блис той се беше превърнал в мъж, който нито възприемаше жените както преди, нито ги уважаваше. Отмъщението щеше да е по-сладко, ако успееше да накара Блис да се влюби в него, помисли си той, като си представи сладострастните усещания от прелъстяването, което щеше да му достави огромно удоволствие.

— Моята цел — каза той, като леко сви голите си рамене — не те интересува.

Той очерта с пръст скулите ѝ, нежно ги погали, изненадан от удоволствието, което изпита при допира с атлазено гладката ѝ кожа. Нежността беше напълно забравено чувство, което той отрече под клетва преди седем години и за което нямаше място при подобно отмъщение. Ръката му се отдръпна от лицето ѝ.

— Ела — каза той и я положи върху леглото, леко докосвайки лакътя ѝ.

Блис се чувстваше безпомощна да се противопоставя на страстните чувства, които я завладяха. Разумът ѝ искаше да отхвърли всичко това, но тялото ѝ отказваше да се подчини. Нещо познато, необходимо и неизбежно проникна в нея. Нещо дълго забравено и силно желано. Тя издаде тих стон, когато Хънтър я вдигна със силните си ръце и се наведе над нея. Като продължи да я притиска до себе си, той внимателно я положи върху леглото.

Съпротивата ѝ изведнъж рухна, когато устните на Хънтър леко докоснаха нейните, нежно очертаха контурите ѝ с върха на влажния език, после той притисна устата ѝ, преди да я целуне по-настойчиво и възпламеняващо. Странни спомени нахлуха заедно с омайващите му целувки и чувството, че е била с Хънтър преди това, може би в друг живот, ѝ даде утеха. После спомените ѝ се разпиляха, когато влажният

му език проникна между устните ѝ. Обзе я желание да отвори пошироко уста, да изпита нещо повече от влудяващите му целувки.

Устата му беше гореща, търсеца, езикът му — влудяващо възбуждащ. Тя изскимтя в протест, когато той отдели устни от нея, после изстена, когато езикът му се плъзна по нежната извивка на врата ѝ, целуна и леко захапа пулсиращата вена на шията ѝ. Сърцето на Блис затуптя в див ритъм, когато ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, бележейки парещи следи на желанието след себе си. Тя спотаи стона, не желаше Хънтър да разбере колко силна наслада ѝ доставя неговият допир. Но той не ѝ позволи да се преструва на безчувствена, когато с върха на езика си обходи гърдите ѝ и остави топла пътечка между тях.

Тя усети как заоблените ѝ гърди набъбват под влажната диря на езика му, как зърната ѝ се втвърдяват, докато той ги смучи и леко придърпва. Времето и пространството се стопиха, когато Блис си представи, че е в ръцете на Гай де Йънг и той е мъжът, който я люби, а не примитивният едноок пират. Във възбуденото ѝ съзнание Хънтър се преобрази в Гай и Гай бе този, на когото тя пламенно отвърна.

Безразсъдно, отчаяно, обезумяло тя се притисна в него, търсейки насладата, която не беше изпитвала от седем години. Очевидно Хънтър знаеше точно какво иска, какво харесва, когато ръцете му кръжаха върху плътта ѝ и се спуснаха към лъскавите косъмчета между бедрата ѝ. Той докосна леко влажния ѝ отвор и я погали с твърдите връхчета на пръстите си.

— Това ли е, което искаш? — прошепна той пред гърдите ѝ.

Тя се дръпна рязко нагоре към събраните му длани, когато той опипа влажния пламтящ цвят на нейната женственост с палец.

— О, Господи! Не мога... Не трябва... — думите заседнаха в гърлото ѝ.

— Можеш — настояваше той. — И ще го направиш.

Блис беше замаяна от страст, но дълбоко в себе си недоумяваше как той знае на какво е способна. С Гай тя беше давала всичко от себе си, не се бе съпротивлявала на нищо. Но този мъж не беше Гай, никога няма да бъде нейният обичен Гай. О, Господи, тя изпадаше в жарките вълни на екстаза.

— Остани така — промълви Хънтър. — Не се отдръпвай.

Той усети, че се опитва да се съпротивлява, но отказваше да ѝ го позволи. Собственото му сърце биеше толкова силно, че се страхуваше

тя да не го чуе и да разбере колко дълбоко е завладян от нейния отклик. Не можеше да спре желанието, от което беше обсебен. Страхуваше се, че ще потъне в еротичното удоволствие и страстта му щеше да достигне върха предварително, което би затруднило простия полов акт за създаване на потомство. А той точно това възнамеряваше да направи. Нито ново влюбване в Блис Гренвил, нито отдаването на сърцето му бяха в плановете му. О, щеше да има удоволствие, то винаги съществуваше, но той нямаше да позволи тя да стане необходимост за щастието му. Той не искаше отново да стане уязвим от тази жена.

Тялото на Блис потръпна от отдавна забравено удоволствие. Гърдите ѝ бяха набъбнали, зърната — втвърдени, щръкнали и свръхчувствителни. Чувственото място на тялото ѝ, където я галеха пръстите на Хънтър, беше овлажнено и пулсираше. В очакване тя усети тръпката, надигаща се дълбоко от вътрешността ѝ, и изви гръб, като се притисна в него, издавайки тихи стонове на отчаяно желание. Чувственият ѝ устрем беше неочакван и експлозивен. Вълна след вълна чист екстаз поддържаха възбудата ѝ с редуващи се тръпки, когато той се надигна над нея и докосна с горещото връхче на мъжествеността си пламналата пъпка на нейното най-съкровено кътче.

Хънтър тласна слабините си напред и плъзна фалоса си точно в отвора ѝ. Членът му беше толкова горещ и твърд, че едва успя да задържи възбудата си. Хънтър си пое бавно и дълбоко няколко пъти дъх, за да успокои бързото туптене на сърцето си. Той проникна навътре в нея, почти победен от приятните усещания, които бе очаквал. Разтърси глава, за да запази самообладание, опитвайки се да остане съсредоточен в акта, а не в жената. Не обръщайки внимание на вълните от удоволствие, които го заливаха, той сви бедра и навлезе в нея с дълго плътно движение.

Чу Блис да простенва, а после да крещи от удоволствие, сякаш от болка, и викът ѝ проникна в дъното на душата му. Не възнамеряваше да бъде завладян емоционално, но бе все пак покорен и се наруга за това. После усети нещо друго. Нещо, което го учуди, но все пак и развълнува. Блис беше тясна и много стегната. Почти като девица.

Макар да знаеше, че не е девствена, го обхващаше толкова плътно, та можеше да се закълне, че тя не е имала друг мъж след... Гай де Йънг.

След това желанието да проникне в нея, да се плъзга все по-навътре отново, да създаде съприкосновението, което щеше напълно да го заслепи от удоволствие, го обсеби и мислите му се отдадоха на инстинктите, по-велики и вечни от хода на времето. С неудържим вик на екстаз той започна да се тласка трескаво, извивайки бедрата си в яростни движения, които щяха да го отнесат към върха на чувствеността.

Блис завъртя ханш, за да посрещне неговите тласъци, като поддържаше темпа на движенията му, сякаш бе станала безпомощна, впримчена в сексуалната мрежа, която бе оплел около нея. Тя беше объркана и разтърсена от спомени. Очите ѝ казваха, че това не бе обичаният Гай, но някак странно тя бе открила сходство между Гай и Хънтър, който все по-силно завладяваше чувствата ѝ. Дъхът му, хрипков и тресков, пареше върху врата ѝ и тя, без да съзнава какво прави, прокара пръсти в коприненомеката му коса.

Помисли си, че чува да шепне името ѝ, но сърцето ѝ биеше толкова силно, че не можеше да бъде сигурна. Чу го, когато каза:

— Вдигни крака около кръста ми.

Тя сляпо му се подчини и изстена, когато усети как прониква по-дълбоко в нея. Възхитителното плъзгане вътре в нея беше много повече от това, което можеше да понесе. Усети, че тялото ѝ сякаш се разпада отново, а разумът и мислите я напускат.

— Ела с мен, Блис — долови шепота му, няколко секунди преди да се разпилее на милиони късчета. Минути по-късно, като че ли от много далеч, чу вика на Хънтър, усети тялото му да се напряга и горещата гъста течност да прониква дълбоко в нея.

Блис се взираше в лунния лъч, танцуващ върху тавана. Горчивината от угризението на съвестта пареше сякаш на върха на езика ѝ. Бе откликнала страстно на Хънтър и се чувстваше така, сякаш бе предала скъпите си спомени за Гай. Тя извърна глава и погледна Хънтър. Той лежеше по гръб, едната му ръка бе извита нагоре до главата му. Лунната светлина обливаше рамото му и проблясваше върху черната му коса. Изглеждаше спокоен и много по-млад,

отколкото първоначално си бе помислила. Но Блис знаеше, че душа, толкова черна, колкото тази на Хънтър, никога няма да бъде в мир.

Втренченият ѝ поглед се плъзна по гладката, леко извита дъга на веждата му, правилния профил на носа и грациозната извивка на челюстта му. Смътни образи изплуваха в спомените ѝ, но бързо изчезнаха. Тя въздъхна и се извърна. Помисли да се върне в собственото си легло, но Хънтър се извърна рязко и я притисна, като я покри с тялото си.

— Остани — прошепна сънливо той. — Тук ще спиш отсега нататък.

Блис търсеше някакъв язвителен отговор, но монотонният ритъм на дишането му ѝ подсказа, че вече бе заспал. Тя въздъхна и затвори очи, опитвайки се да отклони мислите си от това, което току-що се беше случило между тях. Тя разбираше защо се бе случило. Невероятната привличаща сила на Хънтър беше изтъкала магическа мрежа, оплела нейните чувства. Някак, по някакъв начин, той я беше накарал да повярва, че тя действително се люби с мъртвия си съпруг. Тази тайнствена способност го правеше по-опасен от всички, пред които се беше изправяла преди това.

Накрая умората я унесе в ярките образи на сънищата. Дори не беше усетила, че е извикала в просъница, докато Хънтър не я разтърси и разбуди.

— Събуди се, Блис, сънуваш кошмари.

Две огромни сълзи се плъзнаха от ъгълчетата на очите ѝ.

— Това не беше кошмар.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не. Заспивай.

Топлата му ръка погали извивката на бедрото и ханша ѝ, после се плъзна между краката ѝ.

— Вече напълно съм разбуден, и отново съм готов за теб. — Той я извърна с лице към себе си, улови ръката ѝ и я постави върху фалоса си.

Блис си пое уплашено дъх. Той беше гладък като кадифе и твърд като камък.

— Отново?

— И отново, и отново. Толкова, колкото получи.

Блис се начумери.

— Какво колкото получи?

— Колкото ти ми позволиш, колкото ти ме искаш, колкото ме обичаш и желаеш вътре в себе си — извъртя той.

— Това никога няма да се случи.

Хънтър леко я погали с пръст.

— Мисля, че ще се случи. И то по-скоро, отколкото си мислиш.

Блис издаде тих стон и се задъха, когато пръстите му умело я замилваха и проникнаха в нея.

— Какво те засяга това? Има стотици жени, които биха се молили да им обърнеш внимание. Не разбирам тази твоя ненаситност да ме имаш в леглото си.

Окото му заблестя на лунната светлина със сребрист блясък, от който тръпки пронизаха цялото ѝ тяло.

— Обещавам ти, Блис Гренвил, че един ден ще узнаеш всичко, което трябва да знаеш за мен.

Думите му я смутиха, но преди да успее да му зададе въпрос, той я придърпа върху себе си, разтвори краката ѝ и се плъзна вътре. Страстта и неразбираемите думи, заглушени от стоновете и сподавените викове, говореха вместо тях и не се нуждаеха от обясняване.

Хънтър се събуди от ярките слънчеви лъчи, които играеха върху миглите му. Той се измъкна от сгушената до него Блис и седна на ръба на леглото, изненадан, че е спал дотолкова късно и така дълбоко. Изпълнените с кошмари нощи в затвора бяха направили съня му лек, но очевидно тя го беше излекувала за една нощ. Той почти се засмя на глас при тази нелепа мисъл.

Оправи превръзката на окото си и се извърна, за да види спящата Блис. Тя спеше дълбоко и с невинно изражение, лицето ѝ бе спокойно и простодушно. Спомни си страстните удоволствия през нощта и се усмихна. Испитал бе истинска наслада с нея и беше достатъчно проникателен, за да разбере, че тя също се бе забавлявала. Ако имаше Господ на отмъщението, тогава семето му вече трябва да расте в нея. Въпреки това Хънтър щеше да я вкарва в леглото си често, докато тя наедрее с неговото дете.

Неусетно мислите му се върнаха назад във времето — спомни си чистотата на удоволствието от невинната им младежка страст. После цялата им пламенност беше сякаш взривена и напълно унищожена. Но сега страстта се бе възродила. Изведнъж си припомни колко тясна беше, почти девствена. Сигурно не се е омъжвала през тези седем години. Той, разбира се, не беше.

Самата мисъл за сладостното удоволствие накара фалосът му да се втвърди. Хънтър извърна глава, но знаеше, че не може да остане в леглото при Блис през целия ден, колкото и да желаше това. Въздъхвайки мрачно, той надяна брича и ботушите си. Беше станало време за сутрешното му къпане в лагуната.

Блис се събуди дълго време след като Хънтър беше излязъл. Тя се протегна мързеливо и трепна, когато усети необичайната болка между бедрата си. Но това не беше всичко. Тя изпита вина и угризение на съвестта. По време на изпълнените с желание и удоволствие часове през миналата нощ, тя отдаде тялото си щедро на безскрупулния пират, на мъжа, който възнамеряваше да я използва, да я отхвърли и да посегне на друга безпомощна жена. Как можа да бъде толкова лековерна и да стане жертва на похотта му?

Лекото почукване на вратата прекъсна мрачните ѝ мисли. Клео се подаде и съобщи, че Кеъсар е в коридора и чака да внесе коритото за къпане. Блис издърпа чаршафа до врата си и им каза да влязат. Изведнъж се сети, че се намира в леглото на Хънтър и ѝ се прииска да потъне вдън земя. Какво щяха да си помислят Клео и Кеъсар за нея?

— Проспахте тази сутрин, Господарке — каза Клео, докато пресичаше стаята с кана шоколад и поднос с пресни плодове.

Червени петна избиха по врата ѝ. Клео очевидно не очакваше отговор, така че Блис не отговори. Кеъсар влезе след негърката с огромно месингово корито за къпане.

— Ще го напълня след малко, Господарке — заяви и се захили.

— Виждали ли сте Хънтър? — попита Блис. В момента, в който зададе въпроса, искаше да си върне думите назад. Не я интересуваше къде беше отишъл.

— Капитанът отиде до лагуната, за да поплува — отговори Кеъсар. — Но вече вероятно е при своите мъже, за да им възложи

работата по кораба. — Той се захили още по-широко. — Мога да го повикам, ако желаете нещо специално.

— Не! — Тя въобще не го искаше. — Аз... само бях... любопитна.

По-късно, след като коритото бе напълнено и другите бяха отишли да изпълняват неприятните си, трудни домашни задължения, Блис се излегна във водата, отпусна глава на ръба на коритото и усети, че отново се изчервява от предложението на Клео да оправи леглото и да смени измачканите чаршафи, преди да напусне стаята. Трябва да е усетила уханието на секс, за да предложи да смени бельото, а Блис знаеше, че е сложила чисто предния ден.

Тя се изми бързо, изтри се с ленената кърпа и затърси съблечената си през нощта рокля и долното бельо. Нямаше ги. Клео трябва да ги е отнесла заедно с чаршафите, реши тя, като влезе в спалнята си през междинната врата, но видя Клео вътре да събира нещата ѝ.

— Какво правиш? — попита. Може би тази една-единствена нощ е била достатъчна за пирата и той ще я изпрати вкъщи. Тя се помоли да е точно така.

— Премествам ви нещата в стаята на капитана — отвърна Клео и понесе дрехите ѝ към междинната врата. — Заповед, Господарке — закрачи енергично към стаята на Хънтър. Блис я последва.

— Облечете тази, Господарке — рече Клео, подавайки ѝ една красива тюркоазеносиня. — Цветът ще ви подхожда. Намерих я в килера с няколко други, които ще ви стоят прекрасно.

— Какво става?

Блис вдигна поглед и видя Хънтър, облегнат на перваза на вратата с ръце, скръстени пред гърдите, и крака, кръстосани в глезените.

— Искам Клео да върне нещата ми обратно в моята стая.

Той се отдръпна от вратата.

— Това е твоята стая.

Хънтър направи знак на Клео да напусне. Тя излезе и тихо затвори вратата след себе си. Той веднага сграбчи ленената кърпа и я дръпна от тялото на Блис.

Тя възмутено изкрещя и се опита да я измъкне от ръцете му, но кърпата не се помръдна.

— Защо правиш така? — запита Блис. — Получи това, което искаше от мен, защо не ме оставиш сега сама?

Сребристосивото око на Хънтър се присви, той разтвори пръсти и остави лепената хавлия да се свлече на пода.

— Имам пълна власт над теб. Възнамерявам да опозная тялото ти толкова интимно, колкото собственото ми. Ще те отведе, когато се задоволя и когато реша да го сторя. И ти ще разбереш кога съм се отегчил — каза той с дрезгав глас, изпълнен със страст. — Съмнявам се, че ще стане скоро.

Блис грабна кърпата от пода и я уви около тялото си.

— Клео ми каза, че ще живея в тази стая с теб.

— Точно така. Лично ѝ дадох тези нареждания.

— Предпочитам да спя в моята спалня — оспори Блис.

— А аз те предпочитам в моето легло.

Ти си пленничка, помисли Блис със злоба. Нямаше никаква логика в явния му интерес към нея — нито в странната жажда на Хънтър да я вкара в леглото си, нито в желанието му да я задържи при себе си. Ако беше една от стотиците му жени, не можеше да си представи защо проявява такъв страстен копнеж по нея. Мислеше си, че нито един мъж няма да успее да възбуди чувствата ѝ след смъртта на съпруга ѝ. Но тревогата, която преследваше Блис, се отнасяше до сина ѝ. Нямаше представа какво се е случило с детето ѝ, докато бе пленничка на острова при Хънтър.

— Отсега нататък това е твоята стая — решително заяви Хънтър. — Облечи се. Имам малко свободно време днес. Искаш ли да се поразходим из тази част на острова?

— О, да — отвърна с готовност Блис. Искаше да научи нещо повече, което можеше да ѝ помогне в обмислянето на плана за бягство.

Два часа по-късно загуби всякакви надежди, че ще успее да се измъкне. Островът представляваше тропическа джунгла, обитавана единствено от диви животни, от рояци досадни насекоми и от пиратите. Гъстата девствена гора от мангрови и иглолистни дървета и шубраци беше почти непроходима. От едната страна на лъкатушещата пътека, по която вървяха, Хънтър ѝ показва няколко трудно забележими места от подвижни пясъци.

Въпреки лошото си настроение Блис не можа да не се възхити на природната красота на острова. Пъстри тропически птици прелитаха

сред клоните на дърветата, а орлите и рибарите кръжаха високо над тях в безоблачното синьо небе. Многобройните индиански могили, обсипани с мидени черупки, бяха тайнствени, криещи загадки, потъмнели с годините. Бреговете бяха девствено красиви, покрити с огромни бели плажове, смущавани единствено от чайки, пеликани и бели чапли, търсещи храна в плитчините.

Хънтър заведе Блис до влажната пясъчна ивица между сините вълни и пустинния бял плаж, а после заедно застанаха на върха на едно малко пясъчно хълмче.

— Какво мислиш за моя остров? — попита той, ласкаво усмихнат и радостен.

— Красив е — отвърна Блис замислено, пожела си да бъде тук, в каквото и да е друго положение, но не и като пленничка на пират. — Къде е индианското селище?

— В северната част на острова. Рядко ги безпокоим. Моите пирати са се научили да ги оставят сами. Калусите са част от древно войнствено племе, което ни позволи да обитаваме техния остров. Преди да умре, вождът бе в много дружелюбни отношения с мен. Помладите воители са готови за борба, но все още почитат и спазват договора между мен и стария вожд. Аз снабдявам племето с най-необходимите провизии. В замяна ние ползваме привилегията да живеем тук в мирно съжителство с тях. За всички това е изгодно.

Изведнъж Хънтър повдигна и съблече копринената си риза.

— Какво правиш? — попита Блис, взирайки се в леко пулсиращите му мускули и изведнъж разбра, че от вида на голите му гърди трудно контролира дишането си.

— Ще отида да поплувам. Горещо е и съм потен от разходката. Веднъж зимата да дойде, и ще изчезнат този задух и влагата — каза той. — На островите зимата е един от най-приятните сезони от годината. Той седна, за да събуе ботушите си. — Ще дойдеш ли с мен?

— Не, благодаря — превзето отвърна Блис.

Той леко я дръпна за краката и я извъртя, така че да може да достигне копчетата отзад на роклята ѝ.

— Спри!

— Защо? Не обичам да плувам сам. — Хънтър свлече роклята ѝ през раменете, издърпа я и тя падна на пясъка. Блис остана само по

фуста. — Можеш да задържиш фустата си, ако си толкова срамежлива. Няма от какво да се безпокоиш, тук сме съвсем сами.

Очевидно Хънтър не се притесни за собствените си дрехи, бързо свали брича си, протегна се и хвана ръката ѝ. Тя отстъпи още миг, преди пръстите ѝ да бъдат стиснати в дланта му. Той беше прав. От разходката бе плувнала в неприятна пот и водата изглеждаше примамлива. Заедно те затичаха към пенливите води до морския бряг, оставяйки нежните вълни да се плискат върху телата им.

Блис се надяваше той да свали превръзката за окото, но Хънтър леко я пристегна и нагласи по-удобно на мястото ѝ, преди да се гмурне под повърхността. Той излезе с пръхтене и я повлече след себе си към по-дълбоките води.

— Можеш ли да плуваш? — попита той.

— Плувам много добре — гордо отвърна Блис.

— Виждаш ли онази скала точно от тази страна на вълните? Хайде да се състезаваме дотам — предизвика я той.

— Ще ме освободиш ли, ако спечеля?

Той се вторачи в нея, като присви сребристосивото си око.

— Наистина ли мислиш, че си толкова добра, за да ме победиш?

— Мисля, че да. Отлична плувкиня съм.

— Много добре. Но ако стигна скалата пръв, искам неустойка. — Тя повдигна вежди, но не каза нищо. Зачака. — Ако аз спечеля, искам да се любя с теб на брега.

Тя се усмихна самодоволно.

— Няма да спечелиш.

После се гмурна и се стрелна като куршум напред. Очевидно силното ѝ начало го изненада, така че му бяха необходими няколко минути да я настигне. Известно време те плуваха бързо един до друг и когато тя се опита да го изпревари, Хънтър даде воля на уменията си и лесно я надмина. За нейно огорчение стигна скалата пръв, като цопаше във водата, докато я чакаше.

Неудържимият му смях я сепна. За първи път го чуваше да се смее. Далечен спомен закръжи в главата ѝ, но бързо се разпиля, когато Хънтър каза:

— Както изглежда, няма да можеш да отидеш скоро, където искаш. — Той я притисна до себе си. — Време е да платиш за загубата. — Постави нежно ръка около кръста ѝ и я задърпа към брега.

Хънтър се спря да си поеме дъх и да си почине в плитчинката, заби крака в пясъчното дъно, издърпа Блис и я притисна плътно около кръста. Водата се плискаше около телата им, когато той наведе лице и докосна влажните ѝ устни със своите.

— Имаш вкус на сол — прошепна, като очерта устните ѝ с езика си. — Отвори си устата.

— Не. — Въпреки намеренията си Блис леко отвори уста под страстното желание на настойчивия му език. От него се изтръгна само тих стон на удоволствие, заглушен от кръсъка на една литнала чайка, когато езикът му проникна и тя усети плъзгавата му топлина.

Сладостната зашеметяваща топлина на целувката сякаш затопли водата около нея, и Блис се предаде на страстното усещане от допира на ръцете и устата му. Целувката продължи толкова дълго, че краката ѝ се подгънаха и тя щеше да падне, ако Хънтър не я беше сграбчил с ръце и я бе залюлял, притисната между силните му бедра.

— Вдигни крака около кръста ми — прошепна той до устните ѝ.

— Ще паднеш.

— Няма. Направи го, Блис, искам те... сега.

— Винаги ли получаваш това, което искаш?

— Правя го само когато и ти го желаеш.

Блис леко се надигна и обви крака около кръста му. После той стегна мускулите на бедрата си и проникна лесно във влажния ѝ отвор. Тя усети как я изпълва, почувства и леките пулсации, и усещането бе толкова прекрасно, че не успя да сдържи вика си при неочаквания екстаз, чиято сила беше невероятна. Чувстваше силните мускули на краката му да се стягат, докато притискаха телата си и започнаха да се плъзгат с движения напред–назад, за което и двамата копнееха.

Блис се притисна по–плътно. Тялото ѝ само знаеше какво иска и се отдаде изцяло на своя нагон. Блис се притискаше и отблъскваше обезумяло, посрещайки всеки негов тласък с диво желание, последвано от яростно отдръпване. И тогава в пристъп на екстаз, около нея сякаш избухнаха ярки искрящи светлини. На върха на насладата чувствеността ѝ бе толкова пламенна, че едва чу вика на Хънтър при неговото освобождаване, но все пак усети как парещият му сок се излива дълбоко в нея.

Блис все още бе погълната от жарките вълни на кулминацията, когато мъжът я понесе към брега и я положи в сянката на люлеещото

се палмово дърво. Току–що се беше отърсила от възвишеното усещане, когато Хънтър я притисна и тя чу шепота му:

— Този път знам, че ще се случи.

Думите му я стреснаха и върнаха към действителността. Очите ѝ се разшириха и тя се вторачи в него.

— За какво говориш? Какво ще се случи?

Хънтър замълча. Чак сега осъзна, че беше мислил на глас. Дълго остана безмълвен. Накрая отговори:

— Може да сме направили дете.

Блис пребледня.

— Дете? Какъв ужас! Бих предпочела да родя десет деца на Джералд Фолк, отколкото на тебе едно. Най–малкото — за главата на Джералд не дават награда.

Това, което неволно каза той, определено беше грешка.

7.

Хънтър скочи. Мисълта, че Блис би предпочела да роди деца на Фолк, го влуди. Никога нямаше да го знае, ако не беше заговорил за това. Само да реши, да направи каквото иска — Блис никога няма да види отново своя годеник. Тя ще да остане пленничка, ще нареди деца и ще живее тук с него на острова му.

За щастие здравият му разум се възвърна и той осъзна колко непрактичен щеше да бъде този план. Беше я довел тук с една цел: отмъщение. Той щеше да я задържи, докато забременее от него, после да я върне на Фолк и Гренвил. Това беше неговият план и точно това щеше да направи.

Постепенно Хънтър възвърна настроението си. Не трябваше да позволи на Блис да разбере колко дълбоко го бяха засегнали думите ѝ. Той искаше да възбуди нейната страст, а не гнева ѝ. Искаше тя да се влюби в него. Когато ѝ разкрие своята самоличност, искаше тя да изпита същото безразсъдно отчаяние, което той почувства, когато тя го изостави заради Фолк.

— Дете е последното нещо, което искам от някоя жена — излъга той хладнокръвно и отдръпна ръката си от нея. — Хайде. Време е да се връщаме в къщата.

— Радвам се, че сме на едно мнение — измърмори Блис, чудейки се какво щеше да се случи, ако наистина забременееше. Мина ѝ през ума мисълта, че ще трябва да се безпокои за Джералд Фолк, който все още я чакаше, а тя щеше да го нарани, ако имаше дете от пирата.

— Имаш ли нужда от помощта ми при обличането? — попита Хънтър.

— Само с копчетата отзад.

Те бързо се облякоха и тръгнаха към къщата. Слънцето беше високо над главите им, а горещината бе непоносима. Блис силно желаше да се отпусне на широката веранда със студено питие и океанският бриз да разхлажда сгорещената ѝ плът.

С течение на времето Блис стигна до откритието, че вече не се страхува от Хънтър. Той ѝ беше станал близък, колкото мъртвия ѝ съпруг. През свободните си часове тя размишляваше върху приликата между двамата мъже. Външно имаше няколко сходства. Но понякога по причини, които не можеше да си обясни, приликата беше някак тайнствена. Начинът, по който Хънтър вирваше глава. Цветът на очите му. Познатият звънлив смях. Колкото и дълго да размишляваше върху загадъчните сравнения между двамата мъже, никакво правдоподобно обяснение не се появяваше. Въпреки мнението ѝ, че Хънтър беше пират, с който не трябва да има нищо общо, тя започна да очаква с нетърпение времето, което ще прекарат заедно.

Нарастващото увлечение към пирата никак не можеше да намали тревогите за сина ѝ. Сърцето ѝ никога нямаше да се отпусне, докато синът на Гай не бъде при своята майка, на която принадлежеше.

Една нощ, след като се любиха, Хънтър вероятно бе забелязал нейната умисленост и я попита:

— Има ли нещо, което искаш да ми разкажеш?

— Не, защо питаш?

— Изглеждаш ми умислена. Нещо безпокои ли те? Не си болна, нали?

— Добре съм. Това е само заради...

— Само заради какво? — Дали щеше да му признае, че е бременна, чудеше се той, докато милваше косата ѝ и се наслаждаваше на удоволствието да плъзга медните кичури между пръстите си.

Блис се взря в него, изгаряща от желание да се довери на този пират, когото познаваше интимно, но все още не знаеше почти нищо за него. Чудеше се дали щеше да ѝ помогне, ако му обясни проблема си. Понякога изглеждаше доста привързан към нея, което я озадачаваше. Блис изобщо не разбираше нюансите на тази странна връзка, но чувстваше, че щеше да ѝ бъде много лесно да се грижи за него. Чудатите моменти от спомените ѝ я отнасяха към друг мъж, който някак се преобрази в Хънтър в обърканото ѝ съзнание.

— Наистина ли искаш да знаеш какво ме тревожи? — попита Блис, след като се отърси от мислите си.

— Аз попитах, нали?

Тя се вгледа в лицето му.

— Всъщност кой си ти? Срещала ли съм те преди това? Понякога постъпваш така, сякаш ме познаваш. Не съм глупава. Знам, че ме държиш тук поради някаква причина. Непрекъснато съм измъчвана от въпроси, в чиито отговори не намирам никаква логика.

— Това ли те тревожи? Един ден ще ти разкажа всичко, което трябва да знаеш — отвърна той загадъчно. Пръстите му бавно се плъзнаха по тялото ѝ, вече толкова му познато, колкото и собственото. — Мога да те накарам да забравиш проблемите си — прошепна дрезгаво той.

Тя се напрегна.

— Мислиш, че отговорът на всичко е в секса. Е, не е, не и за мен. Хънтър въздъхна, преобърна се по гръб и се взря в тавана.

— Как мога да ти помогна, когато не ми казваш какво те безпокои?

— Не мога да остана тук. Трябва да стигна до Мобийл, колкото е възможно по-скоро.

— Казах ти, че ще си тръгнеш, когато аз съм готов да те освободя, не и преди това. Какво е толкова важно за теб в Мобийл? Може би ако знам, ще мога да ти помогна да разрешиш проблема си.

Измъчвана от нерешителност, Блис обмисляше положението си. Нямаше причина да се доверява на този безскрупулен пират. Той беше убил стотици невинни мъже и жени и прекрачил всички божии и човешки закони, познати на обществото. Все още не беше направил нищо, с което да я нарани, освен че я държеше в плен против волята ѝ. Ако трябваше да бъде откровена, би си признала, че е благодарна на Хънтър за разкритието, че не беше безчувствена емоционално и физически. Тя не знаеше дали да му благодари или да го проклена за това, че я накара отново да изпитва някакви чувства.

— Виж, правил съм много неща, с които не се гордея, но наистина искам да ти помогна, ако имаш проблем.

Сам се изненада от спонтанната си искреност. През последните седем години той откриваше малко неща за себе си, от които да се възхити, и неочакваното му желание да помогне на Блис напомни за едно кътче от душата му, което смяташе за безвъзвратно унищожено. Той съзнаваше, че използва Блис за своето лично отмъщение и щеше да я изостави, когато забременее от него, но съществуваше една малка част в сърцето му, която му напомняше за силната любов, свързвала ги

преди, в миналото. Само да не го бе предала. Вместо да прояви загриженост към собствения си съпруг, тя се беше втурнала към Фолк, за да види раните му от дуела.

Споменът остана, въпреки че парещата острота на физическата болка бе намаляла и се бе превърнала в притъпена тежест. Това, което го бе наранило най-много, беше отказът на Блис да го посети в затвора. Той не беше чул нищо за нея през заточението си и сега все още недоумяваше дали, ако тя му се довери, ще получи някакво обяснение за действията ѝ тогава.

Баща ѝ ли беше попречил? Изведнъж ли бе решила, че обича Фолк и е поискала да унищожи техния брак? Както изглежда, сега тя не се тревожеше за женитбата си с Джералд Фолк. Ако обичаше Фолк, защо не се беше омъжила преди това за него? Имаше толкова много неразрешени въпроси и Хънтър беше толкова объркан, колкото изглеждаше и Блис.

— Можеш да ми помогнеш — накрая се обади тя и привлече вниманието му. — Но не мисля, че ще го направиш.

— Опитай.

— Не знам откъде да започна.

— От началото.

— Началото е болезнено. Всичко започна с моята женитба преди седем години.

— Била си омъжена? — попита Хънтър, преструвайки се на изненадан.

— Казваше се Гай де Йънг. Обичах го с цялото си сърце. Той беше всичко за мен. Избягахме и се оженихме без разрешението на баща ми. Бях на седемнадесет. И двамата бяхме толкова млади.

— Защо баща ти отказа? На седемнадесет човек не е чак толкова млад за женитба.

— Така се получава, когато бащата е твърдо против този брак. Той ме бе обещал на Джералд Фолк, неговия търговски партньор. По това време Гай работеше в конюшните на татко. Нямахе пари и положение в обществото. Но това не ме притесняваше. Ние се обичахме и искахме да бъдем заедно.

Хънтър настръхна от негодувание. Колко дръзко изричаше думите, които не означаваха нищо за нея!

— Какво се случи? — попита той през стиснати зъби.

— Имаше дуел. Джералд предизвика Гай и беше сериозно ранен. После татко пристигна и обвини Гай, че е откраднал няколко много скъпи коня, тикнаха го в затвора в Галабосо и там трябваше да изчака решението на съда. Той беше ранил тежко виден гражданин и според моя баща му бе откраднал коне. — Тя спря, болезненият спомен оживя след всичките тези години. — Баща ми и Джералд използваша своето влияние да не допускат Гай до съда известно време. Аз се опитвах да го видя безброй пъти, но ме връщаха.

— Нима искаш да кажеш, че съпругът ти е все още в затвора? Баща ти не анулира ли брака? Защо не си се омъжила за Фолк досега? Изглежда невероятно той да чака една жена толкова дълго. — Гласът му беше пропит с обвинения, но в отчаянието си Блис не забеляза това.

— Гай умря, преди да стигне до съда. Казаха ми, че е умрял от треска в затвора. Баща ми искаше да анулира незабавно брака ми след дуела, но аз разбрах, че нося детето на Гай и анулирането беше отложено.

Хънтър попита разгорещено:

— Имаш дете? — Думите му прозвучаха така, сякаш бяха изтръгнати от собствения ад в душата му.

— Трудно ще можеш да ме разбереш, толкова много съм преживяла — отвърна Блис. — След като бях бременна, анулирането беше невъзможно. Семейна чест, нали разбираш? После Гай умря в затвора, така бракът ни приключи легално и вече не беше необходимо да получавам анулиране.

— Къде е детето ти сега? — рязко попита Хънтър. Той имаше дете! Той и Блис имаха дете. — Момче или момиче е?

— Момче — отвърна Блис. — Син, за който доскоро не знаех, че е жив. Баща ми каза, че бебето е умряло при раждането и аз няхах причина да се съмнявам. По това време се възстановявах след тежкото раждане и бях много болна. От години тъгувам за детето. Но истината е, че моят син е бил даден на далечни роднини да го отглеждат. Няхах никаква представа, че синът ми е жив, преди да се кача на кораба за Мобийл, а бях пленена от Гаспърила. Накрая, малко преди двадесет и петия ми рожден ден, баща ми ме убеди да се омъжа. Аз съм наследница, нали разбираш, и мога да получа парите си, след като навърша двадесет и пет години. Джералд се нуждае от моето наследство, за да спаси корабите си. Пиратите ги плякосваха и

унищожаваха. Татко беше негов партньор, така че и той отчаяно се нуждаеше от моите пари, както и Джералд. Обаче имаше една клауза. Можех да получавам само месечна издръжка, ако останех неомъжена, след като навърша двадесет и петия си рожден ден. Вече ги навърших и все още съм неомъжена. Трябва да се омъжа, за да имам пълен достъп до цялата сума. Не можех да си позволя да видя татко изгонен от дома му, затова се съгласих на брак с Джералд заради баща си.

— Как разбра за детето? — попита Хънтър.

— Подслушах един разговор между татко и Джералд. Беше пристигнало писмо от мъжа, който отглежда моя син. Те обсъждаха съдържанието му. Тогава за първи път разбрах, че детето ми е живо. По-късно намерих и прочетох писмото. Тогава разбрах, че моят син е отглеждан от мъж, наречен Инос Холмс. Запомних адреса. Той живее на улица „Уотър“ в Мобийл. В писмото пишеше, че иска допълнително средства за издръжката на детето. Ако парите не пристигнеха, щеше да избяга с моя син. Искях да го спася и бях отчаяна, не разсъждавах трезво. Откраднах пари от касата на баща ми и си купих билет за първия кораб до Мобийл. Корабът беше нападнат от Гаспърила, а останалото знаеш.

Разказът ѝ беше посрещнат с дълбоко мълчание.

— Хънтър? Чу ли нещо от това, което ти казах?

— Чух — отвърна той с приглушен глас. Той имаше син. Син! Думата отекваше в мозъка му. Момче, отнето от майка му при раждането и отглеждано без любов от недостатъчно грижовни и чужди хора. Проклетие! От възкресяването му като Хънтър много малко неща го бяха засягали емоционално, но признанието на Блис го порази дълбоко. И в положителен смисъл, за да стори добро. Собствената му плът и кръв можеше да бъде навън на улицата в тази минута и да проси храна. Хънтър беше толкова разярен, че не можеше да говори. Проклетата Блис и проклетият ѝ баща!

— Ще ме заведеш ли до Мобийл да открия сина си?

— Аз... аз трябва да помисля. — Краката му изтрополиха по пода.

Тя го чу да търси наоколо брича си.

— Къде отиваш?

— Ще изляза за малко с гребната лодка. — Той се нуждаеше от време, да се отдалечи от Блис. Време да помисли.

— Сега ли излизаш? Тъмно е.

— Скоро ще съмне. Не се тревожи, ако не се върна веднага. —
Вратата се затръшна и Блис остана объркана, взираща се след него.

Хънтър избута гребната лодка във водата и грабна веслата. Малко след това вълните и вятърът го понесоха, и той загреба на запад към остров Санибел с бриза в гърба си. Трябваше да посети острова, за да провери плячката, която беше оставил под охрана, и да я предаде на братя Лафит. Търговията му се осъществяваше на Санибел. След като натовареха ограбената стока в кораби, тя се отправяше към Ню Орлиънс и се предлагаше на неимоверно ниски цени на богатите жители. Споразумението се беше оказало доста изгодно за всички заинтересовани.

Докато гребната лодка се плъзгаше по вълните, мислите на Хънтър се насочиха към това, което току-що беше научил от Блис. Той имаше син и все още имаше съпруга. След като Гай де Йънг беше жив, той и Блис продължаваха да бъдат в законен брак. Фолк не може да я има, помисли си той ожесточено. Според Блис Джералд я искаше заради парите ѝ. А парите бяха нещо, което не липсваше на Хънтър. Той имаше изобилие от злато и монети, заровени на различни места из острова му. Беше много богат човек.

Когато бреговете на остров Санибел се появиха на хоризонта, той бе взел решение. Щеше да заведе Блис до Мобийл, за да спасят своя син. Нямахше представа какво щеше да бъде неговото бъдеще и това на Блис и дали изобщо имаше някакво бъдеще, но се надяваше, че щеше да е по-наясно, когато синът му бъде върнат при семейството си.

Слънцето беше вече високо в небето, когато Хънтър изтегли лодката на брега и поздрави мъжете, които бе оставил на Санибел да охраняват стоката му. Той възнамеряваше да тръгне към остров Пайн след кратка почивка, но плановете му бяха осуетени, когато Джийн Лафит пристигна да вземе плячката, за да я превози до Ню Орлиънс. Въпреки нетърпението си Хънтър беше принуден да остане още един ден, докато всички стоки бъдат натоварени на кораба на Лафит и за да се разплатят с него в златни монети.

Вечерта след заминаването на Хънтър, Блис седеше на верандата и размахваше ветрило пред лицето си. Клео изпълняваше задълженията си в кухнята, а Кеърсар беше отишъл в селището в помощ на екипажа — да пуснат ремонтирания „Хищник“ в езерото по време на вечерния прилив. Блис все още беше озадачена и наранена от неочакваното заминаване на Хънтър. Той изглеждаше шокиран след разказа ѝ за брака и за сина ѝ и изчезна, преди да ѝ каже дали ще я заведе до Мобийл.

Хънтър напълно я объркваше. Причината за желанието му да я държи на острова все още беше загадка, и това я изнервяше. Не я беше наранил или заплашвал по никакъв начин. Любеше я така, сякаш наистина го желаше, но тя беше достатъчно проникателна, за да разбере, че има някаква цел зад прелъстяването му. Само не проумяваше каква може да бъде тя.

Още по-загадъчно ѝ се струваше постоянно преследващото я усещане за нещо познато в целувките на Хънтър. Вече не изпитваше вина за това, че го желае. Сега нещата бяха някак естествени и страстта, която изпитваше, беше силен, болезнен копнеж по него.

Мислите на Блис избледняха и се разпиляха пред еротични видения и спомени, та отначало тя не забеляза драмата, която се разиграваше на брега под селото. Едва когато Кеърсар изхвъркна неочаквано от мангровите дървета, чак тогава усети настаналата суматоха на острова. Тя скочи, страх изпълни душата ѝ.

— Кеърсар! Какво става? Да не се е случило нещо на Хънтър?

— Гаспърила! — задъхваше се Кеърсар, едва успяващ да си поеме дъх след тичането през гората. — Запътил се е насам, Господарке. Той е побъркан. Наистина е полудял за това, че Хънтър ви е довел на остров Пайн вместо в Куба.

Думите му много скоро бяха прекъснати от Гаспърила и няколкото още по-свирепи пирати от братството, забързали се към къщата.

— Къде е Хънтър? — извика той.

Въпреки niskия си ръст Гаспърила изглеждаше внушителен мъж. Макар че беше облечен като конте с червен фрак и копринена риза с връзки на маншетите, той беше известен с жестокостта и отмъстителността си, когато е сърдит.

Блис потисна спазъма, надигнал се към гърлото ѝ.

— Не е тук.

— Тогава мъжете му са ми казали истината — презрително изсъска Гаспърила и подсмръкна. Огледа Блис от горе на долу и изрази неodobрителната си преценка с ядно отмятане на глава. — Виждам много по-красиви жени от теб. Трябва да имаш нещо, с което можеш да се похвалиш, защото иначе Хънтър няма да изпълни обещанието си към мен. Аз му повярвах. Какво му направи, жено? — изрева той. — Той нямаше да ме измами, ако не беше го замаяла. Трябва да имаш силна магия между краката си.

Блис побледня, шокирана от грубите му думи.

— Не съм направила нищо.

— Много държа на думата си, що се отнася до интересите на моите пленнички. Обещах на твоя годеник, че ще те върна веднага след като получа откупа. Хънтър ме изкара лъжец. Разярих се, когато агентът ми ме информира, че не си била заведена в Куба. Откупът ти вече е в ръцете ми. Не трябваше да прибегвам до помощ. Дойдох тук лично, за да разбера защо Хънтър не те е завел в Хавана, както ми обеща. Кога го очакваш да се върне?

— Аз... не знам — излъга Блис. — Не ми е казал.

Гаспърила се намръщи, мрачното му лице потъмня още повече.

— Не мога да чакам. Честта ми е заложена. Следващия път другите много трудно ще изпратят откупа, който им поискам, ако веднъж се разпространи мълвата, че не си била върната, както съм обещал. Събирай си нещата. Ще те заведа до Куба на борда на „Дона Розалия“. Ще се оправя с Хънтър, когато се върна.

— Не! Бих предпочела да изчакам Хънтър.

Гаспърила я стисна за китката и рязко я издърпа от верандата.

— Прави каквото ти казвам, кучко! Не ме е грижа дали ще те заведа в Куба със или без нещата ти.

— Ще ви помогна, Господарке — предложи ѝ Клео от вратата.

Той пусна китката на Блис и я блъсна към прислужницата.

— Побързай, кучко. Не искам да изпуснем отлива.

Свежият попълтен вятър и хубавото време улесняваха плаването на „Дона Розалия“ и корабът стигна до Куба само след пет дена. Развявайки испански флаг, пиратите навлязоха в пристанището на

Хавана под страховитите оръдейни дула на крепостта на „Ел Моро“. Настроението на Блис беше толкова мрачно, колкото и мислите ѝ, докато наблюдаваше навлизането в дока.

Последният човек на земята, когото искаше да види, беше Джералд Фолк. Тя го мразеше. Това, което той и баща ѝ бяха направили, беше достойно за презрение. Те бяха взели детето ѝ и я бяха излъгали, че е умряло. Бяха се съюзили, за да задържат Гай в затвора, докато треската го покоси и той умре от коварна болест. Напълно бяха унищожили живота ѝ, за да задоволят своята алчност. Тя тихо се закле, че нито Джералд, нито нейният баща щяха да видят и едно пени от наследството ѝ.

Спуснаха подвижното мостче и Блис настръхна от страх, когато Гаспърила се приближи до нея.

— Къде ще ме заведете?

— Няма да те вода никъде. Превзел съм и съм потопил прекалено много кораби под испански флаг и съм толкова известен, че не искам да показвам лицето си в Хавана. Един от моите мъже ще те заведе при агента ми. Дон Ализар ще осъществи срещата с годеника ти. Изпратил съм куриер, така че той вече знае и те очаква.

Докато прекосяваше многолюдните улици на Хавана, Блис обмисляше възможността за бягство от придружаващите я пирати, но скоро се отказа от идеята. Нямахте пари и приятели, които да ѝ помогнат. Страхуваше се от срещата с Джералд, но вече нищо не можеше да я предотврати. Тя предпочиташе да остане с Хънтър, отколкото да се срещне с Джералд и с баща си. Дългото пътуване от остров Пайн до Куба ѝ предостави много свободни часове, през които да мисли за Хънтър и за загадъчното привличане, което я свързваше с него.

Привързаността им беше толкова силна, че понякога изпитваше странното чувство, че го е познавала винаги. Въпреки упоритите си усилия да разсъждава логично за чувствата си към едноокия пират, Блис не можеше да си обясни особената притегателна сила, която я свързваше с него. Когато той я любеше, до болка познатите му ласки пълнеха очите ѝ със сълзи. И колкото повече се опитваше да отрича тези взаимни чувства, тя знаеше, че ги споделя.

— Пристигнахме, кучко — изръмжа грубият пират, който я съпровождаше по улиците. — Кантората на Феликс Ализар е на втория етаж. Отвори вратата.

Входът се намираше откъм фасада с ронеща се гипсова мазилка, самата сграда бе в квартал със съмнителна почтеност — по-скоро долнопробен. Блис отвори портала и видя тесни тъмни стъпала да се издигат към втория етаж.

— Върви — изсъска пиратът, като я буташе нагоре и я следваше отблизо. — Ализар те очаква.

На горния етаж Блис се поколеба и се вторачи в затворената врата. Краката ѝ се подкосиха. Тя се страхуваше, че ако Джералд беше в стаята, няма да успее да овладее гнева си. Пиратът отвори вратата и блъсна Блис вътре. Дребен испанец седеше зад бюрото и прелистваше купчина листа. Той вдигна поглед, видя Блис и се усмихна.

— Ах, най-накрая. Заповядай, Рамон. Кажи на Гаспърила, че очаквам скоро да получа отговора от съпруга дон Кобре. Когато откупът пристигне, ще го изпратя както обикновено.

— Си, дон Ализар, ще му предам. Гаспърила е загрижен да не би властите да са разпознали „Дона Розалия“ и възнамерява да отплава незабавно. Не сме добре дошли на испанска територия. Гаспърила изпраща на Джералд Фолк своите извинения за закъснението. Не се случи по негова вина. — Той постави вързопа с дрехите на Блис върху бюрото и напусна.

Блис се извърна към мъжа, който беше организиран откупването ѝ. Той беше нисък и слаб, с гъста черна коса и с мустаци, пригладени и намазани с масло. Когато се усмихна, ѝ заприлича на невестулка и тя потрепери от отвращение.

— Значи ти си жената, която накара Хънтър да не се подчини на Гаспърила — каза той, като я огледа критично. — Красива си, но не знам дали бих се противопоставил на Гаспърила заради теб. — Той сви рамене. — Не му завиждам на Хънтър. С Гаспърила трудно можеш да се помириш. Но сега си тук и както изглежда, си невредима — весело добави той. — Имах щастието да съобщя на годеника ти. Той ще пристигне всеки момент.

Блис не успя да отговори, защото вратата се отвори и Джералд Фолк влезе вътре. Той погледна към Блис с пълно презрение, но бързо замени изражението си с превзета усмивка.

— О, скъпа, щях да полудея от тревоги по теб. Чакам от седмици пристигането ти в Хавана. Нетърпелив съм да те заведа вкъщи, та да се оженим по-скоро. Защо избяга? Ако имаше някакъв проблем, трябваше да потърсиш помощта ми.

Разбирайки, че присъствието му е нежелано, Ализар се надигна рязко.

— Ще ви оставя двамата насаме. Сигурен съм, че имате какво да си кажете след такава раздяла.

— Благодаря ти, че помогна да се съберем с годеницата ми, дон Ализар, и за всичко, което направи — подмаза се Фолк.

— Няма защо — отвърна Ализар. Излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

Фолк отново се обърна към Блис, светлите му очи се присвиха и се вторачиха в нея с наскърбено изражение.

— Е, не изглеждаш много зле облечена. Мога ли да допусна, че не си бременна?

Блис рязко вирна брадичка.

— Допускай каквото си искаш. По-добре да мина през ада, отколкото да се омъжа за теб.

— Защо избяга? — попита Фолк, като с учудващо умение овладя гнева си.

Искри на дива злоба ярко заблестяха в тюркоазените очи на Блис.

— Ти и баща ми взехте детето ми и го изпратихте надалеч! — Тя почти изкрещя думите си срещу него. — Той не е мъртъв. Жив е и е в Мобийл. Никога няма да ти простя това, което ми направи.

Изумен, Фолк отстъпи назад от заливащата го омраза в думите на Блис. Той нямаше представа, че тя знае за момчето и му беше необходима около минута, за да възвърне самообладанието си след шока. След продължителното мълчание самоувереността му се възвърна и той се помъчи да успокои Блис.

— Направихме го за твое добро — помирително ѝ отвърна той. — Ти беше твърде млада, за да отглеждаш дете. Той беше заведен в осигурен дом, където можеха добре да се грижат за него. Знаех, че ще се оженим един ден и не исках детето на друг мъж да ми се пречка из краката. Ние ще имаме наши собствени деца. Трябва да си ми благодарна за това, че ти предоставих достатъчно време да скърбиш и

да привикнеш със загубата. Не съм те насилвал да се омъжиш за мен през последните шест години, нали?

— Не си ме насилвал, защото бях твърде млада да получа наследството си — нападна го Блис.

— Винаги съм те искал. За нещастие ти пожела друг мъж, напълно неподходяща партия за теб. Това, което се случи, беше най-доброто. Баща ти нетърпеливо очаква твоето завръщане. Ще се оженим веднага след като пристигнем в Ню Орлиънс. Получил съм разрешително. Всичко е готово.

— Само през трупа ми! Никога няма да се омъжа за теб, Джералд.

— Не искаш да кажеш това — придумваше я Фолк. — Изморена си. Била си подложена дълго време на страхотен стрес. Тези няколко седмици не може да са били приятни за теб. Никой в Ню Орлиънс не трябва да узнае, че си била пленничка на пират. Ще те заведем на моя кораб, където ще имаш достатъчно време да си отпочинеш и да се възстановиш. Сигурен съм, че ще се вразумиш, след като размислиш.

— Никога не съм си губила разума, само съм била заслепена. И сега виждам ясно какъв си. Никога не съм те харесвала, но в този момент те мразя. Можеш да ме заведеш до Ню Орлиънс, но аз няма да остана там. Веднага, когато е възможно, ще тръгна за Мобийл.

— Логично е да си разстроена, скъпа моя. Ще продължим разговора, след като се нахраниш и отпочинеш. Ще отплаваме оттук най-рано след един ден. Намерил съм ром, който трябва да натоваря на кораба, за да попълня моите запаси, и няма да бъде натоварен до утре. — Той хвана ръката ѝ. — Хайде. Можем да обсъдим по-късно плановете за нашата женитба. Може би ще успеем да намерим някакво решение, което ще те задоволи.

Блис сериозно се съмняваше в това, но беше твърде уморена, за да си налага мнението сега.

Остров Пайн

Силно безпокойство прободеше Хънтър, когато остров Пайн се появи пред него. Той насочи гребната лодка към брега под селището, умело заманеврира през големите пенести вълни и я изтегли на просторния плаж от чист бял пясък. Минута след като стъпи на брега,

той знаеше, че нещо се е случило. Нищо не изглеждаше обезпокояващо, но предчувствието упорито го преследваше. После забеляза Кеъсар да се спуска към брега да го посрещне и сърцето му заби по-силно.

— Блис добре ли е? — попита го, когато се приближи. Проклятие! Ако нещо се беше случило с нея, никога нямате да си го прости. Тази мисъл го стресна. Откога Блис означаваше толкова много за него?

— Гаспърила я отведе, капитане — отвърна Кеъсар. — Разбрал, че не е била заведена в Хавана и дойде тук да провери. Беше полудял. Радвам се, че не бяхте вкъщи, когато пристигна. Не се знае какво щеше да ви се случи, ако ви беше открил на острова. Мъжете му бяха въоръжени до зъби и горяха от нетърпение да се бият. Когато разбра, че сте заминали, каза, че ще заведе лично Господарката до Хавана и после ще се върне и ще се разправи с вас за измяната ви.

— Кога се случи всичко това? — попита Хънтър. Мисълта, че Блис и Фолк са заедно, му причиняваше физическа болка. Тя не принадлежеше на Джералд, тя винаги щеше да принадлежи на Гай де Йънг.

— „Дона Розалия“ отплава от брега при вчерашния отлив. Можете да го догоните, капитане. Знаех, че ще пожелаете да ги последвате, затова наредих на екипажа да приготви „Хищник“ за пътуване до Куба. Провизиите вече са натоварени на кораба и складирани в трюма.

Хънтър го потупа благодарно по рамото.

— Ти си добър човек, Кеъсар. Постъпил си правилно. Кога можем да отплаваме?

— Всичко е готово.

— Предупреди екипажа. Ще си взема оръжието от къщата и ще ги посрещна на брега.

Кеъсар му се захили като разкри белите си зъби.

— Не е необходимо, капитане. Всичко, от което се нуждаете, вече е на борда. Аз и Клео се погрижихме за това. Отливът ще отmine. По-добре е да тръгнете веднага. Само върнете малката Господарка невредима.

Хънтър се забърза. Той възнамеряваше да направи каквото е необходимо, за да открие Блис и сина си.

„Хищник“ стигна Куба няколко часа след Гаспърила. Сърцето му се сви, когато забеляза, че корабът на Гаспърила не беше нито на дока зад каменния вълнолом, нито беше хвърлил котва извън пристанището. После разпозна този на Фолк, вързан в далечния край на пристана, и настроението му значително се покачи. Шансовете бяха добри. Блис трябваше да е на борда на „Южна звезда“. Имаше само един начин да разбере и щеше да го направи, преди „Южна звезда“ да напусне пристанището.

Хънтър изчака, докато напълно се спусна тъмнината, после нареди всички светлини да се изгасят и „Хищник“ да пусне котва точно до брега зад „Южна звезда“. Нощта беше толкова тъмна, че пиратският му кораб изглеждаше като тъмна сянка на фона на катраненото небе. Облечен целия в черно, Хънтър слезе по стълбата и се потопи в тъмните води.

8.

Блис седеше в малката каюта на борда на „Южна звезда“ и слушаше тирадата на Джералд за тяхната женитба.

Корабният прислужник току-що бе изнесъл остатъците от късната им вечеря и Джералд с нищо не показва, че възнамерява да си тръгне въпреки напредването на нощта.

Преди това Блис бе отказала храната и бе поспала малко. Беше тъмно, когато се събуди. Вече изгладняла, тя със задоволство прие подноса с храната, който Джералд ѝ поднесе в каютата. Не ѝ се нравеше да сподели вечерята с мъжа, когото презираше. И сега, след като бяха привършили с храненето, Джералд остана по-дълго, за да обсъдят предстоящия си брак, въпреки твърдия отказ на Блис да се омъжи за него.

— Минах през целия този ад, за да те спася, скъпа моя — заяви Джералд, крачейки напред-назад. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да покажеш благодарността си. Не беше лесно да намерим парите за откупа. Заложих дома си, за да ги получа. Длъжница си ми. Все още те искам, макар ясно да осъзнавам, че си била в пиратски ръце — продължи той сприхаво. — Никога няма да забравя, че този пират е взел това, което бе мое по закон. Насили ли те? Дон Ализар ми каза за пирата, който те е взел от Гаспърила и те е държал на острова си.

Червени петна избиха по врата на Блис. Беше вярно, че Хънтър я бе прелъстил, но не и против нейното желание, макар че тя никога нямаше да си го признае пред подлец като Джералд Фолк.

— Вярвай, в каквото си искаш. Ще ти се разплатя от месечната си издръжка — обеща тя. — Късно е, Джералд, и мисля, че трябва да си тръгнеш. Нямам какво повече да ти кажа.

— Месечната издръжка, уф! С тази сума ще трябва години да връщаш парите, които съм взел. Когато се оженим, цялото ти наследство напълно ще компенсира всичко, през което ме накара да мина. Дори ще забравя твоето прегрешение. Повечето мъже не биха се навъртали още около теб. Малцина биха пожелали да вземат жена,

изоставена от пират. Обмисли това, Блис. Аз съм единствената ти надежда за нормален брак.

Яростни искри пламнаха в очите на Блис.

— Как смееш да ми говориш така! С нищо не можеш да ме убедиш да се омъжа за теб — решително заяви тя. — Ти и баща ми имате големи заслуги за нещастията, което ме сполетя. От шест години ме мамите, че синът ми е мъртъв. Никога няма да простя и на двама ви, че отнехте свидното ми бебе.

— Детето беше на Гай де Йънг — отвърна Фолк, сякаш този прост факт бе достатъчен да оневини престъпното му деяние.

— Само то ми остана от Гай — разгорещено каза Блис. — Много добре знаеш, че ще го намеря. Не можеш да ме спреш.

Фолк замислено се втренчи в нея. Отпреди знаеше колко упорита можеше да бъде Блис. Щом казваше, че няма да се омъжи за него, значи щеше да го направи. Умът му трескаво работеше. Би трябвало да има някакъв начин, за да промени решението ѝ. Изведнъж му хрумна една възможност и след като я обмисли, той вече знаеше как ще накара Блис да му се подчини.

— Наистина ли толкова силно желаеш сина си, скъпа моя? — угоднически попита Фолк.

— В момента той е най-ценното нещо в живота ми. — Тя осъзна, че говори истината въпреки силната си привързаност към Хънтър. Отношенията им бяха страстни, но не можеха да продължат. Те нямаха място в реалния живот. Чувствата ѝ към Хънтър бяха дълбоки, но не толкова силни, колкото инстинктивната ѝ привързаност, теглеца я към детето ѝ.

— Тогава ме слушай добре — каза Фолк, спря се пред нея, привдигна я и я изправи на крака. — Ще те заведа до Мобийл и ще вземем сина ти, ако в замяна обещаеш да се омъжиш за мен, когато се върнем в Ню Орлиънс.

— Защо да ти вярвам? — предпазливо попита Блис. — И преди си ме лъгал. Освен това идеята ти да сключим брак ме ужасява.

— Няма да те насилвам да се омъжиш за мен, преди да сключим сделката. Това ще ти покаже, че съм искрен.

— Как мога да знам, че няма отново да ме разделиш със сина ми?

Лъжливият отговор бе сякаш готов на устните му и тя го чу да изрича:

— Дори не съм си и помислял да сторя нещо подобно.

— Ще ми обещаеш ли, че ще се държиш мило с него? — попита Блис, невярваща на мъжа, който я бе измамил в миналото.

— Давам ти честна дума — закле се Фолк, протегна ръка и лицето му доби изражение, съчетало умело искреността и разкаянието. — Ще направя каквото мога, за да те събера с твоя син. — И да ви разделя в момента, в който станеш моя съпруга, помисли си той. Нито една жена не можеше да му нарежда какво да прави. Щом се добереше до парите ѝ, той щеше да я научи на подчинение.

Блис се вгледа в лицето му, измъчвана от нерешителност. От тази сделка можеше да извлече полза. Тя нямаше да се омъжи за Джералд, ако не удържеше на думата си. Веднъж след като синът ѝ бъде при нея, можеше да прави каквото пожелае и да осуети брака с Фолк. Някак щеше да намери начин да го отблъсне, докато той се отегчи да я чака. Но първо трябваше да намерят сина ѝ.

— Няма да се омъжа за теб, докато синът ми не се върне при мен — подчерта Блис.

— Нали това казах.

Фолк наведе смирено глава, за да прикрие яда си. Той се нуждаеше от парите. Нямаше избор. Веднага след като сключе брака, щеше да я накара да разбере, че не може да му нарежда. Това, от което Блис Гренвил се нуждаеше, бяха чести и редовни дози бой, и той беше мъжът, който щеше да го направи. Но всичко по реда си. Първата му задача беше да я убеди в искреността си.

— Приемам всичко, скъпа. Ще поемем курс за Мобийл веднага, след като натоварим стоката утре.

Разколебана, Блис се извърна в очакване той да си тръгне. Мисълта да остане в една стая с него, ѝ причиняваше телесни страдания.

Фолк нямаше толкова лесно да си тръгне. Той сграбчи с ръце раменете ѝ и я придърпа към себе си, очите му бяха пламнали от желание.

— Не бързай, скъпа моя. Чакал съм те толкова дълго. Най-малкото, което можеш да направиш, е да скрепиш сделката ни с една целувка.

По време на разговора им, нито Блис, нито Фолк подозираха за мъжа в тъмни дрехи, който се изкачи тихо по въжетата от борда на „Южна звезда“. Нито пък разбраха кога се е промъкнал покрай нощния караул и започна да ги наблюдава през отворения страничен люк. В момента, в който надникна, той чу желанието на Фолк да скрепят сделката с целувка.

Каква сделка, зачуди се Хънтър. Скоро разбра. Следващите думи на Фолк го потресоха и той изпадна в дива ярост.

— След като се оженим, ще правим и други неща, по-различни от целувките. Ако пиратът те е научил на нещо в леглото, не бих искал да ми го казваш, а да ми го покажеш. Първо ще те заведа до Мобийл, после ще се оженим.

Преди Блис да успее да му се възпротиви, Фолк сграбчи дългата ѝ коса и приближи лицето ѝ до своето. После я целуна, провря езика си насила между зъбите и го пъкна в устата ѝ. Блис издаде протестни стонове, не успяла да скрие погнусата от целувката му.

Хънтър продължи да наблюдава разигралата се сцена, почти обезумял от ревност. До този момент той беше готов да прости всичко на Блис. Възнамеряваше да я заведе до Мобийл и да намерят тяхното дете. Но това вече беше прекалено. Не му даде сърце да ѝ прости лесното, мълчаливо съгласие с Фолк и той я презираше заради очевидното ѝ желание да позволи на този мъж да отгледа детето на Гай. Веднъж след като Блис и Фолк сключеха брак, Джералд щеше да стане законен настойник на неговия син. Не!

Хънтър знаеше, че корабът му е бърз. Без товар той можеше да надмине всеки плавателен съд. Щеше сам да отплава за Мобийл и да спаси сина си, преди да пристигне „Южна звезда“. А колкото до Блис, нека прекара остатъка от живота си в грижи за Фолк. Или поне това се опитваше да си внуши пиратът, за да успокои яростта си.

„Господи, колко боли“ — Хънтър си мислеше, че е загубил способността да обича, но когато видя Блис в ръцете на Фолк, разбра, че все още е уязвим, все още е способен да бъде наранен от тази жена и разкритието го вбеси. Мълчаливо той се закле пред себе си да се освободи от едва припламналите искри на любов, които бе открил в душата си.

Хънтър насочи вниманието си към сцената в каютата, видя любовниците да се разделят и разбра, че Фолк възнамерява да излезе.

Много се изненада. Беше си помислил, че Блис ще му позволи да сподели леглото ѝ, но очевидно тя го бе отпратила. Устните му се сгърчиха в зловещо подобие на усмивка, когато отново се скри в сянката и загледа как Фолк прекосява коридора. Пиратът изчака достатъчно време, за да стигне Джералд до каютата си, после прекоси преддверието и се приближи до каютата на Блис. След това отвори вратата и влезе вътре.

Блис стоеше пред прозорчето, взираща се навън в тъмната нощ. Може би инстинктивно бе усетила присъствието му, защото се извърна и се вторачи в сянката. Той чу как внезапно секна дъхът ѝ, когато пристъпи в светлинния кръг под висящия фенер.

— Хънтър — възкликна тихо тя и името му потрепна върху устните ѝ.

— Аха. Аз съм.

— Как дойде тук? Трябва да си тръгнеш преди Джералд да те открие.

Той се приближи бавно до нея, горната му устна се изви в подигравателна усмивка.

— Точно това ще направя. Бях глупак, като смятах да те спася, но ти не се нуждаеш от спасение.

— Да ме спасиш?

„Шегуваше ли се той?“ — Спасението, което той имаше предвид, беше да я върне обратно на острова, където щяха да продължат, както, преди тя да си тръгне. Най-малкото Джералд ѝ беше обещал да я заведе до Мобийл, за да намери сина си. Беше повече от това, което Хънтър бе направил. Когато му разказа за нейното дете и го помоли за помощ, той ѝ отвърна с бягство.

— Прав си. Не се нуждая от спасение. — Господ да ѝ прости за лъжата. Ако не беше синът ѝ, щеше да се радва искрено да отиде навсякъде с Хънтър. Толкова дълго нейният живот бе безсмислен.

— Не трябваше да идвам. — Той се извърна, готов да си тръгне.

— Хънтър, почакай.

Той отново се обърна към нея, лицето му ту се очертаваше от мъждивата светлина, ту се губеше в сянката. Единствено искрите в сребристото му око издаваха противоречивите му емоции.

— За какво е всичко това?

— Аз... Господи, не знам. Просто върви.

Искрената ѝ мъка прониза сърцето му, но той не искаше да си признае тази болка. Хънтър се приближи до нея с тежки стъпки, разумът му бе напълно подчинен от повика на плътта. Той я желаше. Желаше своята съпруга с всяка частица от своето тяло. Протегна ръце и я притисна силно. И когато тя вдигна поглед, той се взря в красивото ѝ лице, наслаждавайки се на онези съвършени черти, в които се бе влюбил преди години. Блис вдигна длани, първо го отгласна, после сграбчи копирената му риза и го притисна. Хънтър изстена от своята безпомощност и покри устните ѝ със своите.

Почувства как сърцето ѝ тупти в същия ритъм и със същите копнежи като неговото, щом езикът му проникна между устните ѝ. Усети стонове, изтръгващи се от гърлото ѝ, когато я вдигна на ръце и я понесе към тясното легло, измъчващ се от слабостта си към нея. Не можеше да си тръгне, без да изпита за последен път страстната ѝ нежност. Страстта бе като наркотик. Разбираше, че тя не беше благосклонна към него, но екстазът, в който изпадна, го доведе до самозабрава.

Блис усети как я полага върху леглото, почувства напрегнатото му тяло да се надвесва над нея и изведнъж го пожела толкова силно, колкото самият той я желаше, въпреки тихия вътрешен глас, който ѝ нашепваше, че трябва да се измъкне от неочакваната среща с непокътнатото, твърдо сърце. И тогава я връхлетя страшна мисъл. Ако заловяха пирата тук, това вероятно щеше да означава смърт за него.

— Хънтър, моля те. Върви си, преди да са те заловили.

— Първо ми отговори. Носиш ли моето дете?

Блис се задъха, поразена от неочаквания му въпрос. Защо искаше да разбере? Беше възможно, дори доста вероятно.

— Не знам.

— Много лошо — измърмори той.

Искаше да го попита какво има предвид, но усети хлад и влажен допир върху тялото си и разбра, че Хънтър бе вдигнал полите ѝ до кръста. Дрехите му все още бяха мокри от водата и тя потрепери. После почувства втвърдения му фалос да се плъзга между бедрата ѝ.

— Помислих, че си решил да тръгнеш.

— Не още. Не и докато не довърша това, което трябва да направя. Разтвори крака — прошепна той, като раздалечи бедрата ѝ с колене.

В гласа му се прокрадна груба нотка и тя долови отчаяние, а когато вдигна поглед към него се изненада, забелязвайки, че лицето му бе добило каменно изражение, лишено от всякакво удоволствие. После той проникна в нея и мислите ѝ се разпиляха.

Разтвори бедрата ѝ с големите си ръце, завъртя ханша ѝ така, че да застане под точен ъгъл и започна да се тласка в нея.

— Пусни ме по-дълбоко — изстена той до устните ѝ.

Блис изви гръб, усещайки как той прониква все по-дълбоко и надигащите се стонове на удоволствие в гърдите ѝ се ускоряваха с всеки бърз, уверен тласък. Тя усети как тялото ѝ се изпъва като струна и се напруга толкова трепетно, колкото неговия фалос, проникнал дълбоко в пламналото средище на женствеността ѝ, сякаш достигащ до дълбините на душата ѝ. Той проникваше по-дълбоко, и по-дълбоко, докато искри ярка светлина избухнаха в нея, изпълвайки я с ослепителните проблясъци на удоволствието.

С всеки тласък страстта на Хънтър се разпалваше. Нуждата да се освободи в нея беше толкова неудържима, че трябваше да скърца със зъби, призовавайки цялото си самообладание, за да не се изпразни веднага, преди Блис да достигне до върха на своето удоволствие. Устните му се впираха в нейните, езикът му се плъзгаше и отдръпваше в устата ѝ, наподобяващ тласъците на пулсиращия му член. Когато усети, че желанието му неконтролируемо нараства, той постави ръка между бедрата ѝ и докосна най-чувствителното ѝ място.

Без да забавя обезумялото темпо на пулсиращия си член, той погали малката трептяща пъпка между бедрата ѝ, довеждайки Блис до жарките вълни на кулминацията. После се тласна в нея толкова дълбоко, че удоволствието го понесе по вълните на оргазма, вълна след вълна неочакван екстаз бързо го заливаха.

Чу как Блис изкрещя, почувства как потреперва под него и знаеше, че и тя бе достигнала висините на страстта. Той остана дълбоко в нея, докато конвулсиите ѝ намалееят и краката ѝ се отпуснат. После се надигна от леглото и оправя дрехите си. Не успя да се съдържи и се извърна, за да погледне Блис за последен път и моментално съжали. Тя изглеждаше възхитителна, необузdana, лежеше с устни, влажни от целувките му, и бедра, блестящи от семето му. Извърна се отново.

— Изглежда, не мога да се контролирам, когато съм до теб — дрезгаво каза той. — Но ти вече си го разбрала.

— Къде отиваш?

— Връщам се да правя това, което мога най-добре — захили се подигравателно. — Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен? Можем да продължим оттам, където ни прекъснаха.

— Аз... Не, не мога. Джералд обеща, че ще ме заведе до Мобийл, за да намеря сина си. Не мога да се откажа. Трябва да го сторя.

— Когато се омъжиш, Фолк ще стане втори баща и настойник на сина ти — изръмжа Хънтър.

— Обикновено така се получава — отвърна язвително Блис. Но няма да стане, помисли си тя. Нямахше намерение да се омъжва за Джералд Фолк, не и сега, никога.

— Вслушай се в думите ми — посъветва я Хънтър. — Увери се със сигурност, че съпругът ти е мъртъв, преди да се омъжиш за Фолк.

Блис скочи от леглото, кръвта се отдръпна от лицето ѝ.

— Какво искаш да кажеш?

— Сама го разбери.

Той отвори вратата и огледа коридора.

— Не можеш да кажеш такова нещо и да си тръгнеш! — обвини го Блис.

Лицето му се изкриви в усмивка, която дълбоко се впи в съзнанието ѝ и я разтрепери.

Захлопването на вратата я подтикна към действие и тя се втурна към изхода, за да го спре, но той си беше отишъл, изчезна толкова тихо и тайнствено, както бе дошъл. Думите му застинаха във въздуха като тъмен облак. Какво знаеше Хънтър за Гай, което тя не бе научила?

Хънтър напусна кораба толкова тихо, както бе дошъл. Без да го забележи никой се плъзна във водата и заплува обратно към „Хищник“.

Бе решен да намери сина си, преди Блис и Фолк да стигнат до Мобийл. До момента, в който ги видя да се целуват, той бе възнамерявал да разкрие самоличността си пред нея, да я вземе от кораба на Фолк и да отплават към Мобийл, за да спасят своя син.

Опитваше се да си внуши, че бе последвал Блис до Куба само заради сина си, но знаеше, че се самозалъгва.

Не се заблуждавай, прошепваше му отвътре тих глас. Ще се изправиш и срещу небесата, и срещу дявола, за да върнеш Блис, защото тя е твоя жена и ти все още я желаеш. Прелъсти собствената си съпруга и се отнесе към нея като към блудница! Искаше да забременее като част от твоето отмъщение. Колко странно, помисли си Хънтър, когато се качи на борда на „Хищник“, че все още притежаваше малка частица съвест. Трябваше да разреши някак и този въпрос.

„Хищник“, преименуван отново в „Кралицата на Бостън“, доплава в залива Мобийл една седмица по-късно. Корабът развяваше американския флаг, един от многото на различни държави, които капитанът държеше и използваше според случая.

Преди да слезе на брега, Хънтър облече най-хубавата си риза от черна коприна, черен панталон и черно яке. Взе си сабята, но остави другите оръжия на борда на „Кралицата“. Напъха и една тежка торбичка със златни монети под якето. Привидно търсеше товар да попълни трюма на кораба, но стоката беше съвсем далеч от мислите му, когато започна да разпитва един пристанищен работник в каква посока е улица „Уотър“.

Откри я в западнал квартал, не много отдалечен от брега. Долнопробни публични домове и кръчми се редуваха с частни жилища и сгради, отдавани под наем. Постройките бяха невзрачни и занемарени. Хънтър разпита за семейство Холмс в различни заведения и няколко души му споменаха, че името им звучи познато, макар никой да не знаеше адреса. Той изтърпя злобните погледи на местните, които оглеждаха подозрително тайнствения странник, облечен в черно и с превръзка на окото.

Отчаян, но твърдо решен да намери сина си, Хънтър реши да потропа на всяка врата, докато открие Инос Холмс. Улицата бе дълга, но нямаше към кого да се обърне за помощ.

Точно тогава съзря едно малко момче да излиза от кръчмата, влачейки ведро с бира. То изглеждаше трогателно слабо и Хънтър с изненада откри, че изпитва тръпки на състрадание и жалост, необичайни за него. Детето вероятно бе на възраст почти колкото

собственият му син. Като че ли нещо го привлече към момчето и Хънтър му подвикна. То се спря, извърна се и очите му се разшириха от уплаха, когато видя облечения в черни дрехи непознат. Обърна се и побягна.

— Чакай! Не бягай. Няма да ти сторя нищо лошо. Търся един човек и си помислих, че можеш да ми помогнеш.

Детето се позабави, но не спря.

Хънтър го настигна и докосна с ръка рамото му.

— Няма да те задържа дълго.

— Какво... какво искате, господине? — Детето вдигна глава и се вторачи в Хънтър въпреки страха си. — Ако не се прибера вкъщи с тази бира, Инос ще ме бие.

Хънтър едва чу думите му. В мига, в който видя бляскавия тюркоазеносин поглед на момчето, сърцето му започна да бие по-силно. Очите бяха същите като на Блис. Преди да прегърне детето, той приклепна, опрял едното си коляно на земята. Когато протегна ръка и разроши тъмната му коса, пръстите му трепереха.

Беше толкова задъхан от вълнение, че едва можеше да говори, но все пак успя да попита:

— Как се казваш, синко?

— Брайън.

— Имаш ли друго име?

Детето поклати глава.

— Инос и Мег казват, че съм копеле. Казват, че никой не ме иска. Мег ме искаше, но после тя се разболя и умря. Сега си нямам никого, освен Инос.

В мига, в който Хънтър докосна момчето, инстинктът за родствена връзка беше толкова силен, че и без други доказателства той разбра — това беше неговият син. И не беше копеле въпреки всичко, което му бяха наговорили. То бе законно родено, но беше откъснато от майка си и баща си. От родителите му го бяха отделили двама престъпници и измамници, които представяха постъпката си с привидно логични, но лъжливи обяснения.

— Мога ли да си вървя сега, господине? Инос ще ме одере жив, ако не се върна с тази бира.

— Дай ми ведрото, синко. Ще го нося вместо теб, докато ми показваш пътя. Трябва да свърша една работа с Инос.

— Така ли? Никога никой не го е търсил. — Очевидно заинтригуван от обещаната компания, Брайън подскочаше по улицата, като обръщаше глава назад от време на време, за да се увери, че Хънтър го следва. Спряха пред порутена двуетажна постройка с мебелирани стаи за даване под наем. — Живеем на втория етаж. Сигурен ли си, че искаш да се качиш?

— Напълно — отвърна Хънтър. — Покажи ми пътя.

Коридорът беше тесен и мръсен, носеше се силна воня на урина и изгнило дърво. Стълбите заскърцаха под стъпките на Хънтър, докато следваше Брайън до площадката на втория етаж. Липсваше едно стъпало и част от перваза бе откъртена. Хънтър изпадна в страшна ярост при мисълта, че неговият син е отгледан от такъв негодник.

Брайън спря пред една потъмняла врата и натисна дръжката. Още веднъж той извърна поглед назад, за да се увери, че Хънтър беше зад него и чак тогава влезе.

Момчето бе посрещнато с груби думи.

— Време беше, копеленце. Ако си разлял нещо от бирата, знаеш какво ще ти се случи.

Инос Холмс се появи на входа. Той беше висок, много слаб, с рядка коса и тесни устни. Забърса зачервения си нос в мръсните си ръкави и заоглежда Брайън под мъждеещата светлина. И не бе забелязал Хънтър, застанал в сянката. След това сграбчи момчето за тила и злобно го разтърси.

— Къде ми е бирата? Ако си загубил парите, здравата ще си изпатиш. Квото Гренвил праща, едва стига за наема и да си купя бира.

Хънтър беше чул достатъчно и в този момент бе готов да прониже Инос Холмс. Пиратът пристъпи напред и постави ведрото с бира върху клатещата се маса.

Очите на Инос се разшириха и той уплашено преглътна, когато видя Хънтър.

— По дяволите, ти пък кой си?

— Най-заклетият ти враг — отвърна Хънтър с тих заплашителен глас.

Инос се извърна към Брайън, за да го обвини, че е довел страшния непознат в дома му. Вдигна юмрук, готов да го стовари върху детето.

— Сега ще си получиш заслуженото, малък негоднико! Колко пъти съм ти казвал да не разговаряш с непознати.

Преди юмрукът му да докосне Брайън, Хънтър сграбчи китката му и отклони удара.

— Ако пипнеш момчето, си мъртъв.

Очите на Инос се разшириха.

— Кой си ти? Как смееш да ми казваш какво да правя с моя син?

— Момчето не е твое и ти много добре го знаеш.

Хънтър искаше да удари и повали Инос. Но не и пред момчето.

— Брайън, защо не занесеш бирата в кухнята. Остани там, докато разговарям с Инос.

Страхът на Инос беше явен.

— Стой тук, дете.

— Направи каквото ти казвам, Брайън. — Гласът на Хънтър не търпеше възражение. Момчето послушно грабна ведрото и бавно влезе в кухнята.

— Ще си платиш за това — извика след него Инос.

— Не мисля така — каза Хънтър, запазвайки удивително спокойствие. Той хвърли бегъл поглед на бедно обзаведената стая, забеляза износените мебели и дебелия пласт прах, покриващ всичко, и сбръчка нос от отвращение. — Имам предложение, Холмс. Сигурен съм, че няма да го отхвърлиш.

— Какво предложение? — любопитно попита Инос.

— Както вероятно си се досетил вече, Клод Гренвил няма да ти изпрати допълнителните пари, за които го помоли. Всъщност той ще спре плащането.

— Гренвил ли те изпрати?

— Не точно.

— Тогава кой си ти и какво, по дяволите, искаш?

— Искам момчето. Ще ти платя за годините, през които си се грижил за него точно колкото те са ти платили.

— Ще ми платиш, за да вземеш детето? — недоверчиво попита Инос. — Колко?

— Това достатъчно ли е? — попита Хънтър, погнусен от алчността на мъжа. Измъкна торбичката със златни монети и изсипа няколко в дланта си.

Устата на Инос се изпълниха със слюнка, когато Хънтър върна монетите обратно в торбичката и я разклати пред носа му.

— Защо искаш момчето? — попита той.

— Това си е моя работа. Всичко, което трябва да знаеш е, че имам хубав дом и ще се отнасям добре с него.

— Мег и аз отгледахме детето от бебе. Духът на Мег ще ме преследва, ако му се случи нещо лошо — каза Инос, преструвайки се на загрижен.

— Имаш думата ми. Ще се отнасям много мило с момчето. И ти ще получиш достатъчно злато, за да се махнеш от този бордей и да започнеш нов живот. Няма да зависиш от щедростта на Гренвил, за да оцеляваш.

— Винаги съм искал да отида в Бостън — измърмори Инос. — Имам зълва. Вдовица. Много ме харесва. — Той потриваше наболата си брадичка, докато обмисляше предложението на Хънтър.

— Е, сега имаш този шанс. Какъв е отговорът ти?

— Не знам. Въпреки това съм любопитен. Откъде познаваш Клод Гренвил? Какво знаеш за Брайън?

— Знам всичко, което трябва. Явно се досещаш — каза Хънтър. — Брайън е мой син.

— Но... Клод ми каза, че бащата на Брайън е мъртъв и майка му не го иска.

— Греша и в двата случая. Какъв е отговорът ти?

— Вземи го. Няма да мога да се грижа за детето без парите на Гренвил.

— Знаех си, че ще се согласиш — зловещо заяви Хънтър. — Обаче имам едно условие.

— Какво условие? — попита слабият мъж свадливо. — Досега не спомена нищо за условия.

— Искам още днес да се изнесеш от тази къща.

Холмс се почеса по врата.

— Днес ли? Не разбирам защо трябва да бързам толкова.

— Така е нужно. — Хънтър пак разклати торбичката с монети пред колебаещия се мъж. — Тук има много пари.

Холмс облиза тънките си устни.

— Вдругиден ще отплава кораб за Бостън. Вече проверих, защото се надявах парите на Гренвил да пристигнат навреме, за да

мога предварително да си купя билет.

— Какво реши за Брайън? — заплашително попита Хънтър.

— Е, аз...

— Ще се откажеш от него, нали?

— Нали не е мое — затюхка се Холмс. — Мег се грижеше за момчето, когато беше жива, но преди две години почина от треска.

— Готов съм да те убия, Холмс — процеди Хънтър, сграбчвайки дръжката на сабята си. — Не казвай нищо повече. Събирай си нещата... веднага.

— Веднага ли?

— Веднага. Можеш да наемеш стая близо до брега за една–две нощи, докато пристигне корабът ти. Ще те придружа дотам, за да съм сигурен, че ще изпълниш тази част от сделката ни.

Нито Хънтър, нито Холмс разбраха, че Брайън подслушва разговора им. Изведнъж той пристъпи напред с плаха надежда на лицето.

— С вас ли ще ме вземете, господине?

Нов израз на изненада промени смръщеното лице на Хънтър, когато втренченият тюркоазен поглед на момчето се прикова в него.

— Нима си чул всичко?

Брайън нервно кимна.

— Ти каза, че си моят татко. Инос и Мег ми казваха, че аз нямам татко и че мама не ме обича. Те казаха, че дядо ми ме е изпратил надалеч, защото съм лошо момче.

Ужасен, Хънтър изстена. Ако Клод Гренвил беше сега тук, пиратът едва ли щеше да запази самообладание.

— Всичките грешат, синко. Ти имаш татко. И той иска да сте заедно. Само дето доскоро не знаех за теб.

Брайън впери тържествуващ поглед в очите на Хънтър.

— Защо мама не ме иска? Ще ме заведеш ли при нея?

— И тя не е знаела за теб. Казали са ѝ, че си мъртъв. Ще говорим за нея по–късно — отклони обясненията той. — Ще те заведа на борда на моя кораб. „Кралицата на Бостън“ ще ти хареса.

— Може ли да те наричам татко? — попита Брайън срамежливо. — Никого досега не съм наричал така.

Хънтър грабна малкото момче и силно го прегърна. Почувства се добре, дяволски добре. Трепет и вълнение изпълниха празнината,

където преди бе сърцето му. Беше ги почувствал с Блис, а сега и със своя син. Можеше ли да е любов?

— Бих се радвал да ме наричаш татко.

9.

С прилива „Южна звезда“ тържествено навлезе в залива Мобийл и маневрира към празния кей зад един от дългите вълноломи, издигащи се над водата. Блис крачеше нервно по палубата, докато чакаше да спуснат мостика, нетърпелива да напусне кораба и да започне търсенето на сина си. Фолк се присъедини към нея, докато влизаха в дока.

— Кога ще можем да слезем от кораба? — нетърпеливо попита Блис.

— След малко. Ще спуснат мостика след няколко минути.

— Може би някой от докерите ще ни упъти към улица „Уотър“ — предположи Блис.

— Не трябва да храниш големи надежди — каза Фолк. — Нямаш представа какво ще откриеш. Момчето може да е мъртво. Или възпитанието му да е толкова лошо, че да не искаш да изявиш правата си над него. Може да решиш, че ще е по-добре да го оставиш, където е, ако неприличният му речник и грубите маниери се окажат проблем.

Блис се нахвърли върху него.

— Да имам претенции към собственото си дете? Луд ли си? Не ме интересува възпитанието му. Той е мой син и аз го искам — без значение какъв точно ще го намеря. Той е всичко, което ми остана от Гай.

— Щом така си решила — раздражено отвърна Фолк. — Мостикът е спуснат. Ще тръгваме ли?

Началникът на пристанището им показа пътя за улица „Уотър“. Блис бе запомнила адреса. Номер 710. Улицата беше само на няколко пресечки от пристанището и Блис реши да върви пеша, вместо да чака Фолк да наеме превоз. Когато приближиха улица „Уотър“, страховете на Блис за сина ѝ нараснаха. Тя си помисли, че западналият квартал не е подходящо място за отглеждане на малко дете. На всяка крачка се редуваха кръчми и публични домове, а жилищните сгради имаха крайна нужда от ремонт.

— Ето го — изрече Фолк и посочи двуетажна сграда за отдаване под наем. — Искаш ли да вляза сам?

— Не, аз ще го направя — заяви Блис, готова за първата среща със сина си. Чудеше се какво ли са казали на момчето за родителите му и как ще реагира, когато разбере, че тя е неговата майка.

Сърцето ѝ заби ускорено, докато се приближаваше към входните стълби. Точно когато стигна стълбището, една възрастна жена с мръсна бяла престилка и метла в ръка отвори вратата и излезе.

— Търсите ли някого? — попита жената. Тя измери с поглед Блис, после угодливо се ухили на Фолк. — Ако търсите любовно гнездо за вас и вашата... ъ... дама, дошли сте на точното място. Не съм любопитна като някои от местните хазяи.

Блис искаше да постави нахалницата намясто, но реши да не обръща внимание на намека ѝ.

— Търсим един от вашите наематели — обясни тя. — Инос Холмс. Вкъщи ли е?

— Господинът не е тук.

— Кога очаквате господин Холмс? — попита Блис, проклинайки лошия си късмет и закъснението.

Хазайката сви закръглените си рамене.

— Той няма да се върне.

— Какво искате да кажете? Ако се налага, ще платя за информацията.

— И аз бих я продала, ако имах такава. Оня ден Инос лично ми плати последния наем. Каза ми, че заминава и няма да се връща.

— Къде е отишъл? — отчаяно попита Блис. — Взел ли е момчето със себе си?

— Да ви кажа право, не знам. Казах ви, че не съм любопитна. Какво правят наемателите ми, си е тяхна работа, щом като плащат навреме наема. Спомням си, че спомена нещо за повторен брак.

Блис залитна назад, сякаш някой я удари. Какво може да се е случило, за да замине Инос Холмс, да побегне преди тяхното пристигане?

— Знаете ли името на жената, с която се вижда?

— Сега, когато споменахте за това, не си спомням да съм я виждала или да е споменавал за някаква дама. Ох, е, наемателите идват, наемателите си отиват. — Замислена върху въпроса, тя започна

да забърсва енергично и усърдно с метлата, сякаш за да изтласка Блис от стълбището.

— Сигурно можете да си спомните още нещо — помоли Блис. — Ще ви дам една златна монета. Виждали ли сте момчето? То добре ли е?

— Къде е монетата? — лукаво попита хазяйката.

Блис протегна ръка към Фолк и той неохотно постави златна монета в дланта ѝ. Тя я предложи на жената.

— Ето. Какво друго си спомняте?

Жената грабна парата от ръката на Блис и я мушна между пълните си гърди.

— Когато напусна Инос, не видях момчето, но предполагам, че е добре. То никога не е боледувало. Не бяха прекрасно семейство, ако искате моето мнение. Беше добре, докато беше жива Мег Холмс, но тя умря и го остави на Инос. След като Мег почина, нещата тръгнаха на зло за момчето. Всяка година те получаваха пари — продължи тя. — Останах с впечатлението, че някой им плаща, да се грижат за детето. Това е всичко, което мога да ви кажа.

— Нямах никаква представа къде може да е заминал Инос?

— Никаква представа. Надявам се, че не е толкова важно, защото ми се струва, че Инос напусна, и това е за добро.

— Може да е завел момчето при баща ти в Ню Орлиънс — предположи Фолк. — Предлагам ти веднага да тръгнем. Ако Инос е отглеждал момчето сам, вероятно е искал да се отърве от него, преди да се ожени отново.

Надеждите на Блис се възвърнаха. Думите на Джералд ѝ звучаха разумно. Но съмнението ѝ остана.

— Има ли приют за сираци в града, където Инос може да е оставил момчето, преди да замине? — попита Блис хазяйката.

— Не знам да има такъв. — Тя погледна към метлата си.

— Е, тук няма да научим нищо повече — говореше Фолк надолу по стъпалата, опитвайки се да я успокои. — Сигурен съм, че ще намерим момчето в Ню Орлиънс. Това е най-разумното решение.

— Инос може да е изоставил сина ми.

— Не мисля, че го е направил. Очевидно се нуждае от парите и баща ти е най-големият му шанс да получи средствата, които са му

необходими. Хайде, ако побързаме, можем да отплаваме при вечерния отлив.

— Не и докато не претърся града — каза Блис и вирна решително брадичка. — Синът ми може да живее някъде навън на улицата и да проси храна.

Блис чу, че Джералд скърца от ярост зъби, но това не я интересуваше.

— Много добре — измърмори той. — Ако тази добра жена ни даде описание на детето, ще накарам екипажа ми да претърси града.

Блис слушаше жадно как хазяйката бегло описа едно жизнено шестгодишно момче, малко слабо за възрастта си, но иначе здраво. Гъстата черна коса и тюркоазените сини очи бяха единствените отличителни белези, които можеха да го отличат в тълпата.

Блис се върна с Фолк на борда на „Южна звезда“ със свито сърце. Тръгнаха на път след поредния ден изтощително търсене. Тя се бе присъединила към екипажа на Фолк, докато претърсваха градските улици за бездомно хлапе с черна коса и тюркоазеносини очи. Издирването продължи седем дълги дни, изпълнени с отчаяние и надежди за Блис, преди тя да признае поражението си. Върна се в каютата си разбита от скръб и съкрушена. Корабът вдигна котва и пое курс към Ню Орлиънс. Въпреки че отчаянието ѝ бе силно, Блис все още таеше надежди, че ще намери детето в Ню Орлиънс при баща си.

Изведнъж се сети, че не беше попитала за името на момчето, нито ѝ го бяха казали. Не че имаше някакво значение. Той не се нуждаеше от име. Силното привличане между майка и син щеше да ѝ помогне навсякъде да го разпознае.

Хънтър разбра много неща за сина си по време на пътуването от Мобийл до остров Пайн. От дългите им разговори той научи за живота на детето. Един факт беше неоспорим. Въпреки всичките сполетели го нещастия, момчето бе порасло твърдо и смело. То притежаваше силен характер и любознателна натура. През годините бе пренебрегвано, но бе преодоляло всичко, въпреки че понякога неговата осиновителка бе полагала грижи, а след смъртта на Мег той беше страдал и от физическия тормоз, и от непрестанните ругатни на Инос.

В дома редовно нямало храна. Ако оставали пари след продължителните запои на Инос в кръчмите, Мег успявала да напълни шкафовете. Когато тези провизии свършвали, те гладували. След като Мег умряла, животът на Брайън се влошил. Той се принуждавал да се моли за храна в кръчмите, но често получавал отказ.

Хънтър беше изненадан от породилата се силна любов към сина му. Дори не беше нужно да я търси. Испита ново чувство, неоформено все още и породено от грижовната нежност. Бореше се дълго и упорито да отхвърли това от своето сърце. Той откри, че миналото отново го поглъща. Ако не беше му попречила смъртта преди седем години, той и Блис все още щяха да са заедно, да се радват на сина си, да бъдат чудесно семейство. Може би след Брайън щяха да имат и други деца.

Пред очите му изплува образът на Блис в каютата на борда на „Южна звезда“. Устните ѝ — влажни от целувките му, краката ѝ — напрегнати в невъздържания копнеж, а очите — замъглени от страст. От неочакваното живо видение тялото му се обля от топлина, фалосът му се втвърди от болезнена нужда, когато си спомни омайното ухание на кожата ѝ, вкуса на устата ѝ, начина, по който крещеше името му в плен на блажената отмала.

Господи, как можа да позволи на Фолк да я има? Тя беше негова жена, по дяволите! Но единственият начин да успее да си върне Блис беше да разкрие своята самоличност, с риск да бъде тикнат обратно в затвора. И ако властите научеха, че е бил пират, вероятно щеше да свърши на въжето. Пиратството в открито море беше огромно престъпление.

Мислите на Хънтър се разведриха, когато видя Брайън по стълбата на палубата да приближава към него. Той се усмихна на момчето, когато забеляза колко бе укрепнало след редовните грижи, изобилната храна и безгрижните дни игра под силното слънце. Слънчевите лъчи и свежият морски въздух му бяха придали здравословен загар, от който бе лишен в бедното жилище в града.

— Почти стигнахме, нали, татко? — попита Брайън, като отвърна на усмивката на Хънтър.

— Продължавай да наблюдаваш и скоро ще видиш очертанията на острова.

— Преди никога не съм бил на остров. Завинаги ли ще останем там?

— Не знам — измърмори Хънтър. Все още не беше съставил план за тяхното бъдеще. Не го привличаше идеята да отгледа сина си в среда на пирати. Нито да допусне Блис и Фолк да се грижат за детето. Хънтър имаше достатъчно пари да прекара останалата част от живота си навсякъде, където пожелаеше и щеше да остави огромно наследство на Брайън. Можеше да отиде на север в Сейнт Луис или на изток до Бостън. Можеше да живее в Лондон или Париж. Места, където миналото му нямаше да го преследва.

— Мислиш ли, че майка ще ме иска сега? — попита с надежда момчето. — Ще я видя ли някой ден?

— Ако е възможно, синко — обеща Хънтър. — Има проблеми, които пречат да се съберем отново. Твърде си малък, за да разбереш тези неща.

Неща като предпочитанието на Блис към Фолк, помисли си мрачно пиратът. Неща като желанието на Блис, Фолк да бъде втори баща и настойник на детето. Всички тези пречки и много други трябваше да бъдат решени, преди Брайън да опознае своята майка.

И Хънтър трябваше да се научи отново да живее в обществото, когато и ако решише да се върне в него.

— Виж, татко, остров, ей там! — извика развълнувано момчето.

Хънтър заведе Брайън до парапета, като наблюдаваше как неговият остров става все по-голям.

— Нещо е станало, капитане — изкрещя мъжът в гнездото на мачтата, когато навлязоха в лагуната.

Първият помощник-капитан, Тай Грийн, подаде на Хънтър далекогледа. Той го насочи към приближаващия бряг, лицето му се начумери. Изведнъж настръхна, изруга рязко и върна далекогледа на Грийн.

— Проклятие! — изръмжа той. — Нападнали са ни. Селището е унищожено... изгорено до основи.

— Гаспърила — процеди Хънтър. — Дай ми далекогледа.

Грийн отново му го подаде. Капитанът го притисна до окото си и заоглежда брега за оцелели. Руините вече се виждаха с просто око и яростни викове се разнесоха откъм екипажа. На острова някои пирати имаха семейства, други — жени, които обичаха.

— Виждате ли някого, капитане? — попита Грийн разтревожено.

— Никой. Ще отидем с гребната лодка до брега и ще претърсим острова, трябва да има оцелели жени и деца. Вероятно са побягнали към гората още когато Гаспърила е изстрелял първия си снаряд.

Хънтър помоли Грийн да подбере дузина мъже, които да го придружат до брега и отиде да вземе оръжията си. Забравен в суматохата, Брайън затича след Хънтър.

— Нещо случило ли се е, татко? — попита, когато настигна баща си.

Хънтър напълно беше забравил за момчето при надвисналата опасност. Той се извърна и го успокои:

— Нищо тревожно за теб, синко. Ще слеза на брега за малко, но ще се върна. Ти ще ме чакаш тук.

Брайън махаше с ръка от палубата, когато Хънтър и неговите пирати издърпаха въжетата на гребната лодка, която се поклащаше в леко развълнуваната вода. Обгорените останки на селището вече се виждаха ясно и беше очевидно какво бе сторил Гаспърила. Не беше останала нито една колиба или барака. Всичко бе на пепел.

Мъжете издърпаха лодката на брега и запъплиха към руините, претърсвайки за оцелели. Някои останки димяха, което накара Хънтър да предположи, че нападението е било съвсем скоро.

— Никакви тела, капитане — докладва един от мъжете, когато свършиха с претърсването.

— Хайде да отидем до моята къща — каза Хънтър. — Може би ще открием някой там.

Още преди да стигне до развалините ѝ, остра миризма на изгоряло дърво силно подразни Хънтър. Гледката пред очите му беше кошмарна. Къщата бе разрушена. Всичките му ценности бяха изгорели напълно. Високите иглолистни дървета се извисяваха наоколо, сякаш охраняващи овъглените останки. Гняв кипна от гърдите му и той отклони поглед.

— Разпръснете се и претърсете мангровите гъсталаци — нареди Хънтър, когато пиратите погледнаха към него за следващи заповеди. — Няма да се изненадам, ако Гаспърила е взел всичките жители на острова, за да ги продаде на тържището за роби — измърмори той на Грийн. Очевидно неговите мъже бяха на същото мнение, защото той ясно виждаше отчаянието и злобата по навъсените им лица.

Изведнъж от гората изскочи мъж. Хънтър сграбчи дръжката на сабята си, но я пусна, когато разпозна Кеъсар.

— Чаках ви, капитане — каза Кеъсар, като заекна при поздрава си към Хънтър. — Всички се молихме Гаспърила да не ви открие.

— В безопасност сте! — извика Хънтър, отмалял от облекчение. — Къде са другите?

— На северния бряг на острова при индианците. Клео и аз очаквахме Гаспърила да се върне след първото си посещение и започнахме да се подготвяме след вашето заминаване. Предупредихме хората от селището да избягат при първото появяване на „Дона Розалия“. После с помощта на жените пренесохме всички ваши ценности в индианското селище. Индианците ни предложиха подкрепата си, когато им разказахме какво се е случило. Повече от скъпоценностите бяха изнесени от селището много преди Гаспърила да пристигне с големите си оръдия. Хънтър онемя.

— Направил си това за мен?

— Капитане, винаги си бил честен с всички нас.

— И казваш, че жените и семействата ни са в безопасност? — запита един от мъжете.

— Всички избягаха — заяви Кеъсар. — Наблюдавах, когато Гаспърила и мъжете му слязоха на брега и претърсиха това, което бе останало от селището. После подпалиха къщата на капитана. Гаспърила се развилия, когато разбра, че Хънтър не е тук. Чух как се зарича да го убие и да го хвърли във водата. Някои от пиратите искаха да претърсят гората за жени, но Гаспърила им забрани. Не искаше да дразни калусите. Знае, че те са в приятелски отношения с капитана.

Хънтър онемя. Беше му непонятно, че Кеъсар, Клео и другите бяха направили всичко това за него. Не заслужаваше такава вярност. За първи път от седем години, той почувства благодарност към друго човешко същество. Душата му бе празна толкова дълго, като лишена от всякакви чувства, разяждана единствено от омраза и жестокост.

— Хайде да се връщаме на кораба — изрече той със задъхан от вълнение глас. — Ще заобиколим острова, за да стигнем до индианското селище и ще приберем другите. Щом всички бъдат в безопасност на борда, ще решим какво да правим. Гаспърила е отмъстителен човек. Той няма да се успокои, докато не си платя за моето предателство.

— Ние сме с вас, капитане — възкликна един брадат пират. Неговите думи бяха посрещнати с възторжени възгласи от целия екипаж.

Кеъсар дръпна Хънтър встрани, когато другите се отправиха към брега.

— Какво ще правиш със заробените на острова богатства?

— Ще взема на борда на моя кораб повечето, но не всичките. Част от тях искам да раздам на екипажа. Останалото ще оставя тук и по-късно ще се върна за него. Все още не съм решил какво ще правя. Имам син, за когото трябва да мисля. Хайде да се върнем на кораба и да вземем няколко лопати.

Три часа по-късно четири огромни сандъка, пълни със скъпоценности, бяха изровени от различни места на острова и пренесени на борда с гребната лодка. Имаше още два, но Хънтър реши да ги остави в скривалищата за черни дни. Веднага след като сандъците бяха прибрани на сигурно място в трюма на „Царицата на Бостън“, Хънтър сам хвана кормилото и пое курс към северния бряг на острова.

На брега ги посрещнаха Теймър и Томас. Радост обзе и пиратите, и жените им, когато отново се събраха.

— В чест на вашето завръщане ще се развихри страхотно празненство — плахо каза Теймър.

— Благодаря ти за всичко и за помощта, която вашите хора са оказали на моите — заяви Хънтър.

— Дължа ти много повече — за това, че ми даде Теймър — отвърна Томас на завален английски.

— Надявам се, че съм взел правилно решение, Томас — каза Хънтър, като наблюдаваше лицето на Теймър.

— Така е — обади се тя. — Щастлива съм с Томас. Моля те за извинение за това, което направих на жена ти. Сгреших, като си помислих, че мога да ти бъда нещо повече от приятелка или сестра. Моето място е тук, с моите хора, сега вече го разбирам.

— Приемам извиненията ти — отвърна Хънтър. — Твоят баща ме помоли да те защитавам и да направя най-доброто за теб. Сега вече е ред на Томас, той трябва да се грижи за теб.

— Къде е Блис? — попита Теймър. — Клео ми каза, че си отишъл да я върнеш. Съжалявам за това, което Гаспърила направи с

твоя дом.

Преди Хънтър да успее да отговори, Брайън, който бе слязъл на брега с друга лодка, се затича към него.

— Чие е това дете? — попита Клео любопитно.

Хънтър вдигна Брайън на ръце, така че всички да могат да го видят.

— Това е моят син. Казва се Брайън.

— Твоят син... но... — Гласът на Клео рязко секна, когато се извърна към момчето. Сериозните тюркоазени очи се взираха в нея. Тя ахна от изненада и погледна въпросително към Хънтър: — Ай, значи е вярно това, което си мислехме. Но защо не спомена името ѝ пред момчето?

Хънтър свали Брайън на земята и помоли индианката да му намери нещо за ядене. Момчето скочи към Теймър, неразбиращ вълнението на хората около него.

— Не знаех, че имам син до деня, в който отплавах за Санибел. Дойде ми като шок, затова тръгнах сам. Искях да помисля.

— Не знаех, че ти и Блис сте живели заедно, преди да я доведеш на острова.

— Не съм разкрил самоличността си пред Блис. Тя все още не знае, че аз съм съпругът ѝ, за когото си мисли, че е умрял преди шест години. Променил съм се много с годините. Взели детето ѝ при раждането. Баща ѝ казал, че бебето се родило мъртво и тя му повярвала. И Блис наскоро научила, че то е живо и тръгнала да го търси, когато Гаспърила нападнал кораба ѝ и я завел на Каптива.

— Защо Блис не е тук с теб и сина ти?

— Това е дълга история, Клео — каза Хънтър уморено. — Не желая да говоря за това точно сега. Достатъчно е Блис да не знае, че аз съм Гай де Йънг, за когото се омъжи преди седем години. Сега тя е с годеника си.

— Годеникът си! — възкликна ужасено Клео. — Как може да се омъжи за друг, когато вече има съпруг? Мислех си, че не е разрешено.

— Блис вярва, че съпругът ѝ лежи под надгробен камък в бедняшкото гробище.

— Какво ще правиш? Гаспърила се закле да те убие. Ако останеш пират, животът на сина ти винаги ще бъде в опасност. Това ли искаш?

— Не. Искам той да има по-добър живот от моя. Искам Брайън да се радва на парите, които съм натрупал. — Между веждите му се очертаха дълбоки бръчки. — Знам, че повечето от парите ми са спечелени незаконно, но не мога да върна миналото. Сега единствено бъдещето ме интересува.

Празненството същата вечер облекчи всички от притесненията и безпокойствата. Пиратите отново бяха с жените и децата си и ромът се лееше свободно. Хънтър сложи Брайън да спи в една от колибите, направена от листа и трупи, и се присъедини за малко към пиршеството, но се измъкна още в разгара. Имаше много неща, които трябваше да обмисли.

Пиратството вече нямаше да бъде нито подходящо, нито безопасно за него, ако решише да продължи. Сега имаше син, когото трябваше да защитава. Хънтър знаеше как разсъждава с изкривеното си съзнание Гаспърила. Когато си наумеше нещо, той напомняше на куче, надушило кокал. Ако Хънтър останеше в братството, Гаспърила щеше да го преследва докрай. Той беше негов враг, без значение какви са били един за друг в миналото.

Когато бе решил да отведе Блис на остров Пайн, Хънтър знаеше за опасността, но бе решен да я пренебрегне. В онзи момент той не мислеше за Блис като за своя съпруга. Бе планирал да я прелъсти, да я накара отново да се влюби в него, после да я изостави, след като вече носи неговото бебе в корема си. Когато обмисляше действията си, той не се изненада, че се е лъгал за чувствата си към Блис. С болка констатира, че искаше Блис, защото му липсваше, защото се нуждаеше от нея. Защото я обичаше, без значение колко отчаяно се опитваше да прогони спомените от съзнанието и от сърцето си.

Хънтър беше преоткрил много неща за себе си, откакто Блис се върна в живота му. Бе разбрал, че все още е уязвим. Все още може да бъде наранен. Все още е женен за Блис и имаха син. Разумът му усилено търсеше решение на въпросите, и той го откри. Някъде в ранните часове Хънтър състави план за бъдещето си. Такъв, в който можеше или да включи, или да не включи Блис.

„Хищник“ отново под пиратското си име, с развят черен флаг, вдигна котва и отплава на север от остров Пайн. На борда се намираха жителите на пиратското селище и спасените съкровища. Капитанът пое курс към Баратария, към страшната крепост на Джийн Лафит.

„Хищник“ навлезе в пристанище Шарлот, след като заобиколи Кей Пелаю, избягна острова на Гаспърила и така предотврати сблъсъка с врага. Хвърлиха котва на Баратария един ден след отплаването. Джийн Лафит приветства с добре дошъл Хънтър, когато той слезе по мостика на каменния вълнолом.

— Добре дошъл в Баратария. Какво те води в моя дом, приятелю? Имаш нови чудесни стоки за алчните ми купувачи? Или мълвата е вярна? Носи се слух, че Гаспърила те търси, за да те унищожи.

— Слухът е верен, Джийн — призна си Хънтър. — Той разруши селището и дома ми на остров Пайн. — Замълча за момент, после добави: — Помагал си ми и преди, Джийн, и аз отново ще те помоля за помощ. Но ако се страхуваш от Гаспърила, няма да те безпокоя с проблемите си.

Джийн вдигна красивото си лице и високо се засмя.

— Джийн Лафит не се страхува от никого. Дори и от Гаспърила. Ела у дома, където ще можем да разговаряме спокойно.

— С мен е синът ми. Има ли кой да го наглежда през това време?

Джийн вдигна изящните си вежди.

— Твоят син? Трябваше да ми кажеш. Съпругата на Пиър ще се погрижи за него. Тя има няколко деца, с които момчето може да си поиграе.

Джийн даде нарежданията си на привлекателната жена, застанала близо до него, и Брайън беше отведен при другите деца, играещи на гоненица.

Малко по-късно Хънтър придружи Джийн до елегантно обзаведения му кабинет. Това бе помещение, в което и четирите стени бяха в лавици, отрупани с книги — редки и уникални издания, подвързани с кожа. Джийн наля три пръста френско бренди в две кристални чаши, подаде едната на Хънтър, разклати кехлибарената течност в чашата си и каза:

— Сега, приятелю мой, кажи ми какво мога да направя за теб.

— Можеш да позволиш на моите мъже и жените им да останат в твоята крепост. Гаспърила се е развилнял и не е безопасно да възстановя селището на остров Пайн.

— Нима ти и синът ти няма да останете?

— Не. Ще заведа момчето в Ню Орлиънс. Не искам да излагам живота му на опасностите от последните шест години. Нещата се промениха, след като научих за Брайън. Искам да му дам всичко, от което аз бях лишен. Достатъчно е страдал от грешките на другите.

— Къде е майката на момчето?

— Това е дълга история.

— Имам много време.

Хънтър реши да разкрие всичко. Лафит знаеше част от неговата история, знаеше, че бе спасил именно Гай де Йънг от смърт преди шест години. Поемайки си дълбоко въздух, пиратът поде дългия си разказ.

— Истинска история, приятелю. И затова сега наказваш майката, като държиш сина ѝ далеч от нея.

— Майка му е сгодена за друг мъж, същия човек, който е отговорен за загубата на окото ми и който изпрати далеч сина ми да го отглеждат непознати — сърдито отвърна Хънтър.

— Майката не може да се омъжи за друг при жив мъж — напомни му Лафит.

— Тя е омъжена за Гай де Йънг, а той умря преди шест години.

— Но и двамата знаем, че е жив — отбеляза Лафит. — Какво възнамеряваш да правиш?

— Да се установя със сина си в Ню Орлиънс. Ще ме вкарат в обществото богатството и английската титла, която закупих преди години от един разорен виконт Хънтър. Ако си спомняш, бях го взел в плен и се заинтригувах, когато научих, че носи същото име. Купих титлата му и тя ще ми подsigури добро място в обществото. Засега нямам други планове. И корабът, и мъжете ми се нуждаят от убежище. Затова те моля да им позволиш да останат при теб. Нека задържат „Хищник“ и си изберат нов капитан. Също искам да те помоля да превозиш мен и сина ми до Ню Орлиънс — продължи. — Все още си добре дошъл в града, нали?

— В момента, но не знам колко ще продължат тези сърдечни посрещания. Губернаторът Клейборн ми създава все повече трудности.

Не ми се искаше да се оттеглиш от пиратството, но това е твое решение — продължи Джийн. — Нашето сдружение е изгодно, приятелю. Когато те доведох в Баратария, това беше истинско богатство за мен. Но ще направя всичко, за което ме помоли. Дори да имаш нови трудности, знаеш къде да ме намериш. Ако не на Гранд Тере, можеш да ме търсиш на публичната разпродажба на „Лондонското тържище“. Или в търговската „Абсенска“ къща. В днешни дни не се задържам дълго в града. Баратариянците не ги посрещат вече много сърдечно в Ню Орлиънс.

— Няма да забравя услугата ти, Джийн — благодари Хънтър. — Веднъж ме измъкна от лапите на смъртта. Надявам се, че няма да се наложи да търся помощта ти втори път.

Хънтър остана на Баратария една седмица. През това време той се снабди с дрехи, подходящи за мъж с богатство и положение. За нещастие не можеше да направи нищо, за да махне превръзката от окото си. Всичко, което можеше да стори, беше да измисли подходящо обяснение за своето нараняване и се надяваше, че никой нямаше да го разпознае като Хънтър пирата.

10.

Блис искаше да се втурне към плантацията веднага след като пристигнаха в Ню Орлиънс. Джералд нае карета и поеха заедно. Беше на тръни през краткото пътуване и все още се надяваше, че ще срещне сина си. Тя продължаваше да таи огромна ярост към баща си, но не очакваше с нетърпение мига, в който ще се изправят един срещу друг.

Джералд Фолк се цупи през целия път до имението, несъмнено разярен от отказа на Блис да се омъжи за него. Очевидно той смяташе, че бракът им трябва да бъде неговото възнаграждение за откупа, който бе платил. Блис не разбираше нещата по този начин. Тя никога нямаше да прости за заговорите му с баща ѝ, превърнало живота ѝ в истински ад.

Когато плантацията се появи пред погледа им, Фолк прекъсна неловкото мълчание:

— Направих всичко, което ме помоли, Блис — високо изрече той. — На мен дължиш спасението си, независимо дали ще намерим момчето при баща ти. Нашата сватба ще се състои. И то скоро. Банката ме притиска. Отчаяно се нуждая от парите.

— Не ти дължа нищо, Джералд — спокойно отговори Блис. — Ти и баща ми сте отговорни за смъртта на Гай. И досега щяхме да сме щастливо семейство и да отглеждаме сина си, ако не беше вашата намеса. — Дори след толкова години тя страдаше при мисълта за Гай. — Намери си друга наследница и ме остави на мира.

— Твоят баща и аз имахме споразумение. Позволих му да инвестира и разделяхме печалбите в замяна на ръката ти. Чаках дълго. Няма друга жена, която желая. Ако искаш, го наречи фикс идея, наречи го инак. Няма да имам друга жена. Твърде дълго се занимавах с любовници, сега искам съпруга.

— Какво се случи с всичките тези печалби? — попита Блис. — Татко твърди, че сте на прага на фалита.

— Нашите печалби бяха солидни, докато пиратите не си набелязаха моите кораби и не започнаха да ги ограбват. — Той поклати

глава. — Не мога да разбера защо точно тях нападаха и потопяваха, а другите минаваха невредими. Сега кредиторите ни преследват и огромните ни печалби се стопиха. Баща ти и аз загубихме всичко. Търпелив човек съм. Преди не съм те насилвал да се омъжиш, защото знаех, че не го желаш.

— И защото не можеше да се добереш до парите от наследството ми, докато не стана на двацет и пет — напомни му Блис.

— Досега не съм се нуждаел от парите ти — изсъска Фолк. — Ти си на двацет и пет. Дяволски добре знаех какво искам през всичките тези години.

Блис не отговори, защото той спря каретата пред къщата и слезе да ѝ подаде ръка. Вместо да му позволи да я докосне, тя скочи сама и бързо закрачи нагоре по стъпалата. Вратата отвори Манди, възрастната робиня, която винаги е била като нейна втора майка, сълзи изпълниха очите ѝ, когато видя Блис на прага.

— О, скъпа, всички толкова се тревожихме за теб! — изплака Манди и притисна Блис до пълните си гърди. — Татко ти беше полудял от безпокойство, докато търсеше парите за искания откуп.

— Добре съм — каза Блис и внимателно се отскубна от прегръдката на старата си бавачка. — Синът ми тук ли е?

Манди смутено погледна Блис.

— Наистина ли си добре, скъпа? Няма никакво момче тук. Знаеш, че синът ти умря преди шест години.

— Той не е тук! — Блис усети как тези думи смазват сърцето ѝ. Толкова се беше надявала... Но сега знаеше, че синът ѝ е изчезнал завинаги. Потисна спазъма, надигащ се към гърлото ѝ и изрече: — Не, Манди, моят син не е мъртъв. Той е жив. Татко го е взел при раждането и ми каза, че се е родил мъртъв. — Нейният глас се повиши предизвикателно: — С тях ли беше? Знаеше ли какво е направил татко?

— Господарке, Господарке, Господарке — напяваше Манди. — Знаеш, че не бях тук, скъпа. Господин Джералд ме изпрати да помогна на един болен роб, когато започнаха родилните ти мъки. Старата дойка Адел присъстваше на раждането. Господин Клод ѝ платил веднага след това и я отпратил. Каза ми, че тя е виновна, за да се роди бебето мъртво.

— Излъгал е, Манди, всички ме излъгаха. Къде е баща ми?

— В кабинета си.

— Нека първо аз отида при него — каза Фолк, като я отмести встрани.

— Не! Аз трябва да го направя сама.

Въпреки това Фолк я последва до кабинета на Клод. Той беше зад нея, когато тя се втурна в стаята, без да почука. Клод вдигна поглед от документите, които четеше съсредоточено, и скочи.

— Дъще! Благодаря на Господа, че си в безопасност. — Той заобиколи бюрото и се опита да я прегърне, но Блис го отблъсна. — Какво те накара да избягаш така неочаквано? Къде отиваше? Бракът с Джералд ли толкова те изплаши, че избяга?

— Тя знае — произнесе равно Фолк. — Беше тръгнала да го търси.

Клод побледня от страх.

— Искаш да кажеш...

— Точно така, татко. Знам за сина си. Прочетох писмото от Инос Холмс. През всичките тези години... — изплака тя. — Как можа да излъжеш, че синът ми е мъртъв?

— Винаги съм искал най-доброто за теб, Блис — излъга той. — Беше много млада да се обвързваш с дете. Никой извън плантацията не знаеше за твоя таен брак с Гай де Йънг. Никой дори не разбра, че си била бременна. Казах на другите, че си отишла във Вирджиния да посетиш роднини. Не исках нищо да опетни твоето име. Ти трябваше да станеш съпруга на Джералд Фолк. Исках обществото в Ню Орлиънс да те приема добре. Сигурно можеш да разбереш загрижеността на един баща за репутацията на дъщеря му.

— И какво направи, татко? Бях пленничка на пирати. Вече нямам репутация, която да пазиш.

— Никой не знае за нещастното ти отвличане от пиратите. Джералд и аз казахме на всичките ни приятели, че сватбата се е провалила, защото си много болна. Сега си вкъщи и чудесно си се възстановила. Ти и Джералд ще посещавате всички светски събития през сезона. Когато ви видят заедно, ще спрат ужасните клюки, които се носят за теб.

— Трябва да те разочаровам, татко, но не възнамерявам да се появявам никъде с Джералд. Нито пък да живея вкъщи. Повече не завися от вас. Ще почна да взимам месечната си издръжка и ще живея

доста добре и без вас. Ти взе най-скъпоценното нещо от мен и никога няма да ти простя. — Тя се извърна. — Качвам се за нещата си. После ще отида до банката и ще се погрижа за издръжката. Ще напусна веднага след като си наема собствено жилище.

Зяпнал, Клод се взираше след нея, когато тя се запъти към вратата. После той изля яда си върху Фолк.

— Прекара седмици с нея. Не можа ли да ѝ повлияеш? Какво ще стане с нас сега?

— Не се тревожи — отвърна Фолк с лицемерно самохвалство. — В момента Блис е ядосана, но ще си промени решението. Имам идея, която ще я накара да погледне на нещата през нашите очи.

Изричайки тези думи, той забърза след Блис. Достигна я в края на стълбището.

— Махай се, Джералд — изкрещя тя.

— Само ме изслушай.

— Не ме интересува какво ще кажеш.

— Какво мислиш, че ще се случи, когато обществеността в Ню Орлиънс научи за твоето... тъъ... пребиваване при пиратите.

— Не ме е грижа какво ще си помисли обществеността. — Това не беше напълно вярно, обаче Блис не искаше да си признае пред Джералд. Тя желаше да живее сред хора, които я уважават, но въпреки всичко нямаше да се омъжи за Джералд. — Освен това баща ми каза, че никой не знае за моето... изпитание.

— Вярно е. Но положението може да се промени. — Тя усети заплашителна нотка в гласа му, но знаеше, че това е последният му отчаян шанс.

— Заплашваш ли ме, Джералд?

— Ако искаш, така го наречи. Помисли си известно време. Върви и се премести в града. Но не очаквай от мен да приема поражението лесно. Ако не склониш на брака ни до две седмици, ще направя позора ти обществено достояние. Името ти ще се носи из всички зловни клюки.

Блис се взря в него с отвращение. Тя знаеше, че той щеше да изпълни заплахите си, но в този момент не я интересуваше. Ако можеше да даде на баща си и Джералд парите си, щеше да го направи. За нещастие трябваше да се омъжи, за да получи по-голяма сума от месечната си издръжка.

— Прави каквото искаш — каза тя уморено. — Само ме остави сама. Искам да свърша някои неща.

— Много добре. Но аз ще се върна. Имаш две седмици да решиш дали искаш да станеш обект на зловни клюки, или съпруга на уважаван търговец.

Блис не каза нищо, докато Фолк слизаше по стъпалата, но ако погледите можеха да убиват, той щеше да е мъртъв.

Срещата на Блис с банкера за уреждане на месечната ѝ издръжка мина гладко. След като подписа няколко документа, тя получи огромна сума — не само за месеца, но и за предишните четири, през които отсъства след двадесет и петия си рожден ден. После започна да си търси къща. Въпреки че обичаше много плантацията, възнамеряваше да се изнесе от дома на баща си колкото е възможно по-бързо.

Два дни по-късно Блис подписа договор за наем за една модерна къща на улица „Сейнт Питър“. Кварталът беше добър и къщата се славеше с красивите градини и спираловидни стълби към жилищните помещения на втория етаж. От балкона на спалнята, ограден с художествено изработени перила от ковано желязо, се откриваше чудесна гледка към градините, а другият балкон, отпред на фасадата, гледаше към улицата. Особено доволна беше от каменната ограда на двора.

Щом излезе на балкона към улицата, единственото неприятно нещо, което смути Блис, бе това, че се виждат железните порти на Галабосо, където Гай беше умрял от загадъчна смърт. Но къщата задоволяваше нуждите ѝ чудесно и тя се нанесе на следващия ден. Баща ѝ не възрази, когато взе Манди. Назначи две възрастни жени за домашна прислужничка и готвачка и беше доволна, когато свободните негърки пристигнаха на следващия ден да поемат задълженията си. Щяха да помагат през деня, като пристигат рано сутрин и се връщат при семействата си след вечеря.

Скоро след като се премести, Блис започна да се среща с приятелките си от девическия пансион, който посещаваше до шестнадесетгодишна възраст. Повечето бяха омъжени и въпреки че се радваха да я видят след пълното ѝ възстановяване от продължителното боледуване, Блис скоро разбра, че няма общи интереси с тях. Когато

поканите започнаха да пристигат, тя изпращаше извинителни откази на повечето, а се появяваше за кратко само при тези, за които смяташе, че не може да откаже.

На едно такова събиране, следобеден музикален прием, Блис неволно подслуша разговора на двете домакини за някакъв новопристигнал в Ню Орлиънс.

— Той е зашеметяващ, скъпа моя — повери старата жена, която имаше две неомъжени дъщери.

— По-важното, Есмералда, той е богат, колкото Мидас.

— По-богат, Фани — ликуваше Есмералда. — Той е английски виконт по думите на всички. И толкова добра партия. Носи се слух, че е вдовец. Вижда ли си го?

— Не, но Аманда го е виждала и задълго изпадна в поетично бленуване. Печален и загадъчен, както го описа. Казвам ти, ще бъде сензацията на сезона, когато избере жената с най-голям късмет.

— Е, скъпа, аз го видях и напълно съм съгласна с Аманда. Въпреки че изглежда доста опасен за наивните ни дъщери, това няма да спре опитите да привлекат вниманието му. Ще бъде интересно да разберем кой ще спечели.

Фани сниши глас.

— Той е толкова тайнствен, толкова неповторим. — Тя леко потрепери. — Чудя се какво ли се е случило с неговото...

Колкото и упорито да напругаше слуха си, Блис не можа да разбере какво правеше този мъж толкова загадъчен и необикновен. Или кое от неговите възхитителни качества караха Фани да потръпва в такъв възторг. После тя видя Джералд да влиза в салона, извърна се и бързо се отдалечи. Отнемаше ѝ значителни усилия да го отбягва, след като се появяваше на обществени места в Ню Орлиънс. Краят на двете седмици, през които ѝ обеща да мълчи, приближаваше и той щеше да вдигне врява, когато отново му откажеше да се оженят. Зачуди се дали наистина щеше да разпространи слуха и мигновено осъзна, че беше напълно способен да изпълни своята заплаха, за да опетни името ѝ.

Блис бързо си тръгна от музикалния прием, догонвана от тъжната мелодия, която извика вълна след вълна нежелани спомени...

Хънтър.

Сети се за целувките му. Докосна устните си и усети трепета на оживелия отново блян. Припомни си напрегнатото му тяло и гладката

кожа, изпъната от силните мускули. Собствената си кожа, изгаряща при допира на пръстите му, езика му, проникващ в устата ѝ.

Дали му липсваше, колкото той на нея? Дали изобщо му липсваше? По време на престоя ѝ на острова, Хънтър неотклонно отказваше да я освободи. Като че ли изчакваше нещо да се случи, сякаш имаше план, който трябваше да изпълни, преди да се реши да я пусне.

Блис осъзна, че наетата карета продължава да чака пред входа и направи знак на кочияша да тръгне. Тя не обърна внимание на нищо наоколо, вгълбена в сравнението между Хънтър и Гай, мъжа, когото никога нямаше да забрави. Видимо съществуваше слаба прилика, но не и в ръста и цвета на кожата.

Но въпреки явните разлики между двамата мъже чувството, че отдавна познава Хънтър не я напускаше. Интонацията на гласа му. Начинът, по който накланяше глава встрани, докато говореше. Целувките му... О, Господи! След всичките тези години наистина ли копнееше за Гай толкова силно, че да намира прилики между двама мъже, които бяха различни като нощта и деня?

Нишките на обърканите ѝ мисли се прекъснаха, когато каретата спря пред къщата. Тя слезе, плати на кочияша и се прибра. Тишината я обгърна. Готвачката и домашната прислужничка си бяха отишли, а Манди вероятно си беше легнала. Тишината в празния дом болезнено отекна сред безпределната празнина в сърцето ѝ.

Когато Хънтър пристигна на музикалния прием, забеляза Блис да се измъква към изхода. Хрумна му да я последва, но после промени намерението си. Все още не е дошло време да разкрие самоличността си пред нея, поразмисли той. Искаше да се наложи в обществото на Ню Орлиънс, преди да се изправи пред Блис. Не беше взел още решение да върне ли сина ѝ. Всичко зависеше от това, дали тя ще се събере с Джералд Фолк. А колкото до близките му планове, той бе доволен да живее ден за ден.

След като пристигна в града, Хънтър нае елегантна къща на улица „Тълос“, недалеч от резиденцията на губернатора.

Пред жителите на Ню Орлиънс той се представи за виконт Гай Хънтър. Преди години пиратът върна истинския виконт Хънтър в

Англия, като съвсем законно, в съда, откупи титлата му. Доскоро Хънтър никога не си бе помислял, че ще му се наложи да използва това звание. Каква ирония само — той щеше да любезничи със същите хора, които презираха ниското обществено положение на личността Гай де Йънг.

Тъй като Гай де Йънг никога не се бе появявал в средите на висшето общество, Хънтър знаеше, че никой няма да го разпознае. Освен това Де Йънг беше официално мъртъв. Първата изява на виконт Гай Хънтър беше депозирането на огромно богатство в банката. Току—що се беше настанил в елегантната си градска къща, когато поканите започнаха да прииждат.

Гай беше забравил колко бързо се разнасят слухове из града. Вероятно още не бе напуснал банката, когато мълвата за пристигането му и за размера на богатството му тръгна от уста на уста. Би се отнесъл с презрение към преценките на общественото мнение, ако не беше синът му. Гай бе твърдо решен Брайън никога да не страда, заради миналото на своя баща или скандал да опетни името му.

Съзнанието му беше погълнато от мисли за Блис, докато си пробиваше път с усмивка и се включваше бегло в скучните светски разговори по време на музикалния прием. Всички жени там бледнееха пред Блис. Превзето усмихващите се госпожици, които се опитваха да привлекат вниманието му, бяха отегчителни и безинтересни и с нищо не будеха възхищение, освен с безчувствеността на красотата си. Безсмислените им разговори ги правеха непоносимо скучни.

Единствената, притежаваща силата да го покори, беше Блис — жената, за която се беше оженил преди седем години и никога нямаше да забрави. В самото начало възнамеряваше прелъстяването на Блис да е наказание, но всички мисли за отмъщение рухнаха в мига, в който преоткри силата на чистия екстаз от прегръдките ѝ. Хънтър искаше да вкара семето си в нея, да я унижи пред обществото и семейството ѝ. Мислеше си, че това ще е съответното наказание за агонията, която му бе причинила. Какъв глупак е бил!

Но как можеше да знае, че отново ще попадне под чара на Блис след всичко, което преживя, и че силните чувства между двамата не са напълно угаснали? Гай не се бе надявал в този живот да я срещне пак, още по—малко да изпита трепета на любовта към тази жена. Срещата

му с нея на остров Каптива беше сътресение. И още по-голям шок изпита, когато разбра, че все още е омъжена за Гай де Йънг.

От години Гай смяташе Блис отговорна за страданията, които понесе, но накрая разкри, че тя е била невинна жертва на Фолк и баща си. Сега знаеше, че е страдала колкото него. Тя бе загубила детето си, а той своята самоличност и мечтите си за прекрасно бъдеще с Блис.

На сутринта след музикалния прием, в момента, в който Блис надигна глава от възглавницата, разбра, че животът ѝ ще се промени. Нямаше основателна причина, само предчувствие някъде дълбоко в нея. Усети го в мига, в който отвори очи. Тогава нещо в стомаха ѝ се преобърна и тя скочи от леглото, за да открие нощното гърне. Намери го бързо и моментално избълва в него всичката храна от стомаха си. Слаба и разтреперана, изплакна устата си и отново се отпусна върху леглото, докато стаята престане да се върти.

Бременна!

Нямаше друго обяснение. И преди беше повръщала сутрин. Като се замисли, установи, че цикълът ѝ не бе идвал от два месеца. Трябва да е забременяла от Хънтър през онази нощ в Куба. Тя обви корема си с ръце и изпита искрена радост от откритието, което я връхлетя. Страстно желаше това бебе. Но фактът, че детето ѝ щеше да попадне в света на позора и трябваше да живее в безчестие, угаси радостта и изпълни очите ѝ със сълзи.

Вече беше скъсала с баща си и от него не можеше да очаква помощ. Твърдо бе решена да запази детето на Хънтър. Това дете щеше да бъде нейно, тя ще го обича, ще го задържи само за себе си и винаги ще го пази. Никой нямаше да успее да ѝ го вземе. Но как можеше сама да се справи с всичко това, без да бъде осъдена и презряна от обществото? Предопределено ли ѝ е да отглежда детето си в тайна и в срам?

Решението, до което стигна, беше просто, без значение колко отчаяно му се противеше. Тя трябваше да се омъжи. Трябваше да се омъжи час по-скоро.

* * *

На следващия ден Джералд Фолк застана пред прага на къщата ѝ. Домашната прислужница го въведе в уютна трапезария, където Блис пиеше силен чай и обмисляше бъдещето си.

— Добро утро — весело каза Джералд, като се настани без покана. — Двете седмици минаха. Определи ли датата на сватбата ни? Пред фалит съм, няма да отстъпя и да приема ново неразумно отлагане на срока.

— Седни, Джералд — покани го Блис, с нотка на сарказъм в гласа си.

— Вече съм седнал — отвърна той, очевидно не забелязващ хладната ѝ ирония, докато си наливаше чай. — Тук съм, за да обсъдим уговорката за сватбата ни. Разбира се, ще бъде голямо събитие. Събитието на сезона.

Блис знаеше, че този момент ще настъпи и го очакваше със страх. Не можеше да мисли за нищо друго след откритието, че е бременна. Беше обмислила всички варианти, разумни и неразумни, и беше стигнала до трудното решение.

Тя изгледа косо Джералд, видя очакването му и реши да постави проблема си открито. Все пак въпреки взетото решение сърцето и умът ѝ напълно отхвърляха заключението. Но имаше ли друг изход? А това, на което щеше да се подложи, като приеме предложението за брак, беше необходимо, за да защити бъдещото си дете.

Като изпъна слабите си рамене, Блис се опита да игнорира презрението на Джералд и каза:

— Бременна съм.

Чашата се изплъзна от ръката на Фолк и горещият чай се изля в скута му. Той скочи на крака, като преобърна стола при рязкото си движение и възкликна:

— Ти си... какво?

— Бременна — самодоволно заяви Блис.

— Не може да бъде!

— Е, но съм.

Той избълва цял куп ругатни.

— Как се осмели да ни опозориш? Каква жена си? Вече даде живот на едно копеле.

Кръвта се отдръпна от лицето на Блис и повече от всичко ѝ се прииска да зашлеви физиономията на Джералд с глупавата му

усмивка.

— Детето на Гай нито сега, нито преди е било копеле — бавно произнесе тя, после погали корема си. — Честно си признавам, че детето, което нося, е от пират, но толкова ревностно го желая, колкото и първото си дете. Седни, Джералд. Искам да ти направя едно предложение, което няма да можеш да откажеш.

Той сковано седна. Лицето му бе почервенияло, а очите му бяха налети с кръв.

— Винаги съм знаел, че си...

— Кажй го, и никога няма да се докоснеш до парите ми — предупреди го Блис.

— Понеже сега ще ми ги поднесеш на сребърен поднос — подигра ѝ се Джералд. — Дай ми кредит и ще забравя за копелето на пирата. — Той изтупа ръкавите си, сякаш ги почистваше от нещо отвратително.

— Аз пък си помислих, че ще приемеш всичките ми пари — отвърна Блис. — Няма да ти предложи любов. Предлагам ти сделка. Ти ще ми дадеш името си в замяна на парите от наследството ми. Разбира се, ще приема да се омъжа само срещу името ти. Не искам детето ми да се роди копеле. Ние никога няма да живеем заедно. Възнамерявам да поддържаеме отделни жилища, да живея сама в тази къща с детето си. Можеш да си имаш любовница, разбира се, след като няма да има брачни взаимоотношения между нас — продължи тя рязко. — Ще се нуждая от достатъчно средства да поддържаам този начин на живот в града. След като се споразумеем за сумата, която искам, ще си свободен да използваш наследството ми по начин, който смяташ за необходим.

Очите на Фолк се присвиха, докато обмисляше примамливото предложение на Блис.

— Ще ми дадеш парите си в замяна на името ми?

— Ако си съгласен с условията ми.

Джералд грейна в злобна усмивка.

— Май се нуждаеш от мен.

— Само от името ти. Това е честна сделка. Твоето име срещу моето наследство.

Той се засмя гръмогласно.

— Изненадваш ме, скъпа. Не знаех, че можеш да бъдеш такава пресметлива кучка.

Блис вирна предизвикателно брадичка.

— Трябва да защитавам детето си. Ако бях по-предпазлива с първото, днес щеше да е при мен. Това, което се случи с него, никога няма да се повтори. Наивното малко момиченце го няма вече. Ще се боря със зъби и нокти за това дете.

— Откъде да знам, че твоето забременяване ще те подтикне към съгласие да се омъжиш за мен и че след толкова дълго очакване тази чудесна сделка, която ще ми достави такова удовлетворение, ще приключи. Но и сега желанието да те имам, ме измъчва. Е, щом парите от наследството ти все пак ще бъдат мои, не виждам как мога да откажа примамливото ти предложение. Ти и детето ще имате името ми. Определи датата, скъпа. — Той изпитателно се втренчи в корема ѝ. — По-добре да е скоро.

— В събота, след две седмици — каза Блис, чувствайки се така, сякаш светът около нея изведнъж се сгромолясва.

От години тя се бореше срещу този брак с Джералд Фолк. Макар да знаеше, че Гай никога няма да се върне на този свят, Блис не можа да приеме смъртта му. Като че ли през всичките тези години тя го чакаше... Но след две седмици щеше да остави миналото в мир и да живее за себе си и за своята рожба — детето на Хънтър. Тя беше загубила бебето на Гай и беше решена да защитава това на Хънтър на всяка цена.

Фолк се готвеше да си тръгне.

— Ще уредя договора и ще предупредя банката за нашия брак, така че да подготвят документите за прехвърлянето на парите от наследството ти.

— Докато се занимаваш с това — каза Блис, — виж дали ще можеш да подготвиш споразуменията с моите искания. Донеси документите за месечната ми издръжка и аз ще ги попълня, когато реша колко ще ми трябват, за да живея добре.

Макар очите на Фолк да бяха помрачени от едва сдържан гняв, Блис се успокои, когато той не оспори предложението ѝ.

— За да запазим приличието пред хората, най-добре ще е да се появяваме заедно през тези две седмици — продължи Блис. — На партита, балове, музикални приеми, навсякъде, за да убедим

обществеността, че сме заедно. Не искам да задават въпроси за бащата на детето ми.

— Предполагам, че ще успея да съм на разположение — прие Фолк. — Надявам се да постъпиш разумно и да се уединиш, преди хората да се досетят за състоянието ти.

— Бебето ще се появи два месеца по-рано. Нищо необичайно. За щастие положението ми лесно може да се скрие още няколко седмици.

— Наистина, за щастие — присмя ѝ се Фолк.

— Получих покана за бала тази вечер в имението на Дю Бойс — каза Блис, без да обръща внимание на подигравателния му тон. Тя го мразеше за всичко, което причини на нея, на Гай и тяхното дете, и се чудеше как ще издържи компанията му през следващите две седмици. — Балът довечера ще е идеалното място да съобщим за нашата сватба.

— Ще дойда да те взема в девет — хладно каза Фолк. — Минах през ада, за да се добера до твоите пари и точно сега няма да се откажа. Надявам се, че ще успея да убедя кредиторите да изчакат още две седмици. Заплашват ме, че ще вземат дома ми и корабите.

Блис не си направи труда да го изпрати. Тя желаше да има друго разрешение на проблема ѝ. Мисълта, че ще стане съпруга на Джералд ѝ причиняваше физическо страдание. Толкова силно, че изведнъж почувства гняв да се надига към гърлото ѝ. Затисна с ръка устата си и бързо изскочи от стаята.

Манди я откри в спалнята как повръщаше оскъдната си закуска — присвита над нощното гърне. Старата жена съчувствено измърмори нещо и я накара да си легне. После отстъпи една крачка, постави ръце на заоблените си хълбоци и се вторачи в нея с помръкнал и разбиращ поглед.

— Бременна си, нали, скъпа?

— О, Манди, все още не исках да ти казвам.

Манди я потупа успокоително по ръката.

— Не си виновна, скъпа. Нямах причина да се чувстваш гузна. Онзи пират те е насиллил, немала си друг избор. Надявам се да го хванат и да го окачат на бесилото — разгорещено заяви тя.

Блис заплака, без да прикрива сълзите си. Мисълта, че това може да стане, само засилваше мъката ѝ. Бащата на нейното дете беше жив, твърде жизнерадостен, за да умре млад от позорна смърт. Но

съществува ли друго справедливо решение за човек, който живее извън закона?

11.

Балът, организиран от семейство Дю Бойс, бе посетен от огромна тълпа хора, които Блис би се радвала да избегне. За съжаление беше наложително да я виждат с Джералд, ако щяха да се представят като щастлива двойка.

Той пристигна точно в девет в безупречно вечерно облекло. Макар да изглеждаше преуспял и изискан, Блис установи, че Джералд вече е поостарял. Косата около слепоочията му бе започнала да посребрява и леко изпъкналият му корем явно се забелязваше под закопчания му фрак.

Блис избра смарагдовозелена копринена рокля с висока талия в стил ампир, къси бухнали ръкави и много дълбоко деколте, на мода тези дни. Някои жени стигаха толкова далеч в подражанието си на съпругата на Наполеон — креолката Жозефина, че навлажняваха роклите си, преди да ги облекат, което правеше материята почти прозрачна. Но не тази мода Блис възнамеряваше да следва.

Тя изобрази тънка светска усмивка върху лицето си, докато пристъпваше под ръка с Джералд през балната зала. Поздравявайки приятели и познати, те се придвижваха бавно към домакина и домакинята.

— Толкова се радваме да ви видим отново заедно — със задоволство отбеляза Лили дю Бойс. — Разтревожихме се, когато чухме за боледуването ви, Блис. Чудесно сте се възстановили. Да се надявам ли, че сега, след като сте оздравели, ще чуем вестта за женитбата ви?

— Вие първа научавате, госпожо Дю Бойс — повери ѝ Джералд, изпреварвайки отговора на Блис. — Определили сме датата за сватбата след две седмици, в събота. Съвсем скоро ще ви бъде връчена поканата. Разбира се, церемонията ще се състои в катедралата. Надявам се да сте свободни и да присъствате.

— Не може да я пропуснем — отвърна Джордж дю Бойс, като темпераментно потупа Джералд по гърба. — На мен ли се пада честта

да съобща вестта тази вечер?

— Разбира се — каза Джералд. — Ще окажем уважението си към домакина той да направи съобщението. — Фолк отпрати усмивка към Блис, но очите му бяха ледени. — Нали, скъпа моя?

— Много мило от ваша страна — промълви тя, като се опитваше да преглътне горчивата слюнка, надигнала се към гърлото ѝ. — Ще бъде чудесно.

После се отдалечиха, без да забележат мъжа с атлазена превръзка върху едното си око, съсредоточено наблюдаващ ги зад масивната колона.

Гай видя Блис и Джералд да влизат в балната зала и трябваше с големи усилия да потисне гнева си от това, че са заедно. Беше зървал Блис сама на различни празненства из града, но за първи път я видя с Фолк и силата на собствените му чувства го изненада. Преди мислите му напълно да бъдат овладени от многозначителността на факта, че ги вижда заедно, той беше заобиколен от група любопитни мъже и жени и изгуби Блис от погледа си.

Блис се извини на Фолк и отиде до стаята за уединение на дамите, за да се отпусне от обзелата я нервност и оправи прическата си. Беше толкова уморена от усилията да се усмихва и да води светски разговори, че усещаше лицето си пламнало като от нанесен удар. Но повече я изнервяше странното усещане, че някой я наблюдава. Разбира се, това беше нелепо, но чувството не я напускаше.

Стаята за дами бе заета. Двете млади жени, с които Блис вече се беше запознала, си говореха за тайнствения непознат, когото тя все още не бе срещнала. Те весело я поздравиха.

— Радваме се да те видим здрава след продължителното боледуване — каза темпераментната блондинка. — Изглеждаш чудесно. Разбрах, че ти и господин Фолк все пак сте заедно. Определихте ли нова дата за сватбата?

— Напълно съм се възстановила, Беки, благодаря — сърдечно отвърна Блис. Беки Дърбин беше най-малко пет години по-млада от Блис и винаги бе изглеждала като младо момиче. — Определихме датата за събота след две седмици. Надявам се, че ще присъстваш.

— И аз ли съм поканена? — попита другата дама.

Блис отвърна с усмивка на червенокосата жена, която беше още по-млада от Беки.

— Разбира се, Аманда, цялото ви семейство е поканено.

— Може би аз ще съм следващата, която ще се омъжи — заяви Беки.

— Не знаех, че имаш почитател — каза Блис. — Познавам ли го? Едва забележима руменина изби по шията на Беки.

— Имам много обожатели, но никой от тях не е толкова привлекателен като виконт Хънтър. — Тя потръпна. — Вижда ли си го, Блис? Страхотен е.

За миг Блис остана смълчана.

— Хънтър?

Името на тайнствения мъж беше Хънтър. Хънтър? Не, помисли си тя, не може да бъде той. Нейният Хънтър не беше тук. Беше толкова опасно. И определено той не беше виконт.

— Познаваш ли го? — любопитно попита Аманда. — Изглежда толкова опасен, и толкова романтичен. Разбира се, по един възхитителен гаменски начин. Всяко неомъжено момиче в града желае да го спечели за съпруг.

— Не съм имала удоволствието да срещна виконта — отвърна Блис.

— Всички омъжени жени му отправят дръзки погледи — разгорещено заяви Беки. — Но аз ще го пипна, само чакайте и гледайте. Той ме покани на танц — самодоволно рече тя.

— Не е — възрази Аманда. — Не лъжи, Беки. Досега не е танцувал с никоя. Само говори за търговия с мъжете и флиртува с жените.

— Е — възмутено отвърна момичето, — аз ще променя това. Само гледай дали няма да го направя.

Беки оправяше дрехите си пред огледалото, а Блис я наблюдаваше и беше любопитна да разбере повече за виконт Хънтър. Какво имаше в него, което караше всички жени да припаднат от възхищение? Все още размишляваше за виконта със същото име като на пирата, когато изведнъж се сети да попита:

— Виконт Хънтър носи ли превръзка на дясното си око?

— Смятах, че не си го срещала — каза Беки.

Кръвта се дръпна от лицето на Блис и тя се хвана за облегалката на стола, когато усети, че колената ѝ се подкосяват.

— Значи съм права. Виконт Хънтър носи превръзка на едното си око? И има черна коса и сиви очи?

Аманда възмутено изсумтя.

— Излъга ни, Блис. Знаеш дяволски добре как изглежда Гай Хънтър. Хайде, Беки, нека видим дали можем да го поразсеем от сделките.

Те напуснаха, без да разберат за смущението, което причиниха на Блис със своите шеги.

Гай? Гай Хънтър? О, Господи, трябва да е той. Не може да е той! Блис разбираше второто име Хънтър, но защо Гай? Преднамерено ли го бе използвал, за да я нарани? Защо Хънтър е тук, ако наистина виконтът е нейният пират? Не беше разумно. Но всичко, което Хънтър бе направил, не беше разумно. Осъзнавайки, че и всичките догадки в света нямаше да отговорят на нейните въпроси, Блис напусна дамската стая.

Фолк я чакаше.

— А, ето те. Бях започнал да се безпокоя, че си си тръгнала, без да ми се обадиш. — Той хвърли бърз поглед към корема ѝ. — Болна ли си?

— Не, само уморена. Може би трябва да се извиним на домакините и да си тръгнем. Навалицата е ужасна.

— Не можем да си тръгнем сега. Дю Бойс ще направи съобщението. Хайде, това е, което искаше, нали?

Да, наистина, но не сега, не и когато Хънтър бе в балната зала и сигурно щеше да ѝ се присмее. Но откъде Джералд можеше да знае за него. Ако виконтът беше нейният Хънтър, тогава никой не знаеше за истинската му самоличност.

— Да, това исках.

Те стигнаха подиума, където свиреше оркестърът. Дю Бойс изчака, докато привлече вниманието на гостите. Всички погледи се приковаха в Блис и Фолк, когато той събщи за щастливото събитие — предстоящата им сватба. Глъчка, поздравления и любезни аплодисменти изпълниха стаята. После музиката отново започна и двамата се оттеглиха на танцувалния подиум.

— Искаш ли да танцуваме? — попита Фолк.

— Предпочитам да си тръгнем — отговори Блис. — Направих всичко, което трябваше.

— Ще си тръгнем след няколко минути. Първо искам да се срещна с един човек. — Той хвана ръката ѝ и я мушна под своята. — Ето го, зад колоната. Нов е в града. Никога не се знае кога едно ново запознанство може да се окаже изгодно. Особено с богаташ.

Блис обезумяло погледна в посоката, която Фолк ѝ показва, но не видя никой непознат, освен събрани на групи мъже и жени. И изведнъж разбра! Но беше много късно да се извърне и да побегне, защото Фолк я задърпа през тълпата, която се раздалечаваше, правейки им път да стигнат до вътрешността на навалищата.

И тогава го видя. Елегантно облечен в черен вечерен костюм и копринена бяла риза, той излъчваше загадъчност и сила, която можеше да бъде определена единствено като опасна. В същия момент, в който тя го видя, и той вероятно я забеляза, защото прикова объркано втренчения си поглед в нея.

Блис чу Фолк да изрича типичните фрази за запознанство, преди погледът ѝ да се замъгли, главата ѝ да се замае и стаята да се завърти около нея. После всичко потъна в тъмнина.

Гай разговаряше с банкера Сандърс, когато Дю Бойс помоли присъстващите за внимание и съобщи вестта за предстоящата женитба на Блис и Джералд Фолк. Хънтър се опита да сдържи гнева си, но разбра, че не е успял, когато Сандърс го изгледа странно.

— Добре ли сте, виконте? — загрижено попита Сандърс. — Изглеждате така, сякаш току-що сте изяли нещо отвратително.

— Извинявайте, Сандърс, не мислех, че ми личи. Понякога раните ми се обаждат и не мога да контролирам реакцията си от болката. — Лъжата бе посрещната със съчувствен шепот за сполетялото го нещастие.

— Чух, че сте загубили окото си в битка срещу Наполеон — каза Сандърс, повтаряйки дочутите слухове.

— Има нещо такова — каза Гай, като си помисли, че това е толкова добро обяснение, колкото всяко друго. — Та какво казахте?

Почти не чуваше. Преди вестта за предстоящия брак на Блис той не беше решил как или дори дали ще върне детето ѝ. Съобщението му

помогна да вземе решението. По абсолютно никакъв начин той нямаше да позволи на Фолк да отгледа сина му. Любовта на Гай към момчето се засилваше и той никога нямаше да го даде на жена, омъжена за мъж като него.

Какво се е случило с Блис, чудеше се той. Ако мрази Фолк, колкото твърдеше, защо се омъжва? Имаше някаква загадка в това, което се разкриваше пред погледа му, и той се закле да научи каква бе тя.

С крайчеца на окото си зърна Фолк да се приближава, като теглеше Блис. Гай не искаше първата му среща с нея да стане на публично място, но както изглеждаше, онзи беше взел нещата в свои ръце. Гай прекъсна разговора си с банкера внезапно, почти грубо, докато Фолк си пробиваше път с лакти през тълпата, която го заобикаляше.

После тя стоеше там, съвсем близо, ослепителна както винаги. Той си пое дълбоко дъх. Уханието, което излъчваше, го разсея и спомените го отнесоха към горещите тропически нощи, изпълнени с любовна страст. Той прикова втренчения си поглед в нея, видя как очите ѝ се разширяват и ноздрите ѝ потръпват. Чу Фолк да му говори, но не го слушаше. Всичките му сетива бяха насочени към жената, която стоеше пред него. Жената, чиито прелестни тюркоазени очи се затвориха и тя бавно се свлече на пода.

Много преди някой да е усетил опасността, Гай избута встрани Фолк, обезумяло скочи към Блис и я грабна, преди да падне. Дори Фолк изглеждаше изненадан, когато я видя да се отпуска в ръцете му. За щастие се появи госпожа Дю Бойс.

— Последвайте ме — нареди тя решително, като започна да проправя път на виконт Хънтър. Те напуснаха балната зала и влязоха в малка всекидневна. — Сложете я на дивана, докато донеса амонячната сол за вдишване. — Тя бързо излезе от стаята и плътно затвори вратата за любопитните наблюдатели, които ги бяха последвали.

— Топлината и тълпата трябва да са ѝ дошли много — каза Фолк на Хънтър. — Годеницата ми има деликатен организъм. Впрочем аз съм Джералд Фолк. Приятно ми е да се запознаем.

Той протегна ръка, но Гай я пренебрегна.

— Годеницата ви винаги ли припада в тълпата? — Не знаеше Блис някога да е изпадала в подобна слабост. Всичко беше много

странно. Освен ако... Дали накрая не го разпозна като Гай де Йънг?

— Остави Блис — каза Фолк пренебрежително. — Ще се съвземе. Може ли да проведем личен разговор някой ден? Бих искал да ви запозная с моите сделки. Може пък да решите да инвестирате в тях.

— Сега не му е времето — грубо отвърна Гай. — В момента съм загрижен повече за вашата годеница.

Лили дю Бойс се върна със стъкленица, пълна с амонячни соли за вдишване.

— Това ще ѝ помогне да се съвземе — каза тя, отвори бутилката и я раздвижи под носа на Блис.

Гай изпита облекчение, когато тя се задъха и извърна глава от дразнещата миризма.

— Какво се е случило? — попита замаяно тя, като отблъскваше амонячната сол.

— Припадна — каза Фолк.

— Как се чувстваш, скъпа? — попита госпожа Дю Бойс.

— По-добре, благодаря — отвърна Блис и се надигна седешком. — Не знам какво ми стана. Никога не съм припадала.

— Жегата, случва се понякога — лекомислено потвърди госпожа Дю Бойс. — Може би не си се възстановила напълно от предишната си болест. Ако си сигурна, че си добре, ще отида да съобщя на гостите.

— Да, да. Разбира се, може да се върнеш при гостите.

— Е, добре, сигурна съм, че годеникът ти ще се погрижи за теб — каза госпожа Дю Бойс и напусна стаята.

— Защо не се върнеш в балната зала да се извиниш на домакина и гостите? — каза Блис на Фолк.

— Добра идея. Почини си тук, докато напълно се възстановиш, скъпа моя — рече той. — Ще се извиня, ще си взема довиждане с някои приятели и ще се върна при теб да кажем... след двадесет минути. Това задоволява ли те?

— Да — прошепна Блис, изпитвайки уплаха от присъствието на Хънтър. Защо ли не си тръгва?

— Идвате ли, Хънтър? — попита Фолк, когато Гай не показа с нищо, че възнамерява да напусне.

— Да, разбира се — каза Гай и го последва към изхода.

Блис едва доловимо си отдъхна. Нямаше сили за тази среща. Никога преди не беше припадала и винеше за това бременността си и

неочакваната среща с Хънтър. Защо ли е тук? И се представя за английски благородник. Тя се ужаси от опасността, на която се излага, и не можеше да проумее причината, поради която постъпва така. Заради нея ли е тук? Как се осмелява да се безпокои за състоянието ѝ?

О, Господи, беше толкова объркана.

Изведнъж вниманието ѝ бе привлечено от шепот, и тя извърна поглед към затворената врата. Дъхът ѝ спря, когато видя Хънтър, опрян на вратата. Тя го гледаше разтреперана, докато той вървеше към нея. Напомни ѝ на пантерите, които кръстосваха с ленива, горда и грациозно самоуверена походка мангровите гори на остров Пайн.

— Какво правиш тук? — попита Блис, когато накрая успя да възвърне гласа си. — Да не си полудял? Сигурна съм, че разбираш огромната опасност, на която се излагаш.

— Ще ме издадеш ли? — попита Гай. Тя поклати глава. — Тогава няма от какво да се страхувам, нали? — Изведнъж лицето му прие весел вид. — Защо припадна?

Тя сви безразлично рамене.

— Предполагам, от шока, че те виждам в Ню Орлиънс. Може някой в града да те разпознае. Какво ще кажеш за мъжете от всичките онези кораби, които си ограбил? И как скалъпи тази титла?

— Титлата е моя и е законна. Както и името, което нося. И двете купих преди няколко години. Радвам се, че си загрижена за мен, но едва ли има за какво да се безпокоиш. — Искрящият поглед на сивото му око разстроено се насочи към нея. В гласа му тя долови надигащ се гняв. — Поздравления за предстоящата ти сватба.

— Не се подигравай с това, което не разбираш, Хънтър.

— Наричай ме Гай. Вече ме познават като Гай, виконт Хънтър.

Разтреперано тя си пое дъх.

— Избра това име, за да ме нараниш — обвини го тя. — Знаеш, че Гай беше името на мъжа, когото обичах много. Защо? Какво искаш от мен?

— Това, което искам от теб, наистина е справедливо.

— Аз никога не съм те лъгала.

— Разказа ми, че най-скъпото нещо в твоя живот е отдавна отнетият ти син. Сега си тук и ще се омъжваш за един от мъжете, виновни за раздялата с него. Това ли наричаш честно?

— Джералд ме заведе до Мобийл, за да намеря сина си, но ние пристигнахме много късно. Той беше изчезнал с Инос Холмс. Бях съсипана. Отказах да напуснем Мобийл, докато не претърсим целия град, но не открихме никаква следа. Нямах избор и се върнах вкъщи без него. Но това не означава, че съм го забравила.

Гай се взираше в нея, сякаш му бе трудно да вземе някакво решение.

— Защо се омъжваш за Фолк?

— Какво те интересува? — грубо се сопна тя. — Ако не бяхте ти и Гаспърила, щях да пристигна в Мобийл, преди да изчезне синът ми. Никога няма да ти простя. Заради теб загубих най-скъпото нещо в живота си.

— Възстановила си се много скоро — бързо ѝ отвърна той със сарказъм, като се мъчеше да разгадае мислите ѝ. — Изглеждаш... великолепно — колебливо добави.

Тя не обърна внимание на комплиментата.

— Сега е мой ред да задавам въпроси. Защо си в Ню Орлиънс? Знаеш ли, че си в центъра на всички клюки в града? Богатството ти е обект на много предложения за бизнес и жените припадат при всяко споменаване на името ти.

Той изкриви устни в усмивка, която накара сърцето ѝ да забие ускорено.

— Това си е техен проблем. Реших да се откажа от пиратството. Неговата епоха е към своя край, макар че Гаспърила отказва да приеме този факт. Военните кораби на Съединените щати нахлуха в Мексиканския залив, за да прогонят пиратите. Установих, че ако продължа да въртя търговия в опасни води, това може да ме доведе само до трагичен край — да увисна на бесилото.

Настроението на Блис изведнъж се помрачи. Бе се надявала, че Гай — Господи, как може да го нарича Гай, когато името я връщаше към толкова болезнени спомени — е тук заради нея. Защото тя му липсва и я желае.

Защото я обича.

Но в това няма нищо вярно, нали? Тя наистина се опасяваше някога да научи истинската причина, поради която Хънтър я бе държал в плен на своя остров.

— Какви са плановете ти? — попита Блис.

— Търся да закупя плантация. Имам огромно желание да стана плантатор. — На лицето му се появи бегла усмивка, изпълнена с недомлъвки и загадки, върху които тя не искаше да размишлява. — Сигурна съм, че ще се срещнем отново, както изглежда, ще посещаваме едни и същи светски среди. — Той строго я погледна. — За твое добро, съветвам те да се погрижиш за здравето си. Не искам да припадаш на всяко тържество, което посещаваш.

Като онемяла, Блис безмълвно се взираше в гърба на Хънтър, докато той напусна стаята. Дали се е досетил? Единственото му сребристосиво око я пронизваше толкова настойчиво и изпитателно, сякаш може да прочете мислите ѝ, да проникне в душата ѝ. След като разговаря с него, тя реши, че ще е глупаво да му каже за бебето. Той бе дошъл, за да ѝ се подиграва. Името, което бе приел, доказваше неговото пренебрежение към нея. Тя никога нямаше да го нарече Гай!

Гай си тръгна от бала скоро след срещата си с Блис, разочаровайки дамите, които се опитваха да привлекат вниманието му. Не беше се наконтил заради кискащите се млади момичета, търсещи си съпрузи или за по-опасните, по-възрастните омъжени жени, копнеещи за любовна авантюра. Той продължаваше да бъде разстроен от официалното съобщение за предстоящата сватба на Блис с Джералд Фолк.

Но какво прави тя, запита се. Как може да държи отговорен Фолк за загубата на сина си, а после да си промени мнението и да се омъжи за него? Много неща се нуждаеха от обяснение. Силен гняв го връхлетя. Мислеше си, че познава Блис. Дори отново бе започнал да я обича. Вече не я смяташе виновна нито за загубата на окото и на самоличността му, нито за униженията, които изтърпя в затвора, преди да избяга. Но когато чу, че Блис ще се омъжи за смъртния му враг, му дойде прекалено много, за да може да го преглътне.

Гай стигна до дома си точно когато часовникът удари дванадесет и се упъти направо към леглото. За момент му хрумна да посети някой от скъпите публични домове, но почти веднага отхвърли тази мисъл. Искаше само Блис и представата, че ще легне с някоя друга, не го привличаше. Накрая заспа, стремително понесен от еротичен сън, в който се любеше страстно с нея на тропически плаж под пълнолуние.

През следващите няколко дни Блис не можа да избяга от Хънтър. Той се появяваше навсякъде, където и тя — на всяко парти, на всеки музикален прием и дори когато се разхождаше на площад „Д’армес“ под ръка с Джералд. Хънтър никога не пропускаше да ги поздрави сърдечно, когато ги срещне, но подигравателната му усмивка напълно заличаваше впечатлението от любезния жест. Ироничното му поведение вече толкова нарушаваше нейния покой, че започна да се страхува от следващата среща. Една вечер дори Джералд забеляза нервността ѝ на път за приема.

— Ах, виж, виконт Хънтър — каза Джералд, когато те напуснаха танцувалния подиум. — Не познавам прекрасната брюнетка с него. Хайде да му засвидетелстваме любезността си.

— Предпочитам да не го правим — каза Блис, като се мъчеше да прикрие треперенето в гласа си. Хънтър беше с друга жена и това почти я съкрушаваше, особено когато си помислеше за техните... интимни... Кога щеше да го превъзмогне?

Джералд недоумяващо я изглежда.

— Когато се сблъскаме с виконта, се изчервяваш, сякаш са те пекли на скара. Няма да припаднеш отново, нали?

— Не ставай смешен. Защо трябва да се подмазваш на този мъж?

— Защото е богат и е полезно да имам такива приятели. Един ден може да се наложи отново да поискам пари назаем.

— Когато свършиш парите от наследството ми, нали — отвърна Блис.

Джералд нямаше време да изрече язвителния си отговор, тъй като Гай вече се беше приближил.

— Добър вечер — каза виконтът. — Забавлявате ли се на партито?

— Присъствал съм и на по-добри — отвърна Фолк, като потисна прозявката си.

— Познавате ли моята придружителка? — попита Гай, взирайки се напрегнато в Блис.

— Не сме имали удоволствието — рече Фолк и изобрази най-очарователната си усмивка.

— Това е госпожица Кармен Делгадо, гостенка от Куба. Отседнала е при леля си и чичо си и беше доста любезна да танцува с мен. Госпожице Делгадо, мога ли да ви представя госпожица Блис Гренвил и нейния годеник, господин Джералд Фолк?

След кратък учтив разговор Гай каза:

— Извинете ни, но бяхме се запътили към градината. Госпожица Делгадо изрази желание да подиша свеж въздух.

Блис се взираше в тях, докато се скриха от погледа ѝ.

— Не беше толкова трудно, нали? Не знам защо, но като че ли този мъж те разстройва. А е много любезен с теб.

— Искам да се прибера — заяви Блис.

— Та ние току-що пристигнахме.

— Не се чувствам добре.

Той направи гримаса, а очите му нагло се приковаха в корема ѝ.

— Копелето, което носиш ли те безпокои?

От ярост на Блис ѝ причерня пред очите.

— Никога не наричай детето ми копеле! — просъска тя. После се извърна и се запъти към двойните врати, водещи към градината, оставяйки Фолк сам да обсъжда клюките. Той не намери за нужно да я последва, за което му беше дълбоко благодарна.

С поруменяло лице Блис стигна до една самотна пейка в далечния край на градината и седна, за да се успокои. Не се чувстваше така зле заради бременността си, а защото никога не беше преживявала подобен фарс и такива подигравки. Защо, о, защо Хънтър беше дошъл в Ню Орлиънс? Не беше ли вече объркал достатъчно живота ѝ, за да продължава да я измъчва със заплашителното си присъствие?

— Какво се случи вътре?

Блис ожесточено се вторачи към мястото, откъдето идваше гласът на Хънтър.

— Нищо. Къде е госпожица Делгадо?

— Вътре с обожателите си.

— Помислих си, че ти и... помислих си, че тя е твоя...

— Грещиш. Какво направи Фолк, за да те разстрои толкова?

— Нищо.

— Какво ти каза?

Хънтър седна до нея и извърна лицето ѝ към своето, като нежно докосна с пръсти скулите ѝ. Явно бе усетил влагата в очите ѝ, защото

процеди ругатня и избърса сълзите ѝ.

— Защо не ме оставиш на мира? — изплака Блис. — Какво искаш от мен?

— Истината. Защо се омъжваш за Фолк? Едва успяваш да понасяш присъствието на този мъж. Може би другите не могат да забележат, но аз по-добре от всеки друг знам. Ти плачеше.

Тя се опита да извърне глава, но Хънтър я задържа.

— Хънтър, моля те, остави ме да си вървя.

— Толкова ли е трудно да ме наричаш Гай?

— Да. О, Господи, да.

— Знаеш ли колко съсипан бях, когато се върнах от Санибел и теб те нямаше?

— Аз... Бил си съсипан? — Тя не можеше да повярва на думите му.

— Останаха много неща недоизказани между нас.

— Помолих те да ме заведеш до Мобийл, а ти избяга като страхливец. Нямах представа какво си мислиш, какво искаш. После Гаспърила пристигна и беше много късно.

Окото му заблестя в сребристосиво, приковавайки се в очите на Блис. Тя не успя да отклони поглед. Чертите на лицето му бяха опънати от напрежение, изпълнени с желания, които не можа да разгадае. Тя затвори очи, усещайки целувката, преди устата му плътно да притисне нейната. Тази целувка не беше нежна. Тя беше груба, разкриваща страстта, която споделяха, и копнежа, все още жив в тях. Той я притисна толкова силно и я целуна с такава пламенност, че цялото ѝ тяло лумна.

Устните му се впиха в нейните, докато ръката му се плъзгаше от шията към дълбокото ѝ деколте. Тя се дръпна и гърдите ѝ се откриха. С върха на езика си той обиколи набъбналите им връхчета, но Блис изстена протестиращо и се опита да го отблъсне.

— Не! — помоли и разтреперано си пое дъх. — Нямах право. Някой може да се разхожда и да ни види. Скоро ще се омъжвам.

— Права си, тук не е мястото. — Той рязко стана, придърпа я към себе си и оправи дрехите ѝ. Тя не се съпротивляваше, когато започна да я тегли към изхода.

— Чакай! Къде ме водиш?

— Случилото се между теб и Фолк едва ли го е разтревожило, няма да си направи труда да те последва и да се опитва да оправи нещата. Предполагам, че не искаш да се върнеш вътре.

— Не, не искам. Отпаднала съм, а и съм уморена от усмивки и преструвки...

— Какви преструвки?

— Нищо. Забрави какво казах.

— Ще те заведа до вас с моята карета. Не трябва да се връщаш вътре, щом не искаш.

Блис нямаше кой знае какъв избор, докато пиратът я теглеше, мина през портата и се отпрати към спрялата карета. Той я издърпа вътре и се качи след нея.

— Къде живееш?

Тя му каза адреса си на улица „Сейнт Питър“ и той подаде глава навън, за да го съобщи на кочияша. Не беше далеч, само на една пресечка — разстояние, което можеше лесно да измине сама. Каретата спря. Гай скочи и ѝ подаде ръка.

— Няма нужда да ме изпращаш до вратата — каза Блис, макар той да не показва с нищо, че ще освободи каретата си.

Гай явно се забавляваше.

— Опитваш се да ме изгониш ли?

Устните на Блис се свиха при мисълта, че може да остане сама с него.

— Не можеш да влезеш.

— Много добре.

О, Господи, нямаше да отстъпи толкова лесно. Какво беше намислил?

— Лека нощ, Хънтър.

— Гай, името ми е Гай.

Тя не можа да понесе това. Рязко се извърна, побягна към вратата и влезе. Втурна се нагоре по стъпалата към спалнята си, излезе на балкона и погледна надолу, като въздъхна с облекчение, видяла, че каретата му я няма. Да вижда Хънтър, да бъде с него — това я беше погълнало отново. Чувстваше се по-уязвима откогато и да било. Не можеше да се съпротивлява на Хънтър и се съмняваше, че здравият ѝ разум щеше да го направи, ако той реши да остане в Ню Орлиънс.

Тя се прибра бавно, съблече се без помощта на Манди и се пъхна в прозрачната си ленена нощница. После пусна косата си, разплете с пръсти къдриците, разпиляващи се по раменете и гърба ѝ. Мушна се в леглото, но приглушен звук откъм балкона привлече вниманието ѝ. Извърна се и видя неясна фигура на мъж, сгушена в сянката. Тръпки я полазиха, когато разпозна фигурата.

— Хънтър!

— Не мислеше, че ще се откажа толкова лесно, нали?

— Какво искаш?

— Да се любя с теб. Неизбежно е, знаеш го.

12.

Той влезе със самоуверена походка в стаята, излъчваше агресивност и заплаха. Лицето му остана скрито в сянката, но мъждукащата светлина от свещта разкриваше напрегнатостта на раменете му, решителната му осанка. Блис се надигна, опитвайки се да избяга... но къде? Бе облечена за спане, а и единственият човек в къщата беше Манди и щеше да е безсърдечно да уплаши старата жена.

— Няма да те нараня — каза той с тих глас. — Никога не съм те наранявал.

— Защо си тук? При толкова много градове на този свят, защо избра Ню Орлиънс? Вече не съм твоя пленничка. Опитвам се да уредя живота си. Моля те, тръгни си.

— Ще си тръгна, когато получа някои отговори, не и преди това.

Той се приближи, сграбчи с ръце раменете ѝ и я издърпа към себе си. Гърдите ѝ бяха притиснати и тя трудно можеше да диша. Почувства се уплашена и уязвима, макар да знаеше, че няма начин, не може да му каже, че е бременна. Познатото напрежение изпълни стаята, обля я сладостна, зашеметяваща топлина, горещо очакване.

Блис затвори очи, когато с палец и показалец той улови брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ, за да я целуне. Тя се опита да се извърне, но изведнъж съпротивата я напусна. Устните му покриха нейните — горещи, твърди, жадни, езикът му се плъзна в устата ѝ и сякаш я прониза и омая цялата, зави ѝ се свят. И след миг, когато здравият разум я напусна, Блис напълно се съгласи с жените, които смятаха Хънтър за опасен. Никой не разбираше това по-добре от нея. Един мъж, който можеше да я направи безпомощна с една целувка, явно бе най-опасният мъж на света.

Той я целуна нежно с трепетни устни, тя също вибрираше цялата от вълнение, и накрая отвърна на целувката, обвила врата му. Извиващото ѝ се тяло се укроти от победилото я покорство. Тя тихо въздъхна, когато той развърза панделката на нощницата ѝ, издърпа я нагоре и после я свали. Тихо протестира, когато ръцете му се плъзнаха

под коленете ѝ и я повдигнаха. Яснотата на мисълта не я напусна, когато той я положи върху леглото, а после я притисна с напрегнатото си тяло.

Пръстите му се вплетоха в копринените ѝ къдрици, устата му леко докосна нейната, после я целуна жадно, преди да прокара устни до врата ѝ и да усети ритъма на пулса в нежната мека основа на шията ѝ. Устните му се плъзнаха надолу, обхванаха и засмукаха гърдите ѝ с леки любовни ухапвания, навлажнявайки сладките зърна с език, докато тя се гърчеше, стенеше и притискаше настойчиво и силно. После слязоха по-надолу, до леко стегнатата подутина на гладката ѝ кожа на корема, и погали къдриците между бедрата ѝ.

Пръстите му погалиха краката ѝ, умело се придвижиха до вътрешната страна на бедрата ѝ, притискаха я с възбуждащи движения, които я накараха да закрещи и да извие гръб. Тя чуваше собствените си сподавени викове, когато той наведе глава и я докосна, езикът му раздели и се мушна в нежната ѝ пламнала розова плът, като ръцете му я повдигнаха до устата.

Блис не можеше да диша, не можеше да мисли, можеше само да чувства. Бе като обсебена. Обхваната от изгаряща страст и неизразимо желание. Разумната ѝ мисъл излетя, когато целият, изпълнен с желание, Хънтър я предизвикваше с ръце, с уста и с тяло, понасяйки я в ада на екстаза. Блис си помисли, че умира и отива в небесата. Чу Хънтър да се смее приглушено и погледна към него.

Докато тя тънеше в мъглата на удоволствието, той някак беше успял да се съблече. Тялото му заблестя като матово злато на светлината на свещта. Пръскащият се светлик зад него засенчваше лицето му, но инстинктивно тя разбра, че той се усмихва, присмива ѝ се за бързото ѝ отдаване. Тя понечи да се надигне, но той се премести с грация на пантера и покри тялото ѝ.

— Защо бързаш, скъпа? — прошепна той в ухото ѝ. — Зората е след часове. — Той наблюдаваше лицето ѝ, втренченият му поглед бе съсредоточен, а гласът му по-дрезгав, когато заговори отново: — Не си пуснала Фолк още в леглото си, нали?

— Чудовище! — изсъска тя през стиснати зъби. — Защо трябва да разваляш всичко?

Той изръмжа с див вой, който трябваше да я уплаши, но не успя.

— Не вярвам все още да е споделил леглото ти — рече Гай, отговаряйки на собствения си въпрос. — Не може да ми отвърнеш по този начин, ако редовно си правила секс с него.

Той сви мускулите на бедрата си. Блис усети пламналия му фалос. Тя знаеше, че Хънтър все още не е доволен и мисълта, че скоро ще проникне в нея накара сърцето ѝ да забие обезумяло. Когато опита слабо да протестира, той я зацелува отново, и отново, с което разрушаваше и покоряваше разума в мислите ѝ.

После устните му се отдръпнаха от нейните, той се надигна на лакти, загледан в лицето ѝ, сви бедра и се плъзна в нея. Открит и незащитен, изгарящ от копнеж. Това наелектризира още повече атмосферата между тях. Лицето му разкриваше силна напрегнатост от изпитваното желание. Тя извика, изви тяло нагоре, за да го достигне, притисна се и му позволи да навлезе по-дълбоко в нея. Лицето ѝ цялото пламтеше от желание, когато изпълни изгарящата ѝ женственост докрай.

Вдигна крака около кръста му и усети как той потъва още по-дълбоко. Бедрата му се движеха плавно, тласкаше се и се отдръпваше, всеки път по-дълбоко с нарастващ ритъм, докато тя потъна в сладката забрава. После Блис не си спомняше нищо повече.

Блис отвори очи, видя Хънтър да се взира в нея и се начумери. Последното нещо, което си спомняше, беше как той се напруга, крещи името ѝ все по-често, след което тя попадна в плен на блажената отмала.

— Какво стана? — попита, останала без дъх.

— Мисля, че му викат *la petite morte*. Малката смърт. Умря ли за мен, Блис? Аз умрях за теб.

Блис отклони поглед, твърде объркана, за да му отговори.

— Няма значение — каза той и сви рамене. — Само ми отговори на въпроса. Мислиш ли, че можеш да го изпиташ с Фолк това, което току-що преживяхме? Не мога да повярвам, че ще се омъжиш за такава чудовище.

— Това е моят живот и мое решение, Хънтър. Всичко, което знаеш за Джералд, ти разказах аз. Държиш се, сякаш лично трябва да му отмъстиш за нещо.

— Може би — измърмори Хънтър.

Блис се начумери, не го разбираше.

— Кажи ми какво е то.

— Може би един ден, но не сега. Все още ли възнамеряваш да се омъжиш за Фолк?

Блис си помисли за детето на Хънтър, което растеше под сърцето ѝ и изпита томителна тъга. Нито веднъж не беше споменал, че я обича или че иска да се ожени за нея. Само ако той... Но не, беше опасно да мечтае за неосъществими блянове. Тя дълго чака да ѝ каже колко я обича и иска да се ожени за нея, а тишината ставаше все поугнетителна. Накрая Блис въздъхна и даде единствения възможен отговор:

— Не съм променила плановете си.

Какво друго можеше да направи? Беше предоставила всички възможности на Хънтър да ѝ се обясни в любов, но думите не бяха изречени. Всичко, което правеше, бе да излива злобата си срещу нея за брака ѝ с Джералд Фолк. Тя искаше да му каже, че иска от Фолк само неговото име. Той можеше да има парите ѝ, от които се нуждаеше не по-малко, отколкото тя да роди законно детето си.

Гай беше твърде ядосан, за да изрече думите, които щяха да спрат Блис от женитбата ѝ с Фолк. Той не можеше да разбере защо толкова непокорно искаше да стане съпруга на врага му. Тя дори не харесваше този мъж. Как можеше да ѝ каже за Брайън, когато знаеше, че тя ще поиска да отгледа детето си в къщата, в която ще живее мъжът, отговорен за всички техни проблеми? Не желаше Фолк да се навърта около неговия син.

Гай обмисляше възможностите. Той можеше да разкрие самоличността си пред Блис и да ѝ каже за техния син. Те бяха все още женени. Щеше ли да го приеме отново като неин съпруг? Или щеше да го разобличи като пират и да наблюдава увисването му на бесилото? Блис беше негова пленничка, държал я беше против волята ѝ и я бе прелъстил. Как можеше да не поиска заслуженото му наказание?

— За какво мислиш? — попита Блис, прекъсвайки бляна му.

Той не можеше да ѝ каже. Не още, не докато не обмисли всичко и реши какви ще са следващите му действия. Не знаеше дали беше готов да довери на Блис двете най-скъпоценни неща в своя живот — сина и сърцето си. Може би, размишляваше, трябваше просто да я остави да

се омъжи за Фолк и да живее в страдания през останалата част от живота си. И изведнъж всичките му мисли се разпиляха, когато тялото му изпита желание за други неща, закопня Блис да лежи в прегръдките му, голото ѝ тяло да се притиска сладостно в неговото.

— Мисля, че все още нощта не е свършила и можем отново да се любим — прошепна той дрезгаво. — Ти го искаш, нали?

Гай чу въздишката ѝ, после гласът ѝ пресекна.

— О, Господи, да. Да! Досега не си ли разбрал, колко много... Няма значение, само ме целуни. Ако никога не бъдем отново заедно, бих искала тази нощ да е последната в живота ми.

Той искаше да изрече думите, които тя копнееше да чуе, но предишните му съмнения и страхове се надигнаха и го възпряха. Гласът му беше груб, когато каза:

— Аха, спомняй си тази нощ, когато лежиш в прегръдката на Фолк, мъжа, отговорен за изчезването на сина ти.

Тези думи я попариха. Тя бе готова да му съобщи за бебето, което носеше, но подигравката срути всичко. Беше крайно безсърдечно от негова страна да ѝ напомня това. Не минаваше и ден, без да мисли за сина си и мъртвия му баща, и двамата, завинаги загубени за нея. Щеше да се случи в някой мъчителен ден, преди да каже на Хънтър за неговото дете.

— Проклет да си! Махай се! Остави ме сама. Нямах право да се вмъкваш в дома ми и да ме нападаш.

— Не направих нищо, което ти не искаше.

— Грещиш. Напълно грещиш. Помислих си, че аз... Няма значение, трябва да съм полудяла, за да си въобразявам, че можеш да изпитваш някакви чувства към мен. Дай ми една смислена причина, защо трябва да те приемам радушно в леглото си.

Гай отвори уста, и отново я затвори, като само поклати глава.

— Само си помислих... — повтори Блис. — Моля те, върви си. Твърде съм уморена, за да споря с теб. Освен ако ми обясниш причината, поради която не трябва да се омъжвам за Джералд.

Кажи го, Хънтър, моля те, кажи го, молеше се Блис наум. Как мога да ти кажа за бебето, ако не ме обичаш? Ако сега му съобщеше за детето, никога нямаше да разбере дали той я иска заради самата нея, или заради бебето. О, Господи, животът ѝ беше пълна бъркотия и без помощта на Хънтър не можеше да направи нищо, за да стане по-

добър. А както изглеждаше, той не желаше да направи нищо, освен да я люби и после да се подиграва за слабостта ѝ.

— Много добре, ще си тръгна — заяви Гай, — но при едно условие. Искам да ме наричаш Гай.

— Искаш твърде много от мен. Това име е запазено за мъжа, когото обичах с цялото си сърце.

— Бавачката ти ще се изненадана, когато утре ни намери заедно в леглото — каза той самодоволно. — Ключките се разпространяват. Помисли какво ще стане с плановете за женитбата ти.

— Няма да го направиш!

— Ще го направя. Аз съм пират, забрави ли? Кажи го!

Блис прехапа ужасено устни. Чудеше се каква игра играе той. Дали единственият начин да го накара да си тръгне беше този? После тя просто стисна зъби и го направи.

— Много добре... Гай. Сега доволен ли си? Ще си тръгнеш ли?

— Пак. Кажи го пак. Никога отново не ме наричай Хънтър. Освен ако се обръщаш към мен с двете ми имена.

— Гай. Е, това задоволява ли те? Забавляваш ли се, като ме измъчваш? Ти никога няма да бъдеш това, което беше Гай за мен.

Той рязко се надигна и се вторачи в нея. Лицето му бе добило измъчен вид и се беше покрило с дълбоки бръчки, красивото му сребристосиво око блестеше тайнствено.

— Не мислиш така. Може да се изненадаш.

Тя го наблюдаваше безмълвно как се облича, мъчейки се да проумее загадъчните му думи. Той си тръгна по начина, по който беше дошъл, през вратата на балкона и през оградата. Преди да пристъпи в нощта, спря, обърна се и се вгледа в нея. Не каза нищо, нито дума за сбогом. Просто постоя с неразбираемо изражение, преди да потъне в тъмнината.

Блис почувства огромна тежест от разочарованието. Задиша тежко, сякаш се бореше за повече въздух. Хънтър е... не, от последната реплика на Гай мислите ѝ се заблъскаха в главата, когато се мъчеше да си разясни нещата. Виденията се понесоха пред затворените ѝ очи. Образите на мъртвия ѝ съпруг. Гай де Йънг беше толкова млад, когато смъртта го повали. Едва двадесет и една годишен. Любимите му черти бяха избледнели с годините, но не и споменът за

него. Тя се опита да си представи как щеше да изглежда днес, ако беше жив.

Вместо това видя лицето на Хънтър.

Спомни си моментите, когато Хънтър ѝ изглеждаше толкова познат. Начинът, по който наклоняше глава, неговият смях, онази уверена нотка в гласа му. Бавните му целувки...

Блис си пое дъх, разтрепери се и остави образите да блуждаят. После потръпна, разбирайки, че това, за което си мислеше, беше нелепо. Но странната мисъл не си отиваше. О, Господи, сигурно полудяваше, дори само като си мислеше такова нещо! Нейният Гай нямаше да постъпи толкова жестоко. Две отделни лица витаеха пред очите ѝ. Миг по-късно, преди да заспи, двата образа се сляха в един.

На следващата сутрин Блис беше сънена и не можеше да се съсредоточи върху плановете за сватбата, които Джералд искаше да обсъдят.

— Честно казано, този брак беше твоя идея — измърмори Джералд. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да ми обърнеш внимание. Баща ти много иска да разговаря с теб. Защо не го посетиш в плантацията?

— Нямам желание да се виждам с баща си — отвърна рязко Блис. — И двамата знаете как и защо се чувствам по този начин. След като се оженим, възнамерявам да се виждаме, само за да задоволим разпространителите на клюки.

— Клод иска да знае дали ще му позволиш да те заведе до олтара.

Блис разтри слепоочията си. Не беше в състояние да взима решения. Главата ѝ пулсираше, копнееше за сън и съзнанието ѝ беше изпълнено с живи спомени и невероятни мечти.

— Не мога да мисля сега, имам ужасно главоболие.

Джералд остро я изгледа.

— Не се опитвай да се измъкваш. С баща ти разчитаме на парите от наследството ти, за да се върнем в сделките. Правя всичко, което поискаш, така че дори не си помисляй да си промениш решението. Моите кредитори се съгласиха да изчакат до сватбата за парите си и аз

ще направя каквото е необходимо, за да съм сигурен в твоето съдействие.

— Само ме остави сама. Върни се утре, когато ще съм в по-добро настроение. Кажи на баща ми, че може да дойде тук, ако иска да ме види.

Раздразнен, Джералд се надигна.

— Много добре, ако това е, което искаш. Възнамерявах да бъда следобед с теб, но вероятно ще прекарам по-добре времето с новата си любовница. Приятен ден.

Блис не каза нищо, когато той се запъти към вратата. Чувстваше, че едва ли вече има сили да наблюдава Джералд. Просто като го погледнеше, се сещаше как той и баща ѝ са заговорничели срещу нея и Гай. Колко млада и наивна е била да им повярва за смъртта на бебето.

Пулсирането в главата на Блис нарасна. Стените сякаш се стовариха върху нея. Ако скоро не излезе на въздух да проясни разума си, щеше да ѝ се пръсне главата. Откри Манди в кухнята, каза ѝ, че излиза да се разходи, грабна шапчицата си и напусна къщата с развяващи се поли.

Блис тръгна безцелно из площад „Д’армес“. Духаше силен вятър. Дните бяха станали по-студени и въздухът, изпълнил дробовете ѝ, беше изненадващо освежаващ. Тя с благодарност пое дълбоко въздух, усетила, че пулсирането в главата ѝ се превръща в слаба болка. Крачеше бързо по площада, като само кимваше на познатите по пътя сп. Почувства се много по-добре и реши да се прибере.

Тогава го видя.

Той седеше на една пейка под балкона на Кабилдо. Не беше сам. Малко момче седеше до него и жадно слушаше какво му говори Гай Хънтър. Детето изглеждаше около шест или седемгодишно, приличаше на Гай много, и това я заинтригува. Тя се спря да ги наблюдава.

— Казват, че виконтът е вдовец и момчето е негов син.

Изплашена, Блис се извърна, за да разбере кой ѝ говори.

Беше Аманда. Блис и Аманда се срещаха често на светските събития и не беше тайна, че и Аманда, и нейната приятелка Беки бяха хвърлили око на Гай.

— На разходка ли си излязла? — попита Аманда, като продължаваше втренчено да гледа Гай Хънтър.

— Какво си разбрала за виконта? — попита Блис. — Нямах представа, че има син.

— Много малко хора знаят за момчето — повери ѝ Аманда. — Виконт Хънтър помоли моите родители да му препоръчат някой добър частен учител за сина му и от време на време го забелязват да излиза с момчето. Възнамерявах да разбера всичко за него, но... — тя възмутено изсумтя. — Почти нищо не се знае за миналото му, освен че е много богат. Обаче откъде идва и как е спечелил богатството си или как е изгубил окото си...

Втренченият поглед на Блис остана прикован в момчето до Хънтър. Косата му беше тъмна като на баща му, но не беше достатъчно близо, за да установи цвета на очите. Беше красиво момче, с усмивка, която ѝ напомняше за...

Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и тя залитна от откритието си.

— Блис, добре ли си? — попита Аманда, като улови ръката на приятелката си, за да я задържи. — Изглеждаш зле. Старото ти заболяване не се е подновило, нали?

— Той е мой — произнесе Блис задъхано.

— Кой е твой? — попита Аманда любопитно. — Не можеш да говориш за виконта така, не и когато сватбата ти с Джералд Фолк е след няколко дена.

— Какво? Не, не за него. Съжалявам, трябва да тръгвам. Не се чувствам добре. — Тя се отдалечи с бързи крачки, оставяйки Аманда да се чуди над странното ѝ поведение.

Как смее! Как смее Хънтър да представя нейния син за свой? Какво си мисли този мъж? Какво цели? Блис мислеше веднага да се изправи пред него с откритието си, но реши, че не е редно да прави сцена на публично място. Освен това той вече си беше тръгнал от площада, а тя се нуждаеше от време да събере мислите си, преди да се изправи пред него.

Защо ѝ причиняваше такова нещо, гневеше се тя в мълчалива ярост. Сега вече разбра всичко. Хънтър е стигнал до Мобийл преди нея и Джералд, взел е сина ѝ и най-вероятно е платил на Инос Холмс да изчезне. И го е направил от чиста злоба, защото тя отказа да тръгне с него от Куба. Изведнъж си спомни последните думи на Хънтър, преди да я остави в Хавана онази нощ. Беше ѝ казал да се увери, че съпругът ѝ е мъртъв, преди да се омъжи за Фолк.

Споменът я накара да спре, тя залитна. Искаше да повярва, наистина опита, но не съществуваха чудеса. Не, мотивът на Хънтър беше чиста злоба. Той бе откраднал сина ѝ и беше го представил пред обществеността като свой собствен по някакви злостни причини. Не можеше да има друг отговор. Освен ако... Съмнението продължаваше да я гризе.

Приликите.

Не, разликите бяха поразителни.

Слаби аналогии.

Не, не можеше да бъде, той само си играеше с нея.

Гай де Йънг беше мъртъв, глупаво бе да си мисли друго. Той бе умрял преди шест години и бе погребан в гробището за бедняци. Ако ставаха чудеса и той все още беше жив, щеше да я открие по някакъв начин и да ѝ съобщи.

* * *

Манди срещна Блис на вратата.

— Бях започнала да се тревожа, скъпа. Доста се забави. — Тъмните ѝ очи се приковаха върху Блис, сякаш можеше да види бурята в душата ѝ. — Нещо се е случило. Бледа си като платно. Скъпа, седни и разкажи на старата Манди какво е станало.

Блис поклати глава.

— Не мога, все още не мога. Не и докато не разбере истината. Трябва да остана сама, да помисля, преди да се реша да се изправя пред... миналото си.

— Ще ти приготвя чаша чай и нещо за ядене. Излезе сутринта, без да си хапнала нищо. Трябва да мислиш за бебето, което сега расте в теб.

Блис помилва с ръка корема си. Тя почти бе забравила за него след страшното откритие. Но нищо не се беше променило. Това дете беше нейно, както и детето на Хънтър беше нейно и тя безусловно обичаше и двете. След кратка почивка реши да отиде в къщата на Хънтър и да се изправи пред дявола в бърлогата му.

Този квартал е много по-добър квартал от моя, помисли си Блис, като застана пред внушителната каменна постройка. Сърцето ѝ кълтеше като камбана, кръвта пулсираше във вените, а устата ѝ бяха пресъхнали. Ако беше права и имаше основателна причина да си мисли, че е така, тя щеше да застане лице в лице с детето, което бе родила преди повече от шест години и за което доскоро вярваше, че е мъртво.

Блис трябваше да разбере истината. За Хънтър и за своя син. Неизвестността я разяждаше отвътре. Тя бавно изкачи външните стълби, решителността ѝ не намаляваше. С разтреперани ръце надигна медното чукче и силно удари по дървената врата. Един, втори, трети път. После зачака.

Чернокожа възрастна жена, с боне върху посивялата си коса, отвори вратата.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя, оглеждайки Блис с явно любопитство.

— Бих искала да говоря с виконт Хънтър — каза тя сухо и невъзмутимо.

— Той не е вкъщи, госпожице. Да му предам ли вашето съобщение?

— Вие домашната прислужница ли сте?

— Аз съм Лизи, бавачката на младия Господар. Виконтът очаква ли ви?

— Не. — Тя заобиколи Лизи дръзко. — Ще го почакам.

Лизи замига, очевидно изненадана, после се сети за изисканите обноски и каза:

— Ще ви покажа къде можете да изчакате.

Тя я въведе в малка приемна и я остави сама. Блис беше прекалено развълнувана, за да седи. Трябваше да събере всичката воля, която притежаваше само за да влезе в стаята, докато всичко, което наистина искаше да направи, беше да претърси къщата, да намери сина си, да го прегърне и никога да не му позволи да си тръгне от нея.

Последваха дълги минути. Минути, които ѝ се сториха часове. Блис нямаше представа колко време крачеше в приемната, когато усети, че не е сама. Тя се извърна към вратата и дъхът ѝ спря. Очите му са тюркоазеносини, помисли си тя, като разглеждаше лицето на момчето жадно. Същият жизнерадостен цвят като нейния.

Момчето изучаваше Блис със смесица от чисто любопитство и внимание. Трябва да бе решило, че тя не е заплаха за него, защото смело се приближи до нея.

— Чакате моя татко ли?

Последва дълъг миг мълчание, преди Блис да може да проговори, задушена от спазмите на страха в гърлото си.

— Виконт Хънтър татко ли ти е? — Толкова силно копнееше да прегърне момчето, че я заболя от това.

— Да, познавате ли го?

— Познавам го много добре. Знаеш ли кога ще се върне?

— Каза, че няма да се бави дълго. — Той продължително я изгледа със замислен поглед. — Много си красива.

Блис не успя да се спре и коленичи пред него.

— И ти си много красив. Как се казваш?

— Казвам се Брайън. Познаваш ли мама? Татко каза, че и тя е много красива.

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Какво ли, за бога, беше казал Гай на момчето?

— Къде е твоята майка?

Брайън изглеждаше объркан.

— Не знам. Татко каза, че сме в Ню Орлиънс, за да я търсим, но предполагам, че му е доста трудно да я намери.

Тъжното му малко лице смути Блис. Тя искаше да заплаче, да пее, да скача от радост, но всичко, което можеше да направи, беше да се взира в Брайън.

Нейното дете.

Знаеше, че Брайън е неин с всяка частица на тялото си. Почувства го с душата си, със сърцето си, с разума си. И тя мразеше Хънтър за това, че го бе държал далеч от нея. Той не беше по-добър от Джералд и баща ѝ, които взеха Брайън при раждането му.

Блис протегна ръце към него, за да го погали по бузите, страхувайки се да не го уплаши, ако се приближи много бързо. Той сякаш разбра желанието ѝ, защото постави доверчиво малката си ръчичка върху нейната. И тогава Блис го придърпа към себе си, без да отделя втренчения си поглед от лицето му. Не осъзна как се случи, но изведнъж той беше в ръцете ѝ, страстно и силно го гушна. Сълзите се стичаха по бузите ѝ от невъздържана радост, когато се изправи с

Брайън. Тя танцуваше из стаята с момчето в ръце, когато забележа Хънтър... не, Гай, застанал на прага на вратата да ги наблюдава напълно смаян. И Брайън го видя.

— Татко — изписка детето радостно. — Виж ме! Аз танцувам с красивата дама.

— Пусни сина ми, Блис — произнесе бавно Гай.

Нежелаеща да прави сцена пред сина си, Блис направи както ѝ беше казано.

— Върви да намериш Лизи, синко. Кажй ѝ да ти даде бисквити и мляко. Искам да говоря с дамата насаме.

— Трябва ли да го направя? — попита Брайън, без да прикрива нежеланието си да напусне стаята.

— Да, трябва.

— Мога ли да кажа довиждане на красивата дама, преди да си тръгна?

Блис клекна до момчето и го прегърна за прощаване.

— Обещавам ти, че ще ме видиш пак, много скоро, Брайън. Ще разбереш, че си много важен за мен. Никога няма да те изгубя отново.

Брайън стисна ръката на Блис, изкиска се и се обърна към Гай.

— Харесвам я, татко. Надявам се скоро пак да дойде. — После изскочи от стаята. Гай затвори вратата след него и бавно се извърна с лице към нея.

Блис не изчака обясненията на Гай. Тя изля цялата злъч, която се бе събрала в нея.

— Как се осмеляваш! Ти си жестоко чудовище, Гай Хънтър. Стигнал си до Мобийл пръв, взел си сина ми и имаш абсолютното нахалство да го наричаш твой син. Как можа? Защо искаш да ме нараниш по този начин?

— Преднамерено не съм искал да те нараня — каза Гай. — Защо мислиш, че доведох Брайън в Ню Орлиънс? Искях да го събера с майка му, ето защо. Докато решавах как най-безболезнено да ти съобщя новината, научих за предстоящата ти женитба с Джералд Фолк. По дяволите, няма да позволя на чудовище като Фолк да отгледа моя син.

Блис замига.

— Брайън е мой син, факт, който умишлено забравяш — възрази тя. — Кога възнамеряваш да ми кажеш, ако изобщо си го искал?

— Седни. Време е да научиш истината.

— Ще остана права, благодаря. И когато си тръгна оттук, ще взема сина си с мен.

— Моят син няма да напусне къщата — каза Гай напълно спокоен. Той наблюдаваше лицето ѝ, усещаше, че това, което ще да ѝ каже, ще я шокира, но времето беше дошло. — Аз наистина съм бащата на Брайън, Блис. Мисля, че вече си разбрала истината, но се страхуваш да си признаеш.

Очите ѝ се разшириха от недоверие, после се свиха с поразяващото презрение. Изведнъж тя се спусна към него, разтреперана от вълнение, започна да го удря с юмруци и да рита с крака. Не можеше да спре да излива яростта си, след това тихо зариде върху гърдите му.

— Знаех си, че ще ти дойде като шок — каза той. — Не съм мъртъв, Блис. Аз съм Гай де Йънг и наистина съм жив.

Тя отстъпи назад с очи, помръкнали от тежестта на обвиненията, и с глас, ожесточен от злоба.

— Защо не ми каза преди месеци? Жестокостта ти ме поразява. Знаеш ли колко пъти ми изглеждаше толкова познат, толкова болезнено ми напомняше за Гай, че се измъчвах да те гледам? Помислих си, че съм полудяла. Много съм стара, за да вярвам в чудеса.

— Опитвах се да те мразя — довери ѝ той. — Обвинявах те за всички унижения, за всички побои, които изтърпях в Галабосо. Не можех да забравя начина, по който плачеше над Фолк на полето за дуели и се молеше да не умре. Помислих си, баща ти те е убедил, че не съм достатъчно добър за теб. Когато ме заключиха в Галабосо, ти нито веднъж не ме посети, нито попита за състоянието ми. Какво друго да си помисля, освен че си ме изоставила на произвола на съдбата или желаш смъртта ми? Един ден разбрах, че са изпратили човек да ме убие. Вярвах, че ти знаеш за това и не си направила нищо да ги спреш. Вярвах, че ти вече си получила анулирането на брака ни и искаш да ми отмъстиш заради това, че раних Фолк.

Блис пребледня.

— Убиец? Не разбирам за какво говориш? И не моята загриженост към Фолк ме накара да действам така в деня на дуела. Не исках Джералд да умре, защото се страхувах какво ще се случи с теб.

— Сега го разбрах, но тогава не разсъждавах — каза Гай.

— Какво се случи с този човек? — попита тя.

— Убих нападателя, но при един от неговите удари с ножа загубих едното си око. Погребан бе в моя гроб. Между другото, Гай де Йънг умря онзи ден.

— И така ти ме забрави и се зае с пиратството — нападна го Блис сърдито. — Каква глупачка съм била. През всичките тези години аз тъгувах по мъжа, който въобще не се е интересувал от мен, който дори ме е мразил. Сега разбирам защо ме държа в плен. Отмъщение. Ти искаше всяка моя капчица кръв.

Злобата на Блис разпали неговия гняв. Всичко, за което можеше да мисли в този миг, беше за онази ужасна година, която прекара в Галабосо, докато чакаше съдебното решение, полужив между побоищата, едва не умрял от глад и болести.

— Исках да те върна на баща ти и Фолк с моето дете в утробата ти! — изкрещя той. — Исках да те прелъстя и да се влюбиш в пирата Хънтър. Исках да изпиташ какво е да се чувстваш изоставен.

Той не възнамеряваше да бъде толкова жесток, но думите на Блис го вбесиха. Изведнъж поиска да ги върне назад. Гледаше ужасен как тя стана по-бяла от платното на лененото му облекло. Очите ѝ се притвориха, а краката ѝ започнаха силно да треперят. Той се втурна и я хвана секунди, преди да се свлече в ръцете му.

13.

С Блис на ръце Гай взимаше по две стъпала наведнъж и крещеше на смутената Лизи да повика лекар. Той я занесе в спалнята, положи я внимателно на леглото и загрижено се вгледа в нея. За втори път тя припадеше в негово присъствие. Колко ли други подобни случаи е имало, когато не е бил край нея? Мисълта го ужаси.

Беше възможно да е заразена от някаква смъртоносна тропическа болест на острова, обвини се той. Бе виждал яки мъже да се повалят от всевъзможни тропически заболявания. Никога нямаше да си прости, ако неумишлено ѝ беше причинил подобно страдание.

Задъхана, Лизи влезе в стаята с леген студена вода и кърпа.

— Какво се е случило с бедната жена? — попита тя, цъкайки съчувствено с език.

— Ще трябва да изчакаме доктора, за да ни каже — рязко отвърна Гай. Той издърпа кърпата от ръката на бавачката: — Дай на мен, Лизи. Ти слез и изчакай доктора.

Лизи го погледна възмутено.

— Ще остана. Не е прилично млада жена да бъде сама в спалнята с мъж.

Гай внимателно постави влажната кърпа върху челото на Блис, без да обръща внимание на бавачката, докато накрая осъзна какво беше казала.

— Всичко е наред, Лизи. Тази дама ще стане моя съпруга.

Лизи скептично го изгледа.

— Щом казвате така, господин Хънтър.

— Благодаря. И не забравяй да изпратиш доктора горе веднага щом пристигне.

Гай се извърна отново към Блис, след като Лизи тихо напусна стаята. Цветът върху лицето ѝ бавно се възстановяваше и тя започна да помръдва.

Започна да примигва с очи.

— Какво се е случило?

— Припадна. Много често започна да ти се случва. — Той сбърчи вежди. — Има ли нещо, което не си ми казала, Блис? Да не си болна?

Сякаш изведнъж спомнила си защо е припаднала, Блис се надигна на лакти и отправи презрителен поглед към Гай.

— Най-доброто ми лечение ще е да се отърва от твоето присъствие, Гай де Йънг! Как можа през цялото време да криеш самоличността си от мен? Явно много ме мразиш. Забавляваш ли се, като гледаш как ме нараняваш? — Гняв се надигна в гласа ѝ. — Ти дори открадна сина ми!

— Трябваше — отвърна Гай. — Ти искаше да се омъжиш за Фолк. Този мъж е чудовище. Бих направил всичко, за да не позволя моят син да бъде отглеждан в дома му.

— Но защо не ми каза преди месеци? Защо не ми каза кой си? Аз те обичах, Гай! През всичките тези шест години тъгувах по теб, живях като монахиня и отказвах да погледна друг мъж.

— Мислех си, че най-доброто е да накарам всички да ме смятат за умрял — обясни Гай. — Бях изпълнен с огорчение. В Галабосо се отнасяха с мен като към животно и аз обвинявах за това теб, твоя баща и Фолк, винях ви за моите страдания. Промених се. Не съм момчето, за което се омъжи. Гай де Йънг беше мил и внимателен човек, грижовен и свестен. Хънтър е безсърдечно, отмъстително и тъжно същество. Под знамето на пиратството Хънтър извърши ужасни деяния, които нито разбираше, нито си ги опрощава сега. Живях за отмъщение. Някога чудела ли си се защо корабите на Фолк бяха набелязани и ограбвани, когато другите бяха пропускани невредими? Това беше мое дело. Имах за цел последователно да унищожа Фолк и да изпитам удоволствие от своя успех. После ти попадна в ръцете ми и запланувах отмъщение далеч по-сладостно от всичко, за което съм мечтал.

— Преднамерено си решил да ме прельстиш — обвини го Блис, спомняйки си предишния им разговор. — Искал си да зачена твоето дете. Нищо няма да те задоволи, освен пълното ми унищожение. Искаш да ме накажеш за това, което моят баща и Джералд са ти направили без мое знание. Боже Господи! Променил си се? Ти си жесток, отмъстителен човек, Гай де Йънг.

Преди Гай да успее да се защити, дискретно почукване прекъсна разговора им.

— Доктор Лафар е тук, сър.

Той мигновено се надигна и отвори вратата на джентълмена с изискан външен вид, благ поглед и посивели бакенбарди.

— Влезте, докторе — покани го Гай. — Както изглежда пациентката ви се възстанови, но мисля, че за всеки случай трябва да я прегледате. В кратък период от време припада за втори път и съм разтревожен за нея.

Докторът пъргаво прекоси стаята, остави чантата си и оживено зараглежда Блис през леко късогледите си очи зад очилата.

— Ако младата лейди е болна, ще открия причината, виконт Хънтър — каза той уверено. — Ще ви помоля да излезете, за да мога да прегледам пациентката си.

— Извикал си доктор? — попита Блис рязко. — Защо първо не се посъветва с мен? — Тя понечи да стане. — Не се нуждая от доктор.

— Отпусни се — помоли я Гай. — Послушай ме. Може да си сериозно болна, без да знаеш. Няма да ти разреши да станеш от леглото, докато не те прегледат, след това можеш да си тръгнеш — каза Гай. Преди да напусне стаята, добави: — Ще бъда в коридора.

Гай нервно крачеше, погълнат от безпокойство. Смяташе, че се е освободил от чувствата, които сега го разяждаха отвътре, но при мисълта, Блис да е сериозно болна го обливаше студена пот. Господи, какво ще се случи? Не можеше да понесе загубата на съпругата си за втори път. Бил е голям глупак, като си мислеше, че може да я забрави, дори повече, да повярва, че я мрази.

Имаше син, за когото сега трябваше да се грижи. Син, когото започна да обича силно. Момчето се нуждаеше от баща и майка, а той се нуждаеше от съпруга. А колкото до останалата част от живота си, Гай се закле да издигне репутацията си и да бъде толкова богат, както бе като пират. Закле се да води почтен живот за доброто на сина си.

Половин час по-късно вратата на спалнята се отвори и Гай се извърна, когато докторът пристъпи и затвори вратата след себе си. Усмиваше се, и той си позволи да си отдъхне.

— Ще се оправи ли, докторе? — рече нетърпеливо.

— Каква ви е младата жена? — попита доктор Лафар. — Тя не пожела да отговори на въпросите ми.

— Блис е... моя съпруга — каза Гай след леко колебание.

Докторът видимо се отпусна.

— Ах, това обяснява нещата.

Паника проряза Гай.

— Обяснява какво? Много ли е болна? Какво не ми казвате?

— Всичко е, както трябва да бъде — успокоително заяви докторът. — Бременността на вашата съпруга се развива великолепно. Само че тя трябва да полага повече грижи за себе си. Очевидно е била подложена на голям стрес. Припадъците са реакция на организма ѝ. Ще ѝ предпиша няколко силни лекарства. Опитайте се да не я тревожите. Това е опасен период от бременността. Ако всичко мине добре, след шест месеца ще имате здраво дете.

Гай беше като онемял, едва можеше да мисли, докато докторът бърбореше за бременността на Блис. Той трябваше да се сети! Бяха се любили достатъчно често, за да зачене. В началото намерението му беше тя да забременее и после да я изостави. Никога не бе помислял за нейните чувства, интересуваше се единствено от жаждата си за отмъщение. Наистина при любенето изпитваше неизразимо удоволствие и се надяваше скоро да задоволи непреодолимата си страст. Твърде късно откри, че я желае, защото я обича, а не защото иска да я накаже. Беше му трудно да го приеме, сякаш дълбоко в себе си не бе допускал, че някога е преставал да я обича.

През тези години той бе живял единствено с мисълта за отмъщение. Нежно влюбеният млад мъж се бе превърнал в брутален пират, но никога не беше забравял жената, която обичаше в своята младост. И Господ му помогна — той все още я обичаше, все още я искаше. Сега тя щеше да роди негово дете. Брат или сестра на Брайън.

— Сигурен съм, че вече не съм ви необходим тук — каза докторът, когато забеляза, че Гай е потънал в мисли. — Ще бъда много щастлив да изродя детето, когато му дойде времето, освен, разбира се, ако вашата съпруга не предпочете акушерка. Знаете къде да ме намерите.

Гай кимна на доктора в знак на съгласие, без да разбира напълно какво беше изрекъл.

— Изпратете сметката на моя адвокат, Чарлс Брансън, улица „Ройъл“. Ще сляза с вас.

— Няма нужда. Вървете при съпругата си, в момента тя се нуждае от вас. Сега вие можеше да направите много повече неща от мен.

Гай не помръдна, след като докторът заслиза по стъпалата. Той дълго стоя пред затворената врата на спалнята, опитвайки се да овладее надигащия се гняв. Как да не се ядосва, когато Блис се канеше да се омъжи за Джералд Фолк, след като е знаела, че носи детето на Гай? Луда ли е? Защо не му каза, че е бременна, вместо да се съгласява на брак за човек, когото не понася? Само през трупа ми, закле се Гай. Фолк никога няма да има Блис и моите деца.

Когато се овладя, отвори вратата на спалнята и пристъпи вътре. Леглото беше празно. За миг изпадна в паника, после я видя да стои до прозореца и да гледа тъжно.

— Предполагам, че си разбрал — каза тя, без да го погледне.

— Защо не ми каза? Господи, имала си достатъчно възможности. Тя се извърна, враждебно и непокорно вдигна брадичка.

— Защо не ми каза за сина ми? — предизвика го тя. Гай въздъхна.

Всичко беше дяволски объркано.

— Аз щях, но... Как, по дяволите, можеш да се омъжиш за Фолк? Ти си знаела, че носиш моето дете.

— Ти не ме искаше — обвини го Блис. — Нямах представа, че ще се появиш в Ню Орлиънс. Или че ще те видя отново. Ако си забравил да ти припомня — има награда за главата ти. Не знаех какво да правя. Не исках детето ми да живее сред непрестанни обиди, че е копеле, затова казах на Джералд за него и сключихме сделка. Предложих му парите от наследството си в замяна на името му. От този брак щях да използвам само името му. В началото това му хареса, очевидно парите ми му се сториха примамливи и не ми отказа. Съгласи се на моите условия.

— Аз все още съм твой съпруг, Блис — каза Гай и протегна ръце към нея.

Тя извърна глава встрани.

— Моят съпруг умря преди шест години. Дори не познавам мъж, който би могъл да го замени.

Той не отговори пряко на забележката ѝ.

— Не можех да разкрия истинската си самоличност поради очевидни причини, но е факт, че носиш мое дете. Няма да се омъжиш за Фолк и това е последната ми дума.

— Какво предлагаш? — подигравателно попита Блис. — Предпочиташ да родя още едно копеле на този свят? Или може би искаш да отведе бебето надалеч и да заявя, че не съществува.

От устните му се изсипа порой яростни ругатни, които болезнено пронизаха съзнанието на Блис.

— Това, което се случи с Брайън, няма да се повтори с това дете. Смятам да съм тук, когато се роди. Възнамерявам първи аз да го взема в ръцете си и да чуя първия му плач. Никога няма да бъда измамен, че детето ми е мъртво като... — Той остави обвинението да виси във въздуха.

Блис се нахвърли върху него.

— Хайде, кажи го! Знам, че ме обвиняваш за загубата на Брайън. Не смяташ ли, че и аз самата се виня? Но ти не беше с мен. Беше трудно раждане. Бях слаба и болна и все още тъгувах по мъртвия си съпруг.

— Не обвинявам никого, Блис. Станалото — станало. Сега най-важни са Брайън и бебето, което расте в теб. И двете деца са мои и възнамерявам да ги имам.

Блис се уплаши.

— Няма да отведеш децата ми далеч от мен! О, Господи, няма да мога да го понеса. Животът ми толкова дълго бе... — Тя отпусна ръка върху корема си. — Сега има за какво да живея. Имам Брайън и това бебе.

— Какво ще кажеш за мен, Блис?

— Какво за теб?

— Въобще ли не ме обичаш?

— Ха! Да чуя това от мъж, който не обича нищо и никого. Пират, чиято поквара е всеизвестна. Дори не мога да се насиля да мисля за теб като за Гай, защото Гай беше любящ, мил и състрадателен мъж.

— Мога да ти обясня какво ме промени, но се страхувам, че подробностите ще те стреснат. Освен белезите от излекувани рани има и вътрешни рани, които променят човек. В Галабосо аз загубих душата си. Гай де Йънг умря в деня, в който избегна оръжието на убиеца. Полумъртвото бледо същество се прероди в пирата Хънтър. Осакатен, едноок мъж, обладан от идеята за отмъщение. Разоряването на Джералд Фолк и на твоя баща стана мисията на живота ми и аз успях в името на съкровенията си надежди. После ти отново се върна в живота

ми и останките от Гай де Йънг бавно започнаха да изплуват от мястото, където ги бях погребал. Възнамерявах да те използвам, а после да те отхвърля, но чувствата, които мислех, че завинаги са заровени, разбиха твърдата броня около сърцето ми. След известно време отмъщението вече нямаше стойност за мен. Всичко, което вършех бе, защото те искам. Разбрах, че все още имам сърце. А то бе закърняло от летаргия.

Въпреки искреността в признанието на Гай, Блис се вглеждаше в лицето му, за да открие истината. Тя се уплаши, когато съзря опита му да я убеди, че все още я обича. Но любовта не беше достатъчна. Тя искаше повече.

— Докъде ще доведе всичко това, Гай?

— Не си се омъжила за Фолк и няма да отведеш децата ми. Ще се венчаем утре, веднага след като уредя нещата.

— Ние вече сме женени — напомни му Блис.

— Била си омъжена за Гай де Йънг, мъжа, който не съществува в очите на закона. Имам друго, легално име. Виконт Гай Хънтър. Името съм получил чрез съда в Лондон. Законността на детето, което носиш, никога няма да бъде оспорена.

— Какво ще кажеш за прехраната ни? Все още ли планираш да плячкосваш беззащитни търговски кораби?

— Досега се занимавах с пиратството с добър резултат. Но вече стана твърде опасно. Само въпрос на време е военните кораби на Съединените щати да прочистят Мексиканския залив от пирати. Въпреки че Гаспърила и братството отказват да го приемат, славните дни на пиратството приключиха. Реших да стана плантатор. Вече предложих цена за една плантация и офертата ми е приета. Само трябва да подпиша документите, за да я получа законно. Тя ще бъде чудесно наследство за нашите деца.

Въпреки че Гай не беше същият мъж, когото познаваше и обичаше отпреди седем години, тя не възразяваше срещу промяната му. Дълбоко вътре в душата си таеше надеждата, че годините, през които Хънтър е бил пират, ще останат само далечен спомен и че един ден истинският Гай де Йънг ще се възроди.

— Имам ли избор? — попита Блис.

— Никакъв — рязко отвърна Гай. — Знам, че звучи грубо и безкомпромисно, но не можеш да искаш от мен да се променя за една

нощ. Обстоятелствата ме направиха такъв, какъвто съм в момента. Предполагам, че ще забравиш Гай де Йънг. Никога не мога отново да се превърна в този мъж.

— Винаги ще помня Гай де Йънг — замислено каза Блис. — Обаче не съм сигурна, че искам точно предишния Гай де Йънг. Сега ти си... по-интересен. Преди седем години и двамата бяхме деца, които изиграха тази женитба. Днес сме зрели хора, страдали и поумнели от опит. Ние имаме едно дете, а друго е на път и трябва да се борим за тяхното щастие. Ще приема мъжа, който си сега, ако ми позволиш да надзъртам в стария Гай от време на време.

— Означава ли това, че ме приемаш такъв, какъвто съм сега? — попита Гай с шеговитата нотка. — Не е като да не се обичаме един друг, защото го направихме вече. Да се любя с теб ми стана най-приятното удоволствие.

— Ще се омъжа за теб, защото искам сина си. А и трябва да се грижим за още нероденото ни дете. Ти си бащата, това е най-силният аргумент за нашата женитба.

— Тя обаче няма да е брак заради името, както си предложила на Фолк — предупреди я Гай. — Не бъркай, това ще бъде истинско семейство в пълния смисъл на думата. Когато се появим в обществото, искам всички да си мислят, че единствено любовта ни е свързала, че сме избързали, защото не сме могли да чакаме.

Блис остана смълчана.

— Така ли е, Гай? Любовта ли ни свързва?

Гай се поколеба, подбирайки внимателно думите си.

— Наистина никога не съм спирал да те обичам, Блис, дори когато съм те мразил.

Той отново направи опит да се приближи до нея и изведнъж тя се притисна в обятията му.

— Знаеш, че никога не съм спирала да обичам Гай де Йънг — каза Блис с въздишка. — Но ще е трудно да приема, че Хънтър и Гай са един и същи мъж. Ти си се променил. Научих се да обичам Хънтър. Но любовта е силно чувство. Обичах Гай де Йънг с цялото си сърце и накрая приех, че той е мъртъв. Не съм сигурна дали мога да обичам мъжа, който си сега.

Раздразнен, Гай изсумтя.

— Как можа да го кажеш, когато Гай де Йънг стои пред теб? Аз не съм мъртъв. Аз само леко промених самоличността си.

— Трудно е да се разбере какъв си станал, а и аз все още ти се сърдя, задето открадна от мен Брайън. А това, че ме накара да те мисля за мъртъв през всичките тези години, е достойно за презрение. Ще ми трябва време, за да свикна, и отново да ти вярвам.

Той по-силно я обгърна и с двете си ръце.

— Но ти ме обичаш, нали? Признай си, Блис. Ти отново се влюби в мен като Хънтър.

Блис искаше да отрече, но не можа.

— Влюбих се в онази част от Хънтър, която беше добра, мила и състрадателна.

Той дрезгаво се изсмя.

— В Хънтър нямаше нищо добро, мило и състрадателно.

— Имаше, ти просто отказваш да признаеш тези свои качества. Винаги ще обичам в теб нещата, от които се възхищавам.

— Ще скрепим ли нашия брак с целувка? — нежно прошепна Гай.

Явното му желание замъгляваше сребристосиния му втрещен поглед и кожата му леко поруменя.

Той беше толкова близо, че Блис можа да помирише мускусния аромат на чистата му кожа, да почувства влагата от дъха му върху лицето си. Пръстите му се бяха впили в раменете ѝ, притискаше я здраво, сякаш се страхуваше, че ако я пусне, тя ще изчезне. Блис вдигна устни. Чу тихия му стон, после затвори очи, когато неговите устни обхванаха нейните в онази жадуваща целувка, която се бе запечатала в паметта ѝ. Целувката продължаваше и продължаваше, езикът му обхождаше устата ѝ, докато Блис почувства, че се замайва от недостиг на въздух. Когато накрая той се отдръпна, тя трябваше да се отпусне на гърдите му, за да остане права.

— Искам те, Блис, но сега не е подходящо. Всеки момент Брайън може да се втурне в стаята, а и всички слуги знаят, че сме тук сами. Казах на Лизи, че си моя годеница, но никой друг не знае. Първо искам да съобщим на Брайън. Имаш ли достатъчно сили сега да се изправиш пред него?

— Чувствам се чудесно — каза Блис и дълбоко си пое дъх. — Повече от всичко на света искам Брайън да разбере, че съм негова

майка. Боли ме, когато си помисля, че досега никой не го е обичал. Надявам се да компенсирам самотата и лишенията, които е преживял през първите шест години от живота си.

Той хвана ръката ѝ.

— Хайде да го открием.

Намериха Брайън в градината. Той се опитваше да потопи малка лодка в езерцето с рибки. Момчето им се усмихна, когато коленичиха до него върху тревата. После личицето му стана сериозно и сините му очи се впериха в Блис.

— Лизи каза, че не се чувстваш добре. Видях доктора да си тръгва. Надявам се да си по-добре сега.

Блис се опита да запази спокойствие. Тя отчаяно копнееше да прегърне момчето и никога да не го пуска да си тръгне. Да бъде с него всеки ден, да бъде негова майка.

— Сега съм добре — увери го Блис.

— Трябва ли да си тръгваш? — Гласът му прозвуча толкова тъжно, че сърцето ѝ се сви.

— Дошли сме да ти кажем нещо, Брайън — каза Гай, изпреварвайки отговора на Блис. — Хайде да седнем на пейката, където ще можем да си поговорим.

— Спомняш ли си, когато ти казах, че ще открием майка ти? — започна Гай веднага след като се настаниха. Брайън енергично кимна. — Накрая я намерих. Надявам се, че това те прави щастлив.

Лицето му просветна.

— Къде е тя, татко? Моля те, мога ли да я видя още сега?

— Тя стои пред теб, синко. Казва се Блис и е твоята майка.

Момчето го изгледа, сякаш не можеше напълно да повярва на баща си.

— Тя? — Когато Гай кимна, Брайън отправи към Блис поглед, в който се сменяха с нарастваща сила учудване, недоверие и открита враждебност. — Защо ме прогони? Не ме ли обичаше?

Блис почувства, че я изпълват отчаяние и болка. Нейният син я мразеше. Как да го понесе? Беше толкова задъхана от вълнение, че не успя да изрече нищо. За щастие Гай му обясни.

— Майката ти не те е прогонила, сине. Тя е била болна при раждането и са ѝ казали, че си мъртъв. Нямала е причина да не повярва в това, не е допускала, че ще те вземат от нея и отведат надалеч. След години тя разбрала, че си жив.

— Защо ти не си знаел за това, татко? — попита Брайън.

— Аз... Аз бях отпратен надалеч — обясни той. — Не съм виждал майка ти отдавна. Тя ми каза, че си жив и аз те открих. Сега пак сме заедно и винаги ще бъде така.

— Никога не съм спирала да те обичам, Брайън — каза Блис, усмихна се, но по страните ѝ се стичаха сълзи. — Дори когато научих, че си мъртъв, аз те обичах. Точно такъв си те представях. Толкова много искам да ти бъда майка. Ще ми позволиш ли?

— Никога не съм имал истинска майка — тъжно каза Брайън. — Искам да разбера защо са ме отвели, но е много трудно.

— Ако ти кажем всичко, само ще се объркаш още повече — рече Гай. — Но обещавам, ще ти обясня, когато станеш достатъчно голям, за да разбереш.

— Обещавате ли ми винаги да бъда с вас?

— О, Господи — изплака Блис. Тя беше изпълнена с толкова много болка, че не можа да спре сълзите да се стичат по бузите ѝ. — Никой няма да те раздели от нас. Давам ти дума.

— Не плачи, мамо — каза Брайън и я погали по ръката. — Вярвам ти. Никога не съм вярвал на Инос, когато ми казваше, че мама и татко не ме искат.

— Ти ме нарече мама — прошепна Блис, като си мислеше, че това беше най-скъпата дума, която някога бе чувала. — Не можеш да си представиш колко щастлива ме прави това. Мога ли да те прегърна?

Тя разтвори ръце и Брайън се хвърли в обятията ѝ. Те се прегръщаха трескаво един в друг, докато Гай прочисти гърло и каза:

— Трябва да те оставя за малко, но майка ти ще бъде тук. Ще се върна навреме, за да вечеряме заедно.

— Обещаваш ли? — запита Брайън, явно нежелаящ да позволи на никой от родителите му да се отдалечи.

— И на двамата обещавам — отвърна Гай. — Сега ме прегърни и върви да намериш Лизи. Време е да отидеш на урок при учителката си.

— Ау, трябва ли?

— Аха, трябва. Сега ви оставям.

Брайън прегърна баща си и хукна към къщата. Блис гледаше как се отдалечава с очи, изпълнени със сълзи.

— Много си добър с него — заяви тя. — Вероятно много го обичаш.

— Повече от живота си — каза Гай. — Вбесявам се, когато си помисля за трудностите, които е изтърпял със семейството на Холмс. Само ако беше по-внимателна и по-малко доверчива, когато се е раждал...

— Нима? Мислиш ли, че не съм си го повтаряла хиляди пъти, след като научих, че Брайън е жив? — изплака Блис. — Винаги ли ще ме обвиняваш за това?

Гай въздъхна уморено.

— Упреците няма да ме върнат със седем години назад. Сега синът ми е при нас и животът ни ще започне отново с този брак. Ще пусна съобщение във вестника. Утре всички ще знаят за нас. Ще се върна, като уредя някои неща, и смятам да довърша неотложните търговски сделки.

Изведнъж тревожна мисъл я накара да потръпне.

— Какво ще правим с Джералд? Той ще се вбеси, когато разбере.

— Ще разбере, когато вече ще е много късно.

— Манди ще се тревожи, ако не се прибера вкъщи. Тя е най-близкият ми човек.

— Ще се погрижа за всичко. Ще живеем в моята къща, докато напълно не приключа с покупката на плантацията. Твоите слуги могат да се присъединят към моите. Къщата е достатъчно голяма за всички.

— Имам си само Манди. Другите помагат за деня, но бих искала да им дам голямо възнаграждение, ако не пожелаят да ме последват.

— Ще изпълня всичките ти желания. Манди може да започне да опакова багажа. Има ли още някой, когото искаш да уведомя?

— Никой. Нямам близки приятели в Ню Орлиънс. Какво възнамеряваш да правиш с Джералд?

— Ще се оправя с Фолк. Колкото по-малко знае, толкова по-добре.

Блис не можеше да се успокои. Джералд отчаяно се нуждаеше от пари и разчиташе на наследството ѝ, за да плати на кредиторите и да възстанови сделките си. Като го лишаваше от парите, той можеше да полудее от ярост.

— Хайде да влезем вътре. Остани с Брайън, когато свърши урокът му — каза Гай и улови ръката ѝ.

— Всичко стана толкова бързо — въздъхна Блис.

— Е, не чак толкова бързо — отвърна той. — Още много ще говорят за нас, когато детето ни се появи по-рано. Не се тревожи — успокой я той, когато забеляза Блис да добива разтревожен вид. — Нашето дете ще бъде съвсем легитимно от гледна точка на закона и в този момент това е най-важното.

Той я придърпа в прегръдките си и ѝ се усмихна, за да я успокои.

— Всичко ще бъде наред, скъпа. Не мога да ти обещаая, че ще се омъжиш за същия мъж отпреди седем години, нито че това ще е същият брак, за който си мечтала с Гай де Йънг, но това, което сега преживяваме е далеч по-вълнуващо и хиляди пъти по-страстно.

Той притисна устните ѝ в целувка, която нежно докосна сърцето и съзнанието ѝ.

— Каза, че ме обичаш. Къде се намира тази любов?

14.

Кратката брачна церемония между Гай и Блис се извърши в катедралата от отец Пиър. Адвокатът на Гай бе техният единствен свидетел. Блис се чувстваше странно, застанала пред отец Пиър, същия свещеник, който трябваше да изпълни службата за бракосъчетанието ѝ с Джералд Фолк в събота. Тя нямаше представа какво беше казал Гай на онея, за да даде той съгласието си за венчавката и наистина не искаше да знае. Достатъчно беше, че изтърпя любопитството в погледите на добрия духовен пастир, отправяни изпод гъстите му вежди. Изглежда, Гай или не го забелязваше, или просто не му обръщаше внимание.

Те напуснаха църквата като съпруг и съпруга в момента, когато вестникът с новината за техния брак се продаваше по улиците. Гай току-що бе помогнал на Блис да се качи в каретата и видя Аманда да тича към тях, забелязала ги да излизат от църквата, докато се разхождаше по площад „Д’армес“. С последни усилия приятелката ѝ Беки се мъчеше да я догони.

— Вярно ли е? — задъхано попита Аманда. — Преди секунди се сблъсках с мадам Ланже. Каза ми, че е видяла съобщението във вестника.

— Ако говорите за съобщението за брака ми с Блис Гренвил, наистина е вярно — заяви Гай. Той постави ръка върху сърцето си и погледна с благоговение към Блис. — Какво мога да кажа? Това беше любов от пръв поглед.

— Но... но — заекна Аманда — Блис беше сгодена и щеше да се омъжи за Джералд Фолк. Поканата ни пристигна вчера и цялото ни семейство възнамеряваше да присъства.

— Купихме си и нови рокли за предстоящото събитие — каза Беки и се нацупи.

— Както виждате, ще трябва да промените плановете си. Извинете ни, госпожици, но аз и съпругата ми очакваме с нетърпение да започнем медения си месец.

Блис би потънала в земята, ако имаше начин да го стори. Тя усещаше как лицето ѝ пламти от притеснение, когато Гай кимна на кочияша и каретата се понесе напред.

— Блис — извика Аманда след тях, — защо не се задоволи с Фолк и не остави виконта за нас?

— Не им обръщай внимание — посъветва я Гай. — Не бих дал пукнат шилинг за повечето от тях.

— Ще бъде сензационна на града — изплака тя.

— Докато се появи някоя по-пикантна клюка. Какво те тревожи? Тя поклати глава.

— Наистина нищо. Отдавна не се интересувам от слуховете в обществото. Почти не излизах от плантацията, след като Гай умря. — Сякаш изведнъж осъзна какво беше казала, тя бързо се поправи. — Исках да кажа, след... — Обяснението не ѝ се удаде. — Ти знаеш, какво имам предвид.

— Всичко ще е наред, скъпа. Всичко ще бъде чудесно. Само се пази, за да ми родиш здрава дъщеря или син и забрави за всичко друго. Сега ще се прибирате ли при Брайън?

— Искрено го желая. Не мога да повярвам, че той вече е с мен.

Кочияшът ги остави пред къщата, после подкара каретата по страничната алея, за да я прибере. Когато се изкачваха по входните стъпала, от храстите в градината до къщата изскочи мъж и им препречи пътя.

— Джералд! — ахна Блис, а Гай покровителствено я прегърна през кръста.

— Лъжлива малка кучко! — изсъска Фолк. — Как накара виконта да се ожени за теб? Обеща ми да се венчаем, за да дадеш име на малкото копеле в корема ти. — Той прониза Гай със злобен поглед. — Знае ли новият ти съпруг, че си бременна? Че онзи развратен пират ти е направил бебе?

Гай застана пред Блис, за да я предпази от разярения Фолк. Ако нямаше семейство, което трябваше да защитава, той щеше да пререже гърлото на мръсника, без да изпита никаква вина за престъплението.

— Достатъчно, Фолк. Сега Блис е моя съпруга, а аз умея да защитавам всичко мое. Бих искал да не ме предизвикваш. Изборът, разбира се, е твой. Но те предупреждавам, владеея отлично сабята и въпреки че имам едно око, удрям точно и на място.

— Няма да се унижа да се дуелирам заради една блудница — презрително процеди Фолк. — Всичко, което съм искал от нея, бяха парите ѝ. Въпреки че щеше да ми достави страхотно удоволствие да я вкарам в леглото си — добави той предизвикателно. — Винаги съм смятал Блис за моя.

Определено това беше най-неудачното нещо, което можеше да изрече. След секунди той се намери на земята, взираше се в небето и опипваше счупения си нос. Когато Фолк не направи опит да отвърне, Гай просто го прескочи, сякаш беше остатък от мърша.

— Ще си платиш за всичко! И двамата — закани се Фолк, размахвайки юмрук към тях. — Надявам се, че си щастлива, Блис. Направи мен и баща си бедняци.

Злостната забележка на Фолк беше убийствена за Блис. Тя се почувства така, сякаш е извършила криминално престъпление, омъжвайки се за Гай. Той усети смущението ѝ и каза:

— Само си спомни какво ти причини баща ти, и веднага ще оправдаеш постъпката си. Той и Фолк заслужават всичко това.

— Аз... Аз го знам — изхлипа Блис. — Просто... той е мой баща.

— Мъже като Клод Гренвил винаги се изправят на краката си — намекна ѝ Гай, после отвори входната врата и я въведе вътре.

Брайън се затича да ги посрещне, поздравявайки ги с толкова бурни прегръдки, че Блис бързо забрави за Фолк и заплахите му. С нищо не могат да наранят и нея, и Гай, каза си тя. Фолк ни най-малко не подозира, че съпругът ѝ не е английският виконт, а Хънтър възнамеряваше да се държи точно като такъв. Докато жестокото минало на Гай остане в тайна, Блис вярваше, че той ще бъде в безопасност.

Готвачката бе приготвила специално угощение за младоженците. Гай нареди да им го сервират уединено в спалнята, в десет часа.

Блис се прибра в стаята малко след девет, за да се приготви за брачната нощ, докато Гай остана на долния етаж да допие брендите си. Манди се беше качила вече в спалнята им и я чакаше. До този момент Блис не бе намерила време да разговаря насаме с нея и сега се приготви за въпросите, които знаеше, че със сигурност ще я обсипят.

— Какво стана, какво направи, скъпа? — искаше да разбере Манди. — Този виконт ми изглежда опасен. Да се съгласиш да се венчаеш за господин Джералд беше доста лошо, но защо ти трябваше да направиш нещо толкова глупаво, като да се омъжиш за мъж, когото дори не познаваш? Господ вижда, скъпа. Ти скочи от горещия тиган в огъня. Какво ще стане, когато виконтът научи за детето?

— Седни, Манди — каза Блис с въздишка. — Ти си най-добрата ми приятелка и аз ти дължа обяснение. Ще ти бъде трудно да разбереш — Господ знае, че аз самата не се разбирам — но се заклевам, че това е самата истина.

Манди се отпусна в най-близкото кресло.

— Боже, боже, скъпа, тревожа се за теб. Какво става, какво направи?

Блис коленичи пред възрастната жена и сграбчи ръцете ѝ.

— Срецна ли се с Брайън?

Негърката кимна и я изгледа предпазливо.

— Имаш предвид сина на виконта ли? Момчето твърди, че си негова майка. Бедното дете, явно много му липсва майката, за да те вземе за такава. Това ли те накара да се омъжиш за виконта? Заради момчето ли го направи?

— До известна степен. Разбираш ли, Брайън наистина е мой син. Това е момчето, което татко е взел от мен при раждането и изпратил надалеч.

Лицето на Манди доби напълно объркано изражение.

— Не разбирам, скъпа. Защо виконтът го представя за свой собствен син, ако това е твоето дете?

— Знам, че е трудно, но ме изслушай. Помниш ли Гай де Йънг, младия мъж, за когото се омъжих преди седем години против волята на баща си?

— Разбира се, скъпа. Той е баща на сина ти. Жалко, че умря толкова млад.

— Гай де Йънг не е мъртъв, Манди. Трябва да го запазиш в пълна тайна, защото ако някой разбере, непоправимо ще нарани моята любов. Гай избягал от затвора и друг мъж е бил погребан на неговото място. Той загубил едното си око от оръжието на похитител, докато бил в Галабосо. Убиецът му бил нает от Джералд Фолк. Не съм сигурна как татко е бил намесен във всичко това, но възнамерявам да

разбера. Гай станал пират, след като избягал от затвора. Ние се срещнахме, когато Гаспърила помоли Гай да ме заведе в Куба — след пристигането на моя откуп. Не разпознах Гай, не разпознах мъжа, за когото се бях омъжила. Той беше известен в братството на пиратите като Хънтър и с това име го знаят сега.

— Не е чудно, че не си го разпознала — осмели се да се обади Манди. — Дори собствената му майка не би го разпознала. Но все още нищо не мога да разбера за Брайън. Как е научил за момчето?

После Блис даде кратко обяснение за нещата, които ѝ се бяха случили по време на нейното пленничество до освобождаването ѝ.

По време на разказа Манди слушаше с ококорени очи.

— Мили боже, скъпа, като в приказките. И твърдиш, че виконтът е истински пират, самият Гай де Йънг. Синът на виконта е твоето собствено дете и ти си се венчала за същия мъж, за който се омъжи преди седем години против волята на баща си. Всичко това може да побърка една стара жена като мен. Това означава... — Тя ужасено клатеше къдравата си побеляла глава. — О, Господи, детето, което ще родиш, принадлежи на виконта. Искам да кажа Хънтър. Не, Гай де Йънг. Кой е той, скъпа?

Блис я потупа по ръката.

— Не те обвинявам. Самата аз съм объркана. Всичко, което знам, е, че нося детето на моя съпруг и нашето първо дете отново е при нас.

— Какво ще стане с господин Джералд? Той няма да хареса това. Нито пък баща ти. Била съм в къщата на Господаря дълго време и знам, че те разчитат на твоето наследство, за да върнат парите, които дължат на банката. Не, Господарят въобще няма да хареса това. Не бих искала да съм на твоето място, скъпа. Предупреди господин Гай да си пази гърба.

— Казах му, но се съмнявам, че е необходимо. Запомни, това, което ти разказах е поверително. Има награда за главата на Гай. Ако някой го разпознае като Хънтър, той ще си изпати.

— Ти си ми като дете, скъпа — каза Манди, явно оскърбена. — Никога няма да направя нещо, с което да те нараня. — Тя надигна огромното си тяло от стола. — Обърни се и ми позволи да ти помогна да свалиш роклята и да облечеш нощницата си. Както изглежда, Господарят Гай не е от мъжете, които умеят да чакат дълго.

— Благодаря, Манди — каза Блис и бързо я прегърна. — С теб и Лизи, които ще се грижите за моя син и бебето ми, няма за какво да се безпокоя.

Вечерята вече беше сервирана на масата в спалнята, когато Гай влезе. Подредената вкусна храна не го съблазняваше, особено след като втренченият му поглед се спря на Блис. Тя носеше тънката като дантела бяла нощница, която той ѝ купи предния ден. От пръв поглед Гай си помисли, че изглежда скромна и невинна. При по-внимателно вглеждане той установи, че тази скромност беше измамна. Дрехата бе без ръкави, силно изрязана отпред и плътно прилепваше по елегантната линия на чувствената ѝ фигура. Модистката му бе казала, че няма да бъде разочарован от покупката и наистина не беше.

Нощницата беше специално ушита, за да разкрива през тънката дантелена материя примамливия блясък на бледорозовата ѝ плът. Гай изстена и усети, че се възбужда от гледката на всички тези великолепни женствени извивки. Втренченият му поглед се спря на сенчестото хълмче на бедрата ѝ и той възкликна:

— Господи, колко си красива.

Погледът му се плъзгаше бавно, милиметър по милиметър по дългите стройни крака, по бедрата, по талията — до заоблените ѝ гърди, доста по-големи сега от това, което си спомняше. Само малка изпъкналост подсказваше за нейната бременност. Горещи вълни пробягаха по загорялата му от слънцето кожа, когато неговата мъжественост се втвърди и запълни панталоните му.

— Гладен ли си? — попита Блис, като кимна към ястията, сервирани на масата.

— Не и за храна. — Той не откъсваше поглед от нея. — Спомняш ли си първата ни брачна нощ?

Тя кимна нервно.

— Как мога да я забравя? Избягахме призори и се венчахме в малка провинциална църква в съседната енория. Онази нощ се любехме в купата сено. Бяхме толкова млади — каза тя и въздъхна замислено. — Не се интересувахме за последиците и научихме колко жесток може да бъде светът към злочестите влюбени. Бяхме измамени по най-жесток начин от онези, на които най-много вярвахме.

— Забрави ги. Въобще не заслужават да си мислиш за тях. — Той се протегна към нея и я взе в обятията си, не можеше да държи ръцете си далеч от тялото ѝ нито секунда повече. — Искаш ли нещо да хапнеш? Аз не съм гладен, но ако ти...

— Не, не мога да сложа и един залък в устата си.

Той наблюдаваше лицето ѝ.

— Нещо има. Какво е то, любов моя? Да не би да си имала скрита помисъл при женитбата си с мен?

Тя наведе поглед, а Гай беше достатъчно проникателен, за да разбере, че нещо я безпокои. С грациозно движение той я вдигна на ръце и понесе към леглото. Положи я в средата и легна до нея.

— Каж ми какво те тревожи, скъпа. Искам да го разреша, преди да се любим.

Върхът на малкия ѝ розов език се показва и навлажни устните ѝ. Гай изстена, призовавайки цялото си самообладание да контролира желанието, което го разпъваше. Копнежът да я има бе като мания, която се усилва след всеки път с нея.

— Страхувам се, че сякаш сънувам и ще се случи нещо, което ще ме събуди. Все още съм в шок. Открих Брайън, научих, че ти си Гай де Йънг, омъжих се. Знам, че това бяха радостни събития и те са точно такива, но трудно мога да разбера и приема причините, поради които ме измами.

— Мисля, че ти обясних.

— Да, но съзнанието ми все още те възприема като двама различни мъже и понякога изпитвам чувството, че не познавам нито единия. Ти си непредсказуем, Гай.

— Някога да съм те наранявал?

— Не физически. Но като държа Брайън далеч от мен, ми причини по-лоша болка от физическата. Причини ми страдания и с това, че запази в тайна самоличността си.

— Говорихме вече за това, Блис. Помислих, че си разбрала защо съм постъпил така. Вече е твърде късно за обвинения или скрити подозрения. Ние сме съпруг и съпруга, женени сме два пъти, за да го докажем. За бога, това е първата ни брачна нощ!

— Знам. Съжалявам. Предполагам, че просто съм разстроена след сблъсъка ни с Джералд. Знам какво е способен да ни направи. Той

се надяваше на парите от наследството ми и ти го лиши от тях. Сигурна съм, че ще се опита да си отмъсти, и това ме безпокои.

— Остави Фолк. Аз ще се справя с него, когато му дойде времето, ако някога настъпи такъв момент.

Тя понечи да отвърне, но Гай постави пръст върху устните ѝ.

— Не, не казвай нищо повече. Искам да те любя. Мина толкова много време и изгарям от желание отново да се слея с теб.

След това той я целуна, опитвайки се да ѝ покаже с действие вместо с думи, колко безразсъдно копнее за нея. Не обвиняваше Блис за недоверието ѝ към него. Господ знаеше, че ѝ беше дал много поводи да е изпълнена с опасения. Бурното му минало трудно щеше да се забрави.

Блис още не бе осъзнала колко са ѝ липсвали целувките на Гай, когато устата му покри нейната жадно, искащо, а грапавото връхче на езика му проникна между устните ѝ. Тя никога не бе успявала да устоява на нежната примамка на съблазънта, която той изтъкаваше около нея и тази вечер не беше по-различно. От първия път, когато той я прелъсти като Хънтър, Блис бе охотен участник. Да го иска, беше толкова жизненоважно за нея, колкото храната и дишането. И от много дълго знаеше защо. Сърцето ѝ трябва да го е познало, независимо че разумът ѝ отхвърли идеята Гай де Йънг да е жив.

От устните на Блис се изтръгна тих стон, когато той се протегна към ръба на нощницата и бавно я повдигна до ханша. Тя почувства ръцете му върху голата си плът, усети как се плъзгат по бедрата ѝ и стигат до влажния отвор между краката ѝ. Изпълнена от желание, тя раздалечи колене, за да му позволи да влезе по-дълбоко.

— Влажна и разгорещена си за мен, Блис — прошепна Гай до устните ѝ. Издърпа нощницата. — Да съблечем това. Искам те гола в прегръдките си.

Дрехата ѝ лесно се свали. Всичко, което трябваше да направи, бе да повдигне ръце и рамене и да го остави да я издърпа. Облеклото на Гай му отне малко повече време, докато се мъчеше да се справи с копчетата и връзките. Когато и двамата бяха голи, той започна да я целува и да милва тялото ѝ с ръце и устни, а тя изви гръб нагоре в тихо съгласие да я има. Устата му обхванаха и всмукваха нежните ѝ зърна, причинявайки ѝ болезнен копнеж, който спря дъха ѝ. Очевидно Гай не бързаше все още да задоволи желанието ѝ.

— Гай! Не мога да понеса това. Влез в мен.

— Не, любов моя, не още. Остави ме да те любя с език.

Топлината на устата му покри копринената мекота на женствеността ѝ, смучеше и любеше, езикът му жадно разтриваше мъничката ѝ трептяща пъпка, където започваше екстазът. Тя издаде силен стон на задоволство, когато устата му се плъзгаше по нежното ѝ влагалище с опияняваща мускусна миризма, твърдият му влажен език я влудяваше, провираше се по-навътре в нея, като я възнасяше до висините на страстта, без да ѝ позволява да се оттегли. Тя вкопчи пръсти в тъмната му коса, за да го задържи на мястото, страхувайки се, че ще се отдръпне. Но не трябваше да се безпокои. Гай нямаше желание да я остави скоро.

После той повдигна ръка и започна да я разтрива с пръсти, първо пъхна единия, после другия в нея, докато езикът му усърдно кръжеше около чувствената ѝ пъпка. Тя изгаряше. Трепереше. Тялото ѝ се гърчеше. Нервите ѝ се наелектризираха и започнаха да звънтят за отстъпление, когато изведнъж времето спря. Извиваше глава от едното към другото си рамо и изпъваше тяло. Разпалваната едновременно от пръстите и езика му жар изтръгна от гърлото ѝ крясъци и тя полетя към удоволствието толкова стремително, сякаш за миг умря. И тогава се разтрепери и заскимтя, тихите ѝ гърлени стонове на екстаз изпълниха стаята.

Едва имаше време да си поеме дъх, преди Гай да проникне в нея, движеше се в горещата ѝ влажна вагина, което понесе и двамата на вълните на оргазма.

— Бъди с мен отново — грубо настоя той.

Не смяташе, че бе възможно. Не можеше да го направи отново.

— Не мисля, че...

Но после, когато бедрата му започнаха яростно да се плъзгат и фалосът му проникваше неуморно навътре, а дъхът му трескаво хриптеше в ушите ѝ, Блис разбра, че е сгрешила. Тя можеше да го направи.

Изведнъж бе достигната от жарките вълни на кулминацията и тялото ѝ се сгърчи от омайващата отмала на удоволствието. С радостен вик тя улови обезумелия до забрава ритъм на Гай, докато усети как тялото му се напруга и топлото му семе се излива вътре в нея.

След кратка почивка те хапнаха малко от храната, приготвена от готвачката, и отново се любиха. Тази път Блис беше агресивната, тя изследваше и възбуждаше тялото на Гай по същия начин, както той нейното, целуваше го, галеше го, като проследи пътечката от косъмчета върху тялото, докато стигна до бедрата му. Той усещаше ръцете ѝ как изгарят кожата му, косата ѝ да милва бедрата му, когато изведнъж тя се наведе над него. Той изви гръб енергично и почти се пръсна на парчета от възбуда, когато тя го обхвана с уста.

Пот се стече около веждите му и той заскърца със зъби, сухожилията на врата му изпъкнаха. Тя усети как фалосът му се втвърдява и потръпва, вкуси мускусния му аромат. Но когато го притисна по-силно с устни и леко придърпа твърдия му пулсиращ член нагоре-надолу, той рязко спря еротичната игра.

— Стига вече! Готов съм...

Той я взе, положи я върху скута си и проникна в нея. Тя се наниза на него и започна да се движи нагоре-надолу, да прониква толкова дълбоко, сякаш искаше той да докосне душата ѝ.

Понесоха се заедно по вълните на оргазма и Блис си помисли, че никога не се е чувствала толкова щастлива. Мъжът, с когото се любеше, може да не е същият, за когото си спомняше от своята младост, но той все още имаше способност да я пренесе в рая.

Отпусната след сладостния завършек, Блис извърна поглед към Гай. Окото му беше затворено, но по дишането му разбра, че е буден. Тя се вторачи в него, като отчаяно желаше да разгледа лицето му, всичко, без превръзката на окото.

— Някога сваляш ли превръзката? — попита, като леко докосна копринения плат.

Той отстрани ръката ѝ, за да се предпази от следващите ѝ движения.

— Само когато съм сам.

— Аз съм твоя съпруга, Гай. Искам да видя какво са ти причинили.

— Няма да ти хареса. Не е приятна гледка. Острието на нападателя успя напълно да ме обезобрази.

— Един ден, заклевам се, няма да се криеш от мен.

— Не и в този живот — мрачно отвърна той.

Блис не продължи темата. Очевидно това съживяваше спомени, които по-добре беше да забравят. Минути по-късно тя чу равномерния ритъм на дишането му да се променя и разбра, че е заспал. Преди да се отдаде на същия блажен отдих, тя отдели един кратък миг да помоли Господ да дари нея и Гай с щастие и живот без врагове и опасности.

Враг на Блис нервно седеше с двама дрипави пирати в една от многобройните кръчми до брега. Те тихо разговаряха в задименото помещение, вонящо на пот и евтин ром. Осезаният с храчки и дървени стърготини под издаваше нехайните, примитивни обноски на грубите му, прости посетители. Но Джералд Фолк и придружителите му, изглежда, не обръщаха внимание на околната обстановка.

— Откъде да знаем дали ще дадеш сухото за информацията ни, Фолк? — попита кривогледият брадясал моряк с плетена шапка.

— Със Скуинт дочухме, че имаш проблеми с корабите — притисна го вторият мъж. Той беше по-дребен от придружителя си и по-грозен: с почернели зъби и груби черти. — Нали пиратите изпратиха повечето от тях на дъното.

— Не се притеснявайте за сухата пара — възрази Фолк. — И не ме наричайте по име. Колкото по-малко хора ме разпознаят, толкова по-добре. Тук съм, само защото вие ми изпратихте съобщение, че можете да ме осведомите за мъжа, когото наричат виконт Гай Хънтър. Преди една седмица пуснах мълвата на улицата, че ще платя за информацията. Не съм променил намерението си.

Скуинт се изсекна и изплю на пода.

— Не знам, господине. Нашата информация не е от евтините. Ти какво мислиш, а, Монти?

Монти извъртя очи.

— Това може да застраши живота ти, да знаеш. Ако Хънтър научи, кой ти е казал, ние сме мъртви.

Фолк наостри уши.

— Хънтър? Имате предвид виконт Гай Хънтър? — Алармени звънци оглушиха в главата му. — Какво знаете за него? Хрумна ми, че това може да е пиратът Хънтър. Вие по-добре можете да ме осведомите, да ми кажете какво знаете. Страшно ме заинтригувахте.

— Първо, нека видим парите — настоя Монти.

Фолк беше подготвен. По-рано тази седмица той бе извикал Клод Гренвил да го информира за женитбата на Блис с богатия англичанин и да излее злобата си от измяната ѝ. Когато поиска пари, Клод неохотно му даде последната си ценна картина — като утеха за загубата на Блис. Фолк незабавно я продаде и пусна мълвата, че щедро ще плати всяка информация за известния виконт Гай Хънтър.

Нищо не можеше да го убеди, че Гай е мъжът, за който се представя. Много малко се знаеше за странника, който се появи отнякъде и твърдеше, че е англичанин с благородническа титла. Ако виконтът не беше откраднал Блис от него, въобще нямаше да го е грижа кой е и за какъв се представя. Но всичко се беше променило след женитбата му с нея и Фолк възнамеряваше да разбере причината за това.

Измъкна торбичка със златни монети от джоба си и изсипа съдържанието в дланта си.

— Това достатъчно ли е?

Скуинт посегна към монетите, но Фолк бързо отдръпна ръка.

— Първо информацията.

Пиратите впиха алчни погледи в златото, останало в дланта му, пошушнаха си нещо, после кимнаха.

— Много добре. И тъй информацията — повтори Фолк, като се наведе толкова близо до моряците, че го лъхна неприятният им дъх, пропит с ром.

— С Монти бяхме на дигата през деня, когато виконтът пристигна в Ню Орлиънс с кораб на Джийн Лафит — повери му Скуинт. — Не знаем как се е нарекъл след това, но веднага го познахме. Превръзката му на околото го издаде.

— Стана ни любопитно — продължи Монти. — Поразпитахме тук-там и научихме, че се е нарекъл виконт Гай Хънтър. Това не е истинското му име. Преди около година бяхме моряци при Хънтър. „Хищник“, така се казваше корабът. Само си взехме каквото ни принадлежеше, но ни обвиниха, че сме откраднали ценни неща от трюма. Има пирати, които са му верни, а ние нарушихме правилата. Хънтър ни заряза на брега на един пустинен остров да умрем.

Очите на Фолк заблестяха от вълнение.

— Искате да кажете, че виконтът е пират?

— Аха — потвърди Скуинт, — точно това казваме. Хънтър, Гаспърила и братята Лафит, всичките са членове на братството. Техните кораби нападат нищо неподозиращите търговски кораби, а после ги изпращат на дъното без стоките им. Държат жените в плен на остров Каптива, докато уредят откупа им.

— Носи се слух, че Хънтър е измамил Гаспърила и скоро след това е изчезнал — повери му Монти. — Някои казват, че е мъртъв. Други — че живее като крал от ограбените съкровища.

Той сръга в ребрата кривогледия пират.

— Но ние знаем по-добре, нали, Скуинт? Хънтър е тук, в Ню Орлиънс, и се крие зад английска титла.

— Защо не съобщихте на властите? — искаше да разбере Фолк. — Има награда за главата му.

— Дяволски опасно е, а и не можем да докажем, че това е Хънтър, известният пират — възпротиви се Скуинт. — Не сме граждани, почитащи законите. Не ни посрещат добре в Ню Орлиънс. Всеки мъж с титла има власт. И много суха пара. Но на почтен гражданин като теб могат да повярват.

Фолк се облегна назад и започна да премисля всичко, което току-що беше научил. Щеше да сгречи, ако наеме тези мъже да убият Гай Хънтър. Сега обмисляше как да използва безценната информация в своя полза. Не му трябваше много време да се досети, че Хънтър вероятно беше човекът, който потопа търговските му кораби и го направи бедняк, мъжът, държал Блис в плен и й направил бебе. Яростта го заслепи. Той щеше да накара Хънтър да си плати за огромните загуби, които му бе причинил през всичките тези години.

Да убие Хънтър, е много лека смърт, реши Фолк. Искаше пиратът да си плати за това, че открадна парите на Блис под носа му. И искаше тя да страда за болката, която му причини. Но най-много от всичко искаше парите ѝ. Вече имаше идея как да вземе това, което трябваше да бъде негово.

— Искаме си парите — обади се Монти, като прекъсна бленуването му.

Джералд хвърли торбичката със златото на масата. Монти я грабна и пъкна в джоба на мръсното си сако.

— Ами сега да си тръгваме.

— Нямате планове да напускате града, нали? — попита Фолк.

Мъничките очи на Монти се присвиха.

— Защо питаш?

— Може да имам друга работа за вас. Къде мога да ви намеря, ако ми потрябват?

— Не сме евтини — заяви Скуинт.

— Разбира се, че ще ви платя.

— Вечерите можеш да ни намериш тук. Наемаме стая на горния етаж, когато имаме пари. Ако не намерим подходяща работа или не успеем да ограбим някого, отсядаме в най-близката къща.

— Ще ви намеря — каза Фолк и се надигна. — Много съм ви задължен за информацията. Тя ме просветли и вдъхнови.

Повече от просветление, помисли си Фолк, като се качи в каретата и дръпна юздите. Отмъщението щеше по-добре да го покаже. Сега се нуждаеше от време, за да реши как най-добре да използва информацията и да обмисли различните варианти, така че да има полза от всичко това.

15.

Две седмици след брака Блис започна да вярва, че всичките ѝ страхове за бъдещето с Гай са били неоснователни. Той изглеждаше твърдо решен да ги направи щастливи с Брайън и не показваше да му липсва предишния начин на живот. Помогна и това, че Джералд Фолк не се върна да ги тормози след сблъсъка им в деня на сватбата.

Изненадващата им женитба продължаваше да бъде най-обсъжданата клюка в града. Те бяха канени на много приеми, обаче Блис предположи, че поканите се дължат изцяло на любопитство или най-вероятно заради благородническата титла на Гай. Посетиха само две от тези събития, един музикален прием и церемонията по посрещането на новия американски губернатор. И двете събития ги поставиха в неудобно положение. Женитбата им беше голям скандал и често им се присмиваха за интимните подробности от тяхното ухажване и прибързания им брак. После те приеха много малко покани.

Гай прекарваше дните си в срещи с видни мъже, които желяеха той да инвестира в техните начинания. Освен за търговските сделки Блис знаеше, че от време на време се вижда със старите си приятели Джийн и Пиър Лафит в дома Абсент. Освен тях имаше и няколко срещи, за да довърши окончателно покупката на плантацията. Той ѝ бе казал, че скоро ще се преместят. Когато го запиташе чие имение купува, той леко се усмихна: било изненада.

Днес Гай напусна рано, за да се срещне с братята Лафит. Лизи беше завела Брайън в парка, а Манди бе на пазар. Освен готвачката и двете домашни прислужници нямаше никой друг в къщата и останала сама, Блис се възползва от спокойствието, за да напише писмо до баща си, с което да го информира за своя брак. За беда мислите ѝ се върнаха към предната вечер, когато тя и Гай се любиха.

Правенето на любов с Гай ставаше все по-страстно и по-страстно. Блис си спомни колко уплашена беше първия път, когато срещна Хънтър. Той изглеждаше толкова жесток, толкова груб. Тя

продължаваше да го привлича, както в началото. Дори като негова пленничка усещаше, че има нещо странно в него, макар да знаеше за незаконните му деяния, които го излагаха на риск. Блис се молеше тези действия да не се подновят точно сега, когато обществото можеше да позволи на Гай да стане мъжа, който възнамеряваше да бъде.

Тя въздъхна, и отново се върна на писмото. Предполагаше, че след време ще се сдобри с баща си, но нямаше да бъде лесно, нито щеше да стане скоро. Тя все още полагаше отчаяни усилия над писмото, когато една от домашните прислужници почука на вратата на библиотеката, за да ѝ съобщи за посетител. Преди да успее да попита кой е, Джералд Фолк се появи на прага.

— Мисля, че трябва да ме приемеш — каза самодоволно, като затвори вратата след себе си, влезе в стаята и удобно се настани в едно от кожените кресла без покана.

— Съпругът ми не е вкъщи, макар да го очаквам да се върне всеки момент.

— И двамата знаем, че е на среща със старите си приятели, пиратите, нали? С теб искам да говоря.

Изненадана, Блис се опита да се престори, че не разбира намека му за пиратите.

— Няма за какво да разговарям с теб.

— Помислих си, че можем да дискутираме за парите. Те все още са твои, нали?

— Няма какво да дискутираме. Нямах права над моето наследство. То принадлежи на съпруга ми.

Всъщност това не беше истина. Гай бе настоял, че искаше парите ѝ и не бяха му прехвърляли средствата в банката. Тя можеше да ги използва както пожелае.

Фолк рязко стана и се надвеси над нея.

— Знам, Блис. Знам всичко.

Тя почувства стомахът ѝ да се свива от болка. Загадъчните думи на Фолк се нуждаеха от обяснение и Блис реши да се държи безочливо.

— Нямам представа за какво говориш.

Красивите черти на лицето му се изкривиха в грозна маска.

— Мисля, че имаш. Въпреки това нека те просветля. Съпругът ти е виконт, колкото и аз. В средите на братството е известен като Хънтър. Той е един от злостните пирати, които осъществяват търговията си в

Карибско море, като унищожават кораби и избиват безпомощни жертви. Напълно съм сигурен за името и долната му репутация. Отговорен е за финансовия ми банкрут и този на твоя баща. Знаеш, че има награда за главата му. Скъпа, ще станеш вдовица за втори път, ако властите разберат за истинската самоличност на виконта.

Блис беше благодарна, че седи, защото се съмняваше дали треперещите ѝ колене биха могли да я задържат права. С цялото си самообладание, което успя да събере, тя отвърна:

— Говориш за друг мъж, Джералд. Гай има документи, които потвърждават благородническата му титла.

— Титлите лесно се купуват и продават — присмя ѝ се Фолк. — Също и самоличността. Може да отричаш, скъпа, но аз знам истината. Сега разбирам, защо виконтът толкова спокойно прие новината за бременността ти. Той е пиратът, който те е държал в плен, нали? Той е мъжът, който е вкарал изчадието в корема ти? Сега проумявам всичко.

Блис почувства как светът около нея се сгромолясва, но беше достатъчно проникателна, за да се въздържи от словесно признание за вината на Гай.

— Какво искаш, Джералд?

Фолк ѝ се усмихна мрачно и отново се върна на стола, на който седеше преди малко.

— Мисля, че ще се споразумеем. Радвам се, че се съгласи да си сътрудничим. Исканията ми са твърде прости. Искам наследството ти. Цялото.

— Ами ако откажа? — попита Блис.

— Тогава ще трябва да видиш съпруга си на бесилката. Чувал съм, че не е приятна гледка. Лицето му ще посинее, после ще стане черно. Езикът му ще се подуе...

— Спри! — Блис цялата пламна и затули ушите си с ръце.

— Достатъчно ли чу?

Тя кимна нервно. Знаеше, че Фолк може да бъде отмъстителен и жесток човек, когато го вбеси някой. Той нямаше да се поколебае да разобличи Гай.

— Много добре. Можеш ли да получиш парите си, без да разбере мъжът ти?

— Аз... да, парите са на мое име. Гай не ги поиска.

Фолк злорадо се ухили.

— Разбира се, че не ги иска. Защо са му, като е станал богат от съкровищата и робите, които ограби от моите кораби и продаде на братя Лафит? Кога можеш да вземеш парите?

— Ще ми отнеме няколко дни. Гай ще научи и...

— Не! Не трябва да му казваш и думичка. Знам на какво е способен. Той ще ме убие хладнокръвно и ще се подиграва за това покъсно. Не съм сам, скъпа. Платил съм на двамата си съучастници и съм им заповядал да убият Хънтър, ако ме нарани по някакъв начин. А ако ти откажеш да изпълниш исканията ми, заедно с приятелите ми ще направим каквото трябва. Ясен ли съм?

— Как мога да скрия подобно нещо от Гай? — възрази Блис.

— Не ме е грижа как ще го направиш, стига да следваш инструкциите ми. Ако науча, че си казала на Хънтър, ще го предам на властите. Имаш седем дни да изтеглиш парите. Ще те чакам в каретата си на алеята зад къщата ви след една седмица. В полунощ. И носи парите.

— Не знам дали ще мога да изляза, без Гай да разбере.

— Ако се провалиш и не дойдеш, очаквай стражите да потропат на вратата ти на следващия ден и да отведат съпруга ти в Галабосо.

— Аз... ще бъда там — отвърна Блис.

— Знаех си, че така ще ми отговориш — каза Фолк и се усмихна самодоволно. Стана и се запъти към вратата. — Така е много по-добре, отколкото да бъдеш моя съпруга под ключ, която не желае да споделя леглото ми. Ще се видим след една седмица, скъпа.

Изведнъж вратата се отвори и Брайън се втурна в стаята.

— Мамо! Прибрах се. Лизи ми позволи да нахраня птичките на площад „Д’армес“.

— Ах, ах, ах, кого виждаме тук? — попита Фолк, като бързо обмисли възможностите как да включи момчето във всичко това. — Тези тюркоазеносини очи ми изглеждат познати. Това синът ти ли е, Блис? Как го намери?

— Брайън, скъпи, иди в кухнята и помоли Лизи да ти даде бисквити и мляко. Скоро ще пристигне учителката ти за урока.

Очевидно незабелязващ напрежението между майка му и нейния гост, Брайън се гушна в нея и после излезе от стаята.

— Започвам да разбирам, макар доста да съм объркан — каза Фолк. — Момчето е твоят син, нали? Причината, за да не го намерим в

Мобийл е, че Хънтър е пристигнал първи. Нима пиратът е използвал момчето, за да те принуди да се омъжиш за него? Удивен съм, че Хънтър с готовност се отказа от пиратството, за да се ожени за теб, скъпа. — Изведнъж той избухна в гръмогласен смях. — Може ли този жесток, безчувствен пират да се е влюбил в теб?

— Не ти дължа никакво обяснение — заяви Блис. — Само не намесвай Брайън във всичко това. Ще си получиш парите. После не искам нито да те виждам, нито да чувам за теб.

— Радвам се, че научих за момчето, скъпа. Какъв страхотен късмет. Забелязвам, че си майка, готова на всичко, за да защити сина си. Ще бъде ужасна трагедия, ако загубиш момчето, след като съвсем скоро го откри.

Блис онемя.

— Заплашваш сина ми?

— Приеми го както искаш. Само запомни какво ти казах. Хънтър не трябва да разбере за нашето споразумение. Много скъпи неща можеш да загубиш, ако не изпълниш условията ми. Приятен ден, драга. Беше удоволствие да разговарям с теб.

Испаднала в паника, Блис дълго стоя прикована на мястото си след излизането му. Безмилостен човек като Джералд нямаше да се поколебае да използва сина ѝ, за да получи каквото иска. Нищо не би го възпряло да наеме убиец за Гай или да разобличи миналото му.

Нямаше да е лесно да получи парите от банката без знанието на съпруга си, замисли се Блис, но тя се надяваше да успее, преди Гай да провери банковата ѝ сметка.

Този път вечерята мина мълчаливо. Гай се чудеше на необичайната незаинтересованост на Блис да се включи в разговора. Накрая той тропна с вилица по чинията, за да привлече вниманието ѝ.

— По дяволите, какво ти става тази вечер? Да не би да се е случило нещо днес? Някой да не би да те е обезпокоил?

Не можа да го заблуди с колебливата си усмивка.

— Нищо не се е случило — отвърна тя весело.

— Едва се докосна до храната и не чу нито дума от това, което ти казах.

— Не съм много гладна. Бременните жени често са така. Не беше около мен, когато Брайън се роди, и не си се сблъсквал с лошото ми настроение.

Той се вторачи в нея. За първи път я забелязваше в лошо настроение и си помисли, че бременността е неубедително извинение за разсеяността ѝ. Въпреки това реши да я оправдае поради липса на довод за обвинението си. Знаеше много малко за бременните жени.

— Защо не си легнеш, любов моя. Изглеждаш уморена. Ще се кача след малко. Първо трябва да прегледам няколко документа.

Блис не се нуждаеше от втора покана. Когато се извини, изглеждаше някак смутена и обезпокоена, после бързо напусна стаята.

Гай се взираше замислено след нея. Определено нещо не беше наред, но той не знаеше какво. Никой не му беше съобщил да се е случило нещо необичайно или необикновено днес в къщата, което да обяснява странното ѝ поведение.

Изведнъж го сепна страшна мисъл. Може ли Блис да е имала тайни, користни намерения за брака си с него? Той знаеше, че постъпи като тиранин, когато настояваше да се оженят, но беше решил на всяка цена да не ѝ позволи да си тръгне от живота му.

Известно време седя умислен в библиотеката, после извади договора за плантацията, която щеше да закупи. След кратко, но внимателно проучване на документите той подписа и двата контракта — за сумата, която трябваше да плати на собственика, и споразумението за изплащането на съществуващата ипотека. Гай знаеше, че би могъл да купи плантация за много по-малко пари, но искаше точно тази, защото мислеше, че това е имението, в което Блис щеше да бъде щастлива.

След като прибра документите, стана, протегна се и се сети за нея. Тя го чакаше в леглото. Представи си я такава, каквато бе предната нощ — устните ѝ, влажни от целувките му, гъвкавото ѝ тяло, извито под него, стаята, изпълнена със стонове на удоволствие. Топлина се разля по тялото му, пропълзя до слабините му и му причини пареща болка.

Той се вторачи в стълбите, изгарящ от желание като млад хлапак, който за първи път ще прави любов с жена. Искаше да усети как меките ѝ устни посрещат целувките му. Искаше да накара чувственото ѝ тяло да изгаря от допира на ръцете и устата му, докато желанието ѝ

стане неудържимо като неговото. Искаше да наблюдава лицето ѝ, когато пламтеше от желание да се слоят.

Прескачаше по две стъпала наведнъж, буквално разтреперан от копнеж, с мъжественост, пулсираща и втвърдена. Въпреки плама си наложи и влезе тържествено, като за празничен ритуал, вместо да се втурне в стаята, както му се искаше, да скочи в леглото и да проникне в пламналото средище на женствеността ѝ.

Блис изглеждаше заспала и го обхвана разочарование. Той се приближи до леглото, като вдигна толкова много шум, колкото бе възможно, без да събуди другите в къщата. Тя не помръдна. Гай се начумери. Не беше забелязал да е толкова уморена. После видя как миглите ѝ трепват и се зачуди дали се преструва. Загледа повдигането и снишаването на гърдите ѝ и установи, че движението беше непостоянно, не като на човек, потънал в дълбок сън. Защо трябваше да се преструва пред него? Отговорът не му хареса.

— Знам, че си будна — каза и седна на ръба на леглото да се събуе. — Ще ми кажеш ли какво те тревожи? Не е необходимо да се преструваш пред мен. Ако не искаш да се любим, само ми кажи. Не съм толкова жесток човек, колкото си мислиш. Няма да направя нищо, което да нарани теб или децата ни.

Блис развълнувано отвори очи. Последното нещо, което искаше, бе да засегне съпруга си. Беше толкова объркана.

Да се люби с Гай, докато държеше тайната в себе си, щеше да бъде непочтено, толкова безчестно, колкото да не му каже за разговора си с Фолк. Тя винаги му бе отвръщала инстинктивно и знаеше, че Гай ще почувства съпротивата ѝ и ще поиска да разбере причината. Заръките на Фолк бяха категорични. Ако кажеше на съпруга си за споразумението им, той моментално щеше да изпълни заплахите си. Или Гай, или Брайън щяха да страдат заради неблагоприятното ѝ да ги изложи на риск и тя нямаше да позволи това да се случи. Знаеше на какво е способен Фолк.

— Съжалявам. Не исках да... това е... не съм в настроение днес. Разбираш ли ме?

— Да не си болна? Защото дяволски съм сигурен, че нещо се е случило с теб. Просто не си на себе си. Може би ще трябва да повикам доктор.

— Не! Чувствам се чудесно. Само съм уморена. Със сигурност ще съм по-добре утре сутринта.

Той събу панталоните си и легна зад нея. Тя не се отдръпна, когато я притисна в обятията си. Усети пулсиращия му член да изгаря кожата на бедрата ѝ и се почувства като предател, не можеше просто да твърди, че се чувства чудесно, когато това не беше вярно. Но щеше да загуби сина си, мъжа си, всичко, което обичаше на този свят, ако Гай доловеше и най-слаб намек за сделката ѝ с Фолк. Тя знаеше, че той моментално щеше да поиска да си отмъсти и това можеше да предизвика събития с трагични последици. Рискът беше твърде голям.

— Заспивай, Блис — прошепна Гай. — Може би утре ще ми кажеш какво те тревожи. — Той мълча дълго, преди да попита: — Съжаляваш ли, че се омъжи за мен? Не съм мъжът, когото желаш?

— Ти си всичко, което искам, никога не го забравяй.

Начинът, по който го каза, разтревожи Гай.

През следващата седмица Блис успя да се измъкне два пъти, без никой да зададе въпроси за отсъствието ѝ. Посещенията в банката бяха необходими, защото възникваха много трудности при изтеглянето на такава огромна сума. Трябваше да подписва документи и да закрива сметки. За щастие не беше нужно да присъства някой друг при изтеглянето на парите, които бяха под нейно владение, след като вече се беше омъжила. В деня, в който прибра парите, бе взела една огромна чанта и я скри под леглото.

Цялата седмица беше истински ад, помисли си, когато погледна под леглото, за да се увери, че чантата все още е там. Да мами Гай не беше лесно, но признанието не бе решение на проблема. Със сигурност можеше да каже, че той беше озадачен и разгневен от странното ѝ поведение. Щеше да се успокои, когато всичко това свърши, и отново се върне към стария си начин на живот. Молеше се парите да задоволят Фолк, той да изпълни обещанието си да не предаде Гай на властите. Тя не му вярваше. Въобще не му вярваше.

Тази нощ, нощта, когато трябваше да предаде парите на Фолк, Гай не възнамеряваше да се люби с нея. Блис беше по-разстроена от обикновено и му беше благодарна. Но разбираше, че той усеща безпокойството ѝ и има безброй незададени въпроси за поведението ѝ.

Тя лежеше до него, скована и неотстъпчива, когато той я издърпа в обятията си.

— Колко ще продължи тази хладина между нас? — попита я Гай и се отдръпна от нея. — Има ли нещо, което искаш да ми кажеш?

Той бе станал по-раздразнителен, сякаш очакваше отговор от нея. Блис отчаяно искаше да му обясни какво я тревожи, но последиците я плашеха.

— Няма хладина между нас. Това е заради... бременността.

— Аз съм този, който ти причини това. Това ли е проблемът? Силно съм разтревожен, Блис. Негодуваш, че си забременяла от мен ли?

— Не! Господи, не! Искам това дете. Винаги съм го искала.

— Тогава аз съм този, когото не искаш.

— Обичам те, Гай. Трябва да се научиш да ми вярваш.

— Някога ще ми кажеш ли какво те тревожи?

Гласът му го издаде, че е обиден и имаше причини да бъде.

— Не знам. Скоро. Когато мога.

Гай нервно въздъхна.

— Въобще не ми харесва това, но очевидно трябва да бъде търпелив, докато станеш готова да ми се довериш. Не чакай дълго — предупреди я той. — Не съм от търпеливите мъже. Искам си съпругата обратно. Искам я жизнена и изгаряща от желание под мен. Искам да чувам нежните ѝ стонове, да наблюдавам лицето ѝ, когато достигне до върха на удоволствието. Липсва ми всичко това, любов моя.

— И на мен ми липсва — отвърна Блис с въздишка. — Ще бъдем отново близки, обещавам ти. Само ми дай време.

— Загатни ми какво те тревожи, и ще го разреша.

О, Господи, как да рискува? Заплахите на Фолк непрекъснато я преследваха. Ако искаше да запази живота на Гай, трябваше да си държи езика зад зъбите.

— Няма нищо, за което да ти загатвам — отвърна тя с усмивка. — Заспивай. Сигурна съм, че утре всичко ще се оправи.

Утре Фолк щеше да е получил парите си и нямаше да ѝ се наложи да обяснява на Гай, докато той не разбере за празната ѝ банкова сметка. Надяваше се, че Джералд ще задоволи алчността си и ще забрави за намеренията си да разобличи миналото на съпруга ѝ.

Блис лежеше будна и чакаше часовникът да удари дванадесет. Беше убедена, че Гай спи дълбоко. Той дишаше равномерно с отпуснато тяло, издаващ звучни похърквания, и тя повярва, че спи дълбоко. Ако всичко мине добре, ако успее да се срещне с Фолк и да се върне, без Гай да разбере, че е излизала... Минути по-късно часовникът удари дванадесет и Блис се измъкна от леглото.

Гай усети съпругата му да се надига и мигновено се събуди. През дългите години живот, изпълнен с опасности, той бе привикнал да бъде нащрек дори когато спеше. После я усети да става и отвори око. Лунната светлина, проникваща през прозореца, бе достатъчна, за да може да наблюдава безшумните движения на Блис из стаята.

Взираше се в нея с нарастващо безпокойство, когато нахлузи роклята върху нощницата си, метна шал над раменете и обу обувките си. Помисли си, че е болна и тъкмо се канеше да я попита дали има нужда от помощта му, когато видя да измъква под леглото голяма чанта.

Вече напълно буден, Гай се чудеше за какво ѝ трябва на Блис тази огромна чанта посред нощ, освен ако... Не, отговорът не търпеше обсъждане. Блис никога нямаше да ги напусне с Брайън. После ужасна мисъл го връхлетя. Ами ако искаше да го изостави и да вземе Брайън? Тя имаше собствени пари и можеше да прави какво пожелае с тях. Изпадна в страшна ярост.

Искаше да скочи от леглото, да я спре, да направи нещо, за което после може би щеше да съжалява, но реши да изчака удобния момент. Чакаше и се колебаеше. Борейки се да запази самообладание, Гай си представи най-лошото, когато видя Блис да притиска чантата към гърдите си и да излиза от стаята. Секунди по-късно скочи от леглото и обу панталоните и обувките си. После се измъкна от спалнята толкова тихо, колкото и тя го бе направила.

Първата изненада беше посоката, в която се запъти Блис. Не тръгна към стаята на Брайън. Не можеше да си представи, че ще замине без сина си, след като беше минала през ада, за да го намери. Опираше се в стената, докато я проследяваше надолу по стълбите и прекосяваше кухнята до задния вход. Криеше се в сянката и я наблюдаваше как хвърля потайни погледи навън. После тя излезе.

Изчака една минута, след това бързо я последва. Както изглежда, Блис знаеше точно къде отива, защото забързано се спусна по пътеката до портала, където свършваше алеята.

Гай се промъкна след нея през портата и се мушна в храстите в градината, когато забеляза каретата, чакаща на пътя. Не повярва на очите си от връхлетелия го шок, когато видя Блис да се запътва към каретата.

Значи е истина, каза си той. Блис го напускаше. Заради кого? Изведнъж един мъж излезе от каретата и направи знак на Блис. Ръцете на Гай се свиха в юмруци, когато разпозна Джералд Фолк. Как можа тя да му причини това? От самото начало ли го мамеше? Каква връзка имаше с Фолк? Той се приближи, надявайки се да чуе разговора им, но те говореха много тихо, за да долови думите. Когато видя Блис да подава чантата на Фолк, всичко му се изясни. В чантата бяха дрехите ѝ и тя възнамеряваше да го напусне.

Гай изпадна в дива ярост и лицето му се наля с кръв. Никога не се бе чувствал толкова мамен. Не бе изпитал подобно чувство, дори когато обвиняваше Блис за нещастията му преди години. Не искаше да повярва, но всичко ставаше пред очите му. Фолк взе голямата чанта от ръцете ѝ и се извърна, за да я постави в каретата.

Сега Гай знаеше причината, поради която Блис беше толкова объркана и разтревожена напоследък. Очевидно бе заговорничила с Фолк зад гърба му, след като я беше насиллил да се омъжи за него. Заболя го, когато осъзна защо тя не можеше да понесе мисълта, вече да се люби с него. Господи! Как можа да е толкова глупав!

След като първият шок премина, Гай внезапно изпита бурен изблик на агресия — пожела да убие Фолк. Пиратът Хънтър щеше да приключи с живота на отвратителното чудовище, без да се замисли, но виконтът Хънтър беше изложен на твърде голям риск, ако убиваше безразборно. Той имаше невинно дете, което трябва да защитава. Не, нямаше да убие Фолк, но можеше да се изправи пред своя враг.

Излезе от храстите и бързо скъси разстоянието между себе си и Фолк. Джералд го видя да се приближава и се опита да влезе в каретата, но Гай беше по-бърз. Сграбчи ръката на онзи, измъкна го, избута го настрана, като в същото време издърпа чантата от ръцете му и я хвърли в храстите зад гърба си. С крайчеца на окото си зърна Блис

как разтреперана отстъпва. Основателно, помисли си той мрачно. Преди тя никога не беше го виждала разярен.

Като сграбчи Фолк за реверите, той грубо го задърпа, докато застанаха лице срещу лице.

— Нима си мислеше, че няма да разбере? — каза той с глас, който би накарал и дявола да се държи добре.

— Блис се закле да не ти казва — просъска Фолк през стиснати зъби.

— Не съм глупак. Досетих се, че е обезпокоена за нещо. Само дето не можех да си представя кой е замесен.

Той избута Джералд назад и притисна гърба му в каретата. Искаше му се да го пребие до безсъзнание, но се задоволи с един силен удар в стомаха му. Фолк извика и се сви.

— Вероятно греша, като не те убивам, но не искам синът ми да страда, заради моите грехове. Изчезвай оттук, Фолк. Ако разбере, че отново си припарил до съпругата ми, следващия път няма да бъда толкова снизходителен.

— Не можеш да ме уплашиш, Хънтър — задъхваше се Фолк, очевидно все още пронизван от силна болка. — Ще ти го върна. Ще съжеляваш, че си се намесил.

— Махай се и покажи най-лошото, на което си способен — предизвика го Гай. — Заплахите ти не ме плашат.

— Ти си глупак — подигра му се Фолк. Преди Гай да успее да реагира, той скочи в каретата, дръпна юздите, удари задницата на коня и препусна. Гай наблюдаваше как се скрива от погледа му, опасявайки се, че бе допуснал ужасната грешка, да остави жив този мръсник.

— Защо го направи? — извика Блис, изпаднала в паника. Не знаеш на какво е способен Джералд. — Гласът ѝ ставаше все по-пронизителен и по-писклив. — Всичко провали!

Гай извърна лице към нея.

— Ти си моя съпруга, Блис. Мислиш ли, че просто ще стоя и ще наблюдавам как заминаваш с този мръсник? Въобще ли не те интересува нашият син?

Блис се взираше в него, сякаш току-що той беше загубил разума си.

— Нима си помисли, че ще замина с него?

— Остави преструвките — присмя ѝ се той. — Сам видях всичко. Наблюдавах те как се измъкваш от леглото ни и излизаш с голяма чанта, в която по-рано си опаковала дрехите в очакване на срещата ти с любовника.

— Любовник! О, Господи. Моля те, изслушай ме. Ти не разбираш.

— Не искам да слушам нищо. Уморих се от лъжите ти.

— Ще ме изслушаш.

Гласът ѝ изтъня и Гай разбра, че трябва да я върне обратно в къщата, преди да изпадне в истерия и да събуди съседите. Грабна я на ръце и я внесе в имението, като само за миг спря, за да вземе чантата от храстите. Изкачи стълбите и влезе в спалнята им, отказвайки да слуша молбите ѝ. После я постави на крака, запали свещта и хвърли чантата в ръцете ѝ.

— Ето. Разопаковай си дрехите. Никъде няма да ходиш. Поне докато не родиш детето ни. После можеш да вървиш, където пожелаеш, разбира се, без бебето. Парите от наследството ще ти осигурят с Фолк прекрасен живот.

Онемяла, тя се взираше в чантата.

— Дрехи? Да не си полудял? Не искам Джералд Фолк. Никога няма да оставя бебето си.

— Не можеш да ме измамиш — присмя ѝ се той. — Само не разбирам как можеш да желаеш Фолк, след като той причини толкова нещо на теб, на сина ни, на нас. Явно те разяжда като болест, такава, която не може да се излекува.

— Остави ме да ти обясня — молеше се Блис. — Не е това, което си мислиш.

— Не. Не казвай нищо. Не мога да го понеса.

Той измъкна чиста риза от едно шкафче на раклата и започна да се облича.

— Къде отиваш? Минава полунощ.

— Излизам оттук. Няма да мога да контролирам действията си, ако остана. Не искам да ме виждаш, когато избухна, и съм дяволски сигурен, че така ще стане, а се страхувам да не те нараня.

Лицето му прие студен израз. Той разбираше, че каквото ѝ да му обясни, никога няма отново да се върне онова между тях. Болката в душата му прерасна в съкрушително, измъчващо страдание, което

щеше да носи в себе си до края на живота си. Не можеше да погледне Блис, не можеше да ѝ каже, че страхът му може да се превърне в насилие. Започна да се отдалечава, разбирайки, че в този момент, без значение колко я презира, никога няма да я нарани или да рискува да навреди на бъдещото си дете.

— Къде отиваш? — изпищя Блис.

— Не знам. Тази вечер не мога да остана тук. Трябва ли да поставя стража, за да съм сигурен, че отново няма да избягаш с Фолк веднага щом изляза?

Блис се олюля от острите му думи.

— Казах ти, не е това, което си мислиш. Не излизай. Остави ме да ти обясня. Тогава ще разбереш, защо...

— Отговори ми на въпроса, Блис. Трябва ли да поставя охрана?

— Не! Няма да ходя никъде. Никога не съм имала намерение да те напускам.

Той рязко кимна.

— Много добре. Ще те оставя сама в студеното легло.

— Почакай! Кога ще се върнеш?

— Когато ме приемеш.

Без да се обръща назад, той излезе от стаята.

16.

Взрян в строгото лице на капитана от градската стража, Джералд Фолк удари с юмрук върху бюрото, опитвайки да му се наложи, но беше явно, че не успява да го убеди.

— Това е истината, повярвайте ми! — разгорещено повтори той. — Виконт Гай Хънтър е известният пират Хънтър. Той е дясната ръка на Джийн Лафит и е член на братството.

— Доста сериозно обвинение, господин Фолк — отвърна капитанът. — Какви доказателства имате, за да потвърдите изявлението си?

— Беше разпознат от двама моряци и те твърдят това. Упорито заявяват, че той е потопил много кораби на морското дъно. Повярвайте ми, капитан Фарго, виконт Хънтър и този пират са един и същи човек.

— Къде са двамата ви свидетели? — попита Фарго, без да прикрива недоверието си.

— Те... хм... вижте, отказаха лично да се явят. Но много от жертвите на Хънтър твърдят, че той носи превръзка на дясното си око. Точно както виконтът. Нима са ви необходими и други доказателства?

— Аз пък дочух, че са го ранили по време на войната — заяви Фарго. — Разберете, не мога да арестувам човек за пиратство, без убедителни доказателства. Много мъже носят превръзки на окото. Този човек е виконт и нямам причина да се съмнявам в това. След пристигането си той се е сприятелил с някои влиятелни личности и участва с много от тях в търговски сделки. Мога да си навлека големи неприятности, ако обвиня несправедливо невинен. Донесете ми доказателство, и аз ще бъда повече от щастлив да го арестувам.

— Правите голяма грешка — разгорещено недоволстваше Фолк. — Проверихте ли документите му за самоличност, за да разберете дали е този, за когото се представя?

— Нямам причина да се съмнявам в него. Повтарям ви, докато не ми донесете истинско доказателство, аз съм с вързани ръце. Ще ме извините, но имам много работа, която трябва да довърша.

Фолк ругаше наум. Трябва да има някакъв начин да докаже обвинението си.

— Само още едно нещо — каза той, с което си спечели зловния поглед на капитана. — От какво доказателство се нуждаете?

— Подписано признание — предложи Фарго шеговито.

— Много добре — отвърна Фолк. — Ще го имате.

Лицето му доби решителен израз и той напусна, като остави капитан Фарго да се чуди.

Блис не беше виждала Гай, откакто той разярен напусна дома им преди два дни. Беше много разтревожена и се измъкна с глупави извинения пред Брайън, когато я попита къде е баща му. Не бе очаквала съпругът ѝ да отсъства толкова дълго. Не мислеше, че той може да стои далеч от сина си. Закле се, че когато се върне, ще го накара да я изслуша, дори ако се наложеше да седне върху коленете му, за да го задържи на едно място.

Когато си помисли колко малко ѝ вярва Гай, я заболя. Разгневен от глупавата ѝ постъпка, той беше сбъркал със заключението си и отказа да изслуша обяснението ѝ. Нямаше представа къде бе прекарал последните две нощи и не искаше да мисли за местата, където един мъж можеше да изживее приятни мигове. Градът беше пълен с първокласни публични домове. А бе дочула преди време, че Гай поддържал красива любовница кварталонка на улица „Рампарт“.

Джералд Фолк не се върна, след като Гай го заплаши, но най-големите опасения на Блис бяха, че той щеше да разобличи Гай. Беше разярен и вероятно нямаше да забави съобщението до властите. Нервите ѝ бяха изопнати. Всеки път, когато чуеше шум на улицата, мислеше, че идва стражата да арестува мъжа ѝ.

Не мина много време и Манди стана подозрителна. Тя се изправи пред Блис с въпроса за продължителното отсъствие на Гай.

— А сега какво става, какво направи, скъпа? — попита старата жена. — Виж се на какво приличаш. Никога не съм те виждала толкова разтревожена. Къде е мъжът ти? Доста дълго не се е прибирал.

— Не знам къде е. Имахме ужасно недоразумение. Гай не ми даде шанс да му обясня. Не мисля, че някога съм го виждала толкова разярен.

Манди улови ръката на Блис и я поведе към стола.

— Седни, скъпа. Ще ти приготвя силен чай, и тогава ще можеш да обясниш всичко на старата Манди.

Блис събра мислите си, а Манди отиде да приготви чая. Когато се върна, напълни двете чаши, седна пред нея и вдигна крака на табуретката.

— Сега разказвай, скъпа.

Блис обясни всичко между глътките чай и цялата бъркотия стана ясна на Манди. Старата жена клатеше глава и съчувствено цъкаше с език.

— Сбъркала си, като не си му казала. Както изглежда, този мъж може да се грижи за себе си. Трябва да му обясниш всичко на мига, в който прекрачи прага на къщата. Нито минута повече не го оставяй да си мисли, че си го предала. Ако те обича, което вярвам е така, ще те изслуша. После всичко ще си дойде на мястото.

— Добър съвет, Манди, но Гай трябва да се върне, за да мога да му обясня. А нямам представа къде е.

— Ще се върне, скъпа, повярвай ми. Този мъж те обича.

След три адски, ужасни дни Гай овладя гнева си дотолкова, че да може да се изправи пред Блис, без да избухне. Първата нощ прекара в сайванта, където държаха каретата. На следващия ден отиде да посети братята Лафит, надявайки се да го приемат и да му отделят местенце, където да остане. Търсенето се оказа напразно. Братята Лафит не бяха нито в търговската къща „Абсент“, нито в ковачницата, нито в имението на Пиър. От любовницата на Пиър научи, че са се върнали на остров Баратария, за да се подготвят за едноседмичния законен търг, провеждан навътре в блатото на едно място, наречено Лондонско тържище.

Тъй като Лафит не бяха в града, Гай нае стая на „Понталба Армс“ и прекара следващите две нощи в опити да си обясни поведението на Блис. След време той започна да съжалева, че си е тръгнал, без да изслуша обясненията ѝ. Нищо от странната ѝ постъпка не изглеждаше обяснимо.

След като първоначалният му гняв отстъпи пред по-разумните мисли, Гай започна да се съмнява, че това е било среднощна любовна

среща между Фолк и Блис, както предполагаше. Беше пират твърде дълго, за да се промени за една нощ и бе реагирал необмислено и избухливо. В един момент безразсъдно щеше да съсече този мъж, когото смяташе за свой враг. Годишите, преживени в грях, и морето от пролята кръв бяха белязали неизличимо Гай, но въпреки това остави Фолк жив, което прие като своя добродетелна стъпка в отричането на стария си начин на живот и в започването на нов.

После той стигна до заключението, че е обвинил Блис, без да й даде шанс да му обясни. Тя го молеше да я изслуша, но несправедливият му нрав и недоверчивата му природа го накараха да побеснее. Време беше да се върне вкъщи и да направи това, което трябваше да стори от самото начало. Да я изслуша и да прецени постъпката ѝ, след като чуе фактите.

Потънал в мисли, най-вече за непоправимата вреда, която може да е причинил на отношенията си с Блис, Гай не забеляза двамата дрипави мъже, които го следяха от отсрещната страна на улицата. Не ги видя и когато пресякоха улицата и навлязоха в тясната алея. Спря пред една витрина, възхитен от прекрасната изработка на малко дървено конче, и влезе вътре да го купи за Брайън.

По-късно, на излизане от магазина, Гай се усмихваше и стискаше кончето в ръка. Последното нещо, което очакваше, беше да го издърпат от алеята в храстите и силния удар по главата с дръжка на сабя. Той се свлече на колене, после падна по очи, а пакетът с кончето се изтърколи на земята.

Блис крачеше нервно из гостната като тигрица в клетка. Манди сбърка, недоволстваше тя наум. Три дни минаха без никаква вест от Гай. Не знаеше къде да го търси и какво да прави. Смътен страх изпълваше душата ѝ, опасяваше се, че е заминал за Баратария и се е върнал към пиратството, макар да се бе заклел, че никога няма да го стори.

Блис знаеше, че Гай обича Брайън. Не можеше да си представи, че той ще напусне сина си или да изостави бебето, което тя носеше в себе си. Всъщност той беше толкова привързан към семейството си, че изобщо не допускаше възможността да се е отказал от всичко, което смяташе за своя собственост. Единственото заключение беше, че

погрешното му схващане за срещата ѝ с Джералд го е накарало да се върне към предишния си начин на живот.

Гай е толкова силно наранен, помисли си тя, че ще бъде много трудно отново да спечели доверието му. Надяваше се обаче, след като яростта му премине, той да разбере, че тя не е способна да го предаде. Хрумването му, че иска да избяга с Джералд Фолк, мъжа, когото презираше, беше абсурдно.

Господи, къде е, чудеше се Блис. Брайън питаше за баща си толкова често, че се чудеше как да се оправдае и какво да му обясни. В началото се гневеше за необмисленото напускане на Гай, но когато се успокои и се замисли за жестокото му минало, тя не го обвини за деянията му в онези непокорни години на пиратство и търсене на отмъщение за несправедливостта, която му бяха причинили. Блис въздъхна дълбоко. Би го чакала вечно, колкото бе необходимо, докато той се вразуми и установи, че тя го обича и няма друг мъж.

Гай бавно се връщаше в съзнание, усещаше болката, която пронизваше главата му и неудобната си поза. Гърбът му беше опрян в стената, а китките му бяха здраво вързани, вдигнати над главата и закачени на кука. Краката му една допираха пода. Неясни образи започнаха да изплуват пред здравото му око и това, което видя, с нищо не го успокои.

— Къде съм? — попита той дрезгаво.

— В моя склад — отвърна Джералд Фолк, като пристъпи пред погледа на Гай.

Все още замаян, той разтърси глава и мигновено съжали, когато болка прониза слепоочията му.

— Какво се е случило?

— За известно време си мой гост.

Гай рязко дръпна въжетата, които се врязаха по-дълбоко в китките му.

— Защо съм окован? Какво става, Фолк?

— Не знаеш, нали? Нима Блис не ти е казала нищо?

— По дяволите! Стига вече с тези глупости. Кажете ми какво става. Но първо ме развържи. Дяволски неудобно е.

Гай чу някой да се хили и погледна натам. Мигновено разпозна бившите моряци от своя екипаж.

— Тези двамата са твои наемници, нали, Фолк? — пренебрежително попита. — Предполагам, че си наел главорезите да ти свършат мръсната работа. Вероятно са ти казали кой съм. Ако бях на твое място, нямаше да им се доверя.

— Виж какво, Хънтър, ние не сме главорези — заяви Монти. — Нямаше право да ни наказваш. Всичко, което искахме, бе нашият дял от грабежите.

— Разбирам, че се чудиш какво ме свързва с тези двамата — каза Фолк. — Силно подозирах, че не си този, за когото се представяш, но не можех да го докажа. Пуснах мълвата на улицата, че ще платя информацията за мъж, който се нарича виконт Гай Хънтър. Те си предложиха услугите.

— Защо не отиде да ме издадеш на властите? — изсъска Гай.

Фолк се надигна нервно и той беше сигурен, че ще му съобщи нещо.

— Направих го, но искат повече доказателства от тези, които им представих — измърмори. — Твоята благородническа титла ги смущава, но аз не съм толкова лековерен. Ако не се бе намесил онази нощ, всичко това нямаше да е необходимо.

— Нямам представа за какво говориш — каза Гай и изпробва въжетата, закачени на куката, които се впираха в китките му. Който и да го е вързал, беше свършил добре работата си.

— Посетих Блис преди няколко дена и й казах, че знам, кой си. Заплаших я, че ще те издам на властите, ако не ми прехвърли парите от наследството си.

— Чудовище! — озъби се Гай, като напразно дърпаше въжетата. — Как се осмеляваш да тормозиш бременната ми съпруга?

Фолк се изхили гръмогласно.

— Това помогна. Тя изтегли парите от банката и щеше да ми ги даде, ако не беше я проследил като някой ревнив съпруг. Не трябваше да се намесваш. Ти ме принуди да направя това, сигурен съм, че разбираш.

Гай премисли всичко чуто и стигна до ужасното откритие. Несправедливо беше обвинил Блис, че го е предала с Фолк. Постъпи твърде неразумно, не изслуша обяснението ѝ и си тръгна в момент на

яроост. О, Господи, никога нямаше да си прости, че я беше наранил. Молеше се тя да забрави постъпката на ревнив глупак и за несправедливото обвинение.

— И така, значи малката ти тактика беше провалена и властите искат по-убедително доказателство за моята самоличност — присмя му се Гай. — А сега какво ще правиш? Как възнамеряваш да получиш доказателството, от което се нуждаеш?

— Ще подпишеш пълно самопризнание — самодоволно отвърна Фолк. — Ти ми взе всичко и аз искам възмездие. Няма да си тръгнеш оттук, докато не получиш каквото желая. Ще признаеш самоличността си и ще потвърдиш криминалните си престъпления в открито море. А също ще признаеш за богатствата, които си ограбил, и хората, които си убил. Когато се върна в градската управа, ще имам доказателството за самоличността ти. Ще стана герой.

Гай се засмя, което вбеси още повече Фолк.

— Секна ми дъхът от страх. Няма да подпиша проклетото нещо.

— Смей се колкото искаш. След като моите момчета приключат с теб, ще се молиш да подпишеш, нали, приятели?

— Аха — потвърдиха Монти и Скуинт. — Хънтър ни захвърли на острова. И за малко да идем на онзи свят, ако не беше ни открил друг кораб.

— Ще ти трябва нещо повече от двама водни плъха, за да ме накараш да направя това, което не искам — непреклонно заяви Гай.

— Ще видим — процеди Фолк. — Скуинт, ти си първи. Да видим дали можеш да направиш нашия гост хрисим. Искам да подпише онова самопризнание.

Грозните черти на Скуинт се изкривиха в уродлива усмивка.

— Със сигурност, господин Фолк. Оставете аз да се оправя с Хънтър. Много бързо ще го накарам да се моли да подпише.

Той наперено се приближи и застана пред Гай. Фолк отстъпи на безопасно разстояние, като облизваше устни в жадно очакване и наблюдаваше как Скуинт измъкна ръце от джобовете си и нанесе силен удар в корема на Гай. Той едва можа да се опомни, преди Скуинт да стовари юмрук в лицето му. Когато пиратът започна да сипе ругатни и да нанася удар след удар по цялото му тяло, всичко се замъгли пред погледа му, времето сякаш спря своя ход, а накрая Гай изпадна в безсъзнание.

— Достатъчно — извика Фолк и пристъпи напред с ведро вода. — Отмести се, за да го обля със студена вода. Може би ще е готов да подпише, когато дойде на себе си.

С последни усилия Гай се бореше със заливащите го вълни от болка, не можеше да диша, не можеше да помръдне ръцете си, за да успее да изплува на повърхността. Сякаш умираше. Животът му премина пред очите. После усети силен удар през лицето и установи, че отново може да си поеме въздух. Отвори око и разбра, че се намира в ада. Нямаше място върху тялото, което да не го боли.

— Аха, върна се в съзнание, добре — злорадо каза Фолк. — Това достатъчно ли е? Сега готов ли си да подпишеш?

— Върви по дяволите! — изръмжа Гай.

От ярост на Фолк му притъмня пред очите.

— Много добре, вероятно Монти ще успее да те убеди. — Той направи знак на втория пират да се приближи. — Целият е твой. Надявам се да си по-добър в изтръгване на признания от твоя приятел.

Монти прихна в гръмогласен сатанински кикот.

— Тук имам нещо, което гарантирам, че ще накара Хънтър да любезничи — процеди той и потупа камшика за езда върху дланта си. — Обърни го, Скуинт.

Фолк се приближи, за да помогне на Скуинт. Те разхлабиха въжетата толкова, колкото да обърнат жертвата си с лице към стената. Въпреки че Гай се съпротивляваше ожесточено, той беше твърде слаб от предишния побой, който му нанесоха, за да им попречи да затегнат въжетата и да ги закачат отново на куката. Напрегна се, когато усети, че някой раздра якето и разкъса ризата му.

— Да започвам ли? — попита Монти с готовност, а Гай се обля в пот.

— Чакай! — обади се Фолк и пристъпи напред, като се вторачи в гърба на Гай. — Явно това не е първият му побой. Виж тук. Забелязваш ли тези бели рани, кръстосващи гърба му? Искаш ли да ни разкажеш какво ти се е случило, Хънтър?

— Използвай въображението си — процеди Гай през стиснати зъби.

— Давай, Монти, използвай камшика. Както изглежда, не иска да ни сътрудничи.

Гай се напрегна преди първия удар. Той беше неочаквано силен, последван почти веднага от друг, после още един, докато те толкова зачестиха, че не можеше да ги преброи.

— Готов ли си да подпишеш? — запита Фолк, очевидно неразбиращ упоритостта на Гай.

— Върви по дяволите — простена Гай, почти в безсъзнание от болка, но твърдо решен да не подписва нищо.

Побоят продължи още няколко минути, докато накрая Гай се отпусна на възетата, безчувствен за жестоките удари, които му нанасяха.

— Стига — нареди Фолк. — Няма смисъл да продължаваме, след като не изпитва болка.

— Искате ли да го облея с вода, господин Фолк? — попита Скуинт и посегна към ведрото.

— Не, явно издържа на побой. Трябва да има друг начин да получа каквото искам. — Изведнъж изражението на лицето му просветна. — Знам как! Хънтър е прекалено привързан към женичката и изчадието си. Ако ги доведе тук, вероятно това ще е най-лесният начин да постигна целта си и да накарам Хънтър да подпише самопризнанието.

— Искате ли да ги доведем, господин Фолк? — попита Скуинт. — Ще трябва да ни платите още, но с Монти нямаме нищо против да го направим.

— Трябва да го обмисля. Ще се прибера в кабинета си, ако ви потрябвам за нещо. Стойте тук и наблюдавайте Хънтър. Не правете нищо повече, докато не ви наредя.

* * *

Фолк седеше в кантората в предната част на склада и размишляваше върху проблема. Хънтър беше твърдо решен да не му сътрудничи и бе издръжлив повече от очакванията му. Очевидно пиратът удържаше на болка, Фолк не се плашеше от възможността Хънтър да умре, но с това нямаше да докаже нищо и дори нямаше да успее да го изпрати в Галабосо. Не, намеренията му бяха да докаже, че виконт Гай Хънтър е мошеник, пиратът Хънтър, мъжът, за чиято глава

даваха награда. Парите за залавянето на пирата бяха много, за да бъдат пренебрегнати.

Но упорството на виконта и издръжливостта му на болка му създадоха повече проблеми, отколкото очакваше. Трябваше да има изход от дилемата и Фолк очакваше да я разреши чрез Блис и нейния син. Ако разсъждаваше правилно, Хънтър щеше да направи всичко, за да ги запази в безопасност.

Тогава той започна да обмисля плана си. Имаше само един човек, който можеше да доведе тук Блис и момчето. Извади лист и мастило от шкафа, надраска кратка бележка, после се върна в склада и я подаде на Монти, за да отиде да я предаде.

Почти се беше стъмнило, когато Монти се върна с Клод Гренвил.

— Клод, радвам се, че дойде толкова бързо — приветливо рече Фолк. — Трябва да поговорим.

Гренвил изглеждаше отслабнал и смален, сякаш през последните две седмици се беше състарил с десет години.

— За какво е всичко това, Фолк? В бележката си написал, че засяга Блис. Скоро виждал ли си я? Тя пак категорично отказа да ме види.

— Безспорно, така е — отвърна Фолк.

— Как е тя? — попита Клод. — Какво научи за този виконт Хънтър? Блис обича ли го?

Фолк подбираше думите си внимателно, знаейки, че Клод е твърде чувствителен, когато става въпрос за дъщеря му. Ако не беше настоял, той щеше да позволи на Блис да задържи изчадието на Гай де Йънг. Мислите му се объркаха, когато се сети за странния факт, че Хънтър и Де Йънг имат едно и също име. После прекъсна разсъжденията си и се върна към настоящия проблем.

— Слушай внимателно, Клод, помолих те да дойдеш тук, защото се нуждая от помощта ти. Мъжът, който се нарича виконт Хънтър, не е този, за когото се представя. Той е известният пират Хънтър. Същият пират, който си бе набелязал нашите кораби и ги ограбваше, този, който ни доведе до финансов крах. Той е държал Блис в плен и най-вероятно е баща на детето, което тя носи.

Изражението на Клод изведнъж се скова от шока.

— Блис е бременна? Ти си го знаел и въпреки това пожела да се ожениш за нея?

— Нека да ти обясня — каза Фолк, като се облегна назад на стола и сплете пръсти зад главата си. После той продължи с разяснения за сделката, която склучи с Блис, и как Хънтър бе провалил плановете му.

— Дъщеря ми вероятно обича този пират — замислено се обади Клод.

— За нещастие — отвърна Фолк подигравателно, — Хънтър е мъжът, когото тя желае. Той нямаше да дойде в Ню Орлиънс, ако не беше Блис. Дори отиде в Мобийл и прибра сина ѝ от Инос Холмс. Сега момчето е с Блис.

Клод изглеждаше зашеметен.

— Блис спомена за него в писмото си, но аз предположих, че то е син на виконта.

— Само Хънтър, Блис и аз знаем, че това дете е нейният син от младежа, който умря преди шест години в Галабосо.

— Искаш да кажеш, младежът, когото уби — възрази Клод. — Идеята не беше моя.

— Не е време да ме съдиш, Клод — каза Фолк. — Щяхме да се измъкнем с много пари и да възстановим търговията.

— Как възнамеряваш да се справиш с този проблем? Отказвам отново да нараня Блис. Загубих дъщеря си, когато отделих от нея собствената ѝ плът и кръв. Извърших огромен грях и Господ ще ме съди за това. Дъщеря ми никога няма да ми прости. Ако го направя пак, тя няма да ме погледне.

— Вече е много късно да съжаляваш. Нуждая се от помощта ти. Ходих при властите да изоблича Хънтър, но глупаците изискват поубедително доказателство за самоличността му. Думата на моите двама свидетели няма да издържи срещу тази на виконта, затова реших да изтръгна самопризнание от Хънтър. За зла участ това чудовище се оказа много издръжливо.

Очите на Клод се разшириха.

— Искаш да кажеш... Нали не си...

— Но съм го направил — каза Фолк и се засмя на явното смущение на Клод. — В този момент Хънтър е в моя склад, разпънат като коледна пуйка. Всъщност за известно време той няма да е в състояние да ходи никъде.

— Искаш да кажеш... че си го измъчвал?

Фолк сви рамене.

— Ако той подпише самопризнанието, моите мъже ще спрат. Както казах преди малко, той е много издръжлив и няма начин така... въ... да го убедя да промени решението си.

— Какво очакваш да направя?

— Хънтър се нуждае от лекичко сбутване, за да стане отзивчив. Ако разбере, че инатът му може да навреди на Блис или момчето, сигурен съм, че ще погледне на нещата от моята гледна точка. Ти си единственият, който може да ми доведе Блис, без да използва сила.

Клод скочи.

— Виж какво, Фолк, отказвам да излагам на опасност дъщеря си и сина ѝ. Може да не съм от най-добрите родители, но обичам дъщеря си. Няма да ти позволя да я използваш, за да получиш това, което искаш от Хънтър.

— Седни — успокои го Фолк. — Не възнамерявам да нараня Блис. Да я доведеш с момчето е само един хитър ход, с който ще покажа на Хънтър, че не се шегувам. Само да подпише самопризнанието и всичко, което ще трябва да направим, е да го заведем при властите и да приберем парите от наградата. После можем да изискаме анулиране на брака, аз да се ожения за Блис и да получа наследството ѝ. Това е единственият начин да се измъкнем от пълния крах.

Клод очевидно обмисляше предложението му.

— Искам да видя съпруга на дъщеря си, преди да взема решение.

— Защо? — подозрително попита Фолк.

— Искам да съм сигурен, когато кажа на Блис, че е жив и е добре. Ако обича този пират, ще иска да разбере дали е жив, иначе ще трябва да кажеш сбогом на богатството ѝ.

Фолк сви рамене и стана.

— Не мисля, че това ще навреди с нещо. Последвай ме.

Напуснаха кантората и се озоваха в тъмнината, обгърнала празния склад, Фолк го поведе направо към мястото зад сандъците, където измъчваха Гай. Клод уплашено спря, когато видя двамата съмнителни типове зад един мъж, който отпуснато висеше на кука.

— Мъртъв ли е? — попита Клод с тих глас. — За бога, какво сте му направили?

— Не, не е мъртъв — изсумтя Монти. — Има як гръб и е упорит като магаре.

— Е, умее да си държи езика зад зъбите това чудовище — потвърди Скуинт.

Клод приближи любопитно към Гай, очите му обходиха дълбоките кървави рани на гърба.

— Май сте се престарали с боя.

— Той е свиреп пират — обади се Фолк. — Той ни разори, Клод. Не можеш да го съжаляваш.

— Той е съпруг на дъщеря ми.

— И Де Йънг, когото изритахме, беше такъв.

— Не съм нареждал да го убиват — възрази Клод. — Това беше твое дело.

— Много вода изтече оттогава — каза Фолк, вече започнал да се уморява от хленченето на Клод. В този момент Гай изстена и помръдна глава. — Както виждаш, Хънтър все още е жив и диша. Убеден съм, че още бой няма да развърже езика му. Нуждаем се от Блис и момчето, Клод. Вече си вътре в играта и предполагам, че ще ми сътрудничиш.

— Сигурен ли си, че няма да ги нараниш?

— Давам ти дума.

— Ще ги доведе при едно условие. Да не измъчвате повече Хънтър.

— Няма да постигна нищо, ако го направя — отвратено отвърна Фолк. — Този мъж издържа на болка. Кога можеш да ги доведеш тук?

— Не знам. Много е късно, за да се срещна с нея тази вечер. Няма лесно да я убедя да дойде с мен и да доведе момчето. Дай ми няколко дни.

— Невъзможно! — изсъска Фолк.

— Ти искаш да доведе Блис, нали? — отвърна Клод. — Ще ми трябва време, за да я накарам да ми повярва. Тя не може да ме понася. Дотогава Хънтър ще се съвземе, така че тя да не изпадне в шок, когато го види. Дъщеря ми не е глупава.

— Добре — измърмори Фолк. — Не ме разочаровай.

— Няма. Междувременно го свали от тази кука и му дай вода и храна.

— Ще го имам предвид. Сега е по-добре да вървиш. Доведи Блис и момчето тук, колкото е възможно по-скоро.

Клод бързо си отиде. Имаше много неща да свърши за краткото време, което Фолк му даде.

Блис бе съкрушена, когато Гай не се върна. Тя нямаше нито приятели, нито семейство, към което да се обърне за помощ. По-рано тази сутрин ходи с Манди до кабинета му на улица „Ройъл“, но той не беше там. При това секретарката му ѝ каза, че не се е появявал от два дни. Дори тази сутрин отсъствал за много важна среща.

Блис започна да подозира, че не ядът го е възпрял. Тя си представи всички нещастия, които биха могли да го сполетят. Опасяваше се, че Фолк е отишъл при властите и Гай е бил закаран в Галабосо, но след като не беше чула нищо за неговото арестуване, реши, че не е това. Все пак имаше лошо предчувствие, че Фолк е виновен за продължителното отсъствие на Гай.

— Ще се разболееш, скъпа — каза Манди, когато я намери да крачи из гостната. — Защо не се опиташ да поспиш малко? Трябва да мислиш за бебето.

— Не мога да заспя, Манди. Знам, че нещо ужасно се е случило на Гай. След като му е минал гнева, той е разбрал, че не е постъпил правилно и затова трябваше да се прибере, за да чуе обяснението ми. Не знам какво да правя и към кого да се обърна за помощ. Бих желала... — Думите ѝ бяха прекъснати от силен тропот на вратата.

— Кой може да е по това време на нощта?

— Гай! — извика Блис, втурвайки се през стаята. Тя стигна вратата, отвори я и почти припадна от разочарование, когато видя баща си на прага. — Какво правиш тук толкова късно? Помислих си, че е...

— Помисли си, че е мъжът ти — каза Клод, мина покрай нея и влезе в къщата. — Трябва да поговорим... насаме.

Манди възмутено се обади.

— Няма да я оставя сама, господин Клод.

— Всичко е наред, Манди — въздъхна уморено Блис. — Ще разговарям с баща си в библиотеката. Кажи на другите да не ни безпокоят.

— Няма да се отдалечавам — твърдо каза тя. — Ще стоя отвън пред вратата.

— Не те обвинявам, че не ми вярваш, но аз съм тук, за да помогна на Блис, а не да я нараня.

Манди високо се изсмя, явно не беше убедена в искреността му.

— Какво искаш да ми кажеш? — попита Блис, когато останаха сами в библиотеката. — Точно сега съм много загрижена.

— Знам — отвърна Клод — и съжалявам. Не бях много добър баща, но сега съм тук, за да ти помогна.

— Да помогнеш? — любопитно попита Блис. — Защо мислиш, че имам нужда от помощ?

— Току-що се видях с Джералд Фолк. Той ме повика, настояваше да дойда незабавно в града. Искане да отидеш с момчето в неговия склад.

— Защо? — попита тя, напълно объркана.

— Седни, Блис.

— Ще остана права. — Знаеше, че няма да хареса съобщението на баща си. — Това засяга ли съпруга ми?

— Фолк държи един мъж в склада си, за когото твърди, че е пиратът Хънтър.

Блис пребледня и залитна назад. Клод я задържа и я съпроводи до стола.

— Какво се надява да постигне, като го държи затворен? — попита тя разтреперано. — Фолк заплаши, че ще го издаде на градските власти. Защо не го направи?

— Разбрах, че е ходил до управата, но властите искали доказателство, преди да арестуват английски благородник. И понеже той няма такова доказателство, Фолк отвлякъл Хънтър, като се надявал да го накара насила да подпише самопризнание.

— Насила? — прошепна Блис, напълно наясно какво се опитва да ѝ обясни баща ѝ. — Гай... Той...

— Той е жив, Блис, но ние трябва да действваме бързо, ако искаме да не го убият. Дошъл съм да ти помогна.

— Да ми помогнеш? Защо ще правиш това?

След дълго мълчание Клод каза:

— Независимо дали ми вярваш, или не, аз те обичам.

17.

— Обичаш ме? — повтори Блис. Гласът ѝ бе изпълнен с презрение. — Избрал си странен начин да го покажеш.

— Не те обвинявам, че ме мразиш, дъще. Не съм направил нищо, с което да спечеля доверието ти, и не съм те молил за прошка. Заговорничих с Джералд, за да те разделя с мъжа, когото обичаше, и после взех детето ти. Ти беше толкова млада. Искрах най-доброто за теб и си помислих, че Джералд Фолк е подходяща партия.

— Никога не си ме изслушвал, татко. Винаги си мислел единствено за твоите лични користни цели. Раздели ме със съпруга и детето ми. С Джералд платихте на човек да убие Гай де Йънг.

Клод възрази разгорещено.

— Кой ти каза? Не, това не беше мое дело. Само използвах влиянието си, за да не позволяват на Де Йънг да стигне до съда. Фолк беше този, който нае човек да убие съпруга ти. Той знаеше, че никога няма да се омъжиш за него, докато Де Йънг е жив. Но аз няма да отричам вината си, сега осъзнах, че това, което направих, е достойно за презрение.

— И казваш, че все още ме обичаш — присмя му се Блис.

— Обичам те и за да ти го докажа, се съгласих с плана на Фолк да те заведе с момчето в склада. Той възнамерява да те използва, за да накара Хънтър да подпише самопризнанието. Не вярвам на Фолк. Душата му е обладана от мания за пари и обвинява мъжа ти за фалита на търговските му сделки с корабите. Не желая отново да те нараня, Блис. Затова съм тук.

Блис искаше да повярва на баща си, но беше много трудно след болката, която ѝ бе причинил.

— Как възнамеряваш да ми помогнеш? Видя ли Гай? Добре ли е той?

— Не ми е лесно да ти го кажа, но няма да те лъжа. Били са жестоко съпруга ти. Но вече спряха, защото Фолк стигна до извода, че са му нужни по-отчаяни мерки, за да го накара да подпише.

Дълбок стон на отчаяние се изтръгна от гърдите на Блис.

— О, Господи, достатъчно е бил нараняван. Как мога да спра това?

— Спечелих малко време, дъще. Може би заедно ще намерим начин да освободим мъжа ти. Много ли го обичаш?

— О, да, с цялото си сърце.

Клод се усмихна.

— Радвам се. Време беше да спреш да тъгуваш по младия мъж, за когото се омъжи против волята ми. Радвам се, че си намерила сина си. Разбрах, че Хънтър е помогнал. Аз... — поколеба се той. — Мога ли да го видя?

Блис се разтрепери при спомена за дългите самотни години, през които смяташе, че Гай и Брайън завинаги са загубени за нея. Баща ѝ беше виновен за всичките ѝ терзания. Нейният баща и Джералд Фолк. Но той все още беше неин родител, така че тя потърси в сърцето си искрата на опрощението... и я намери. За Фолк нямаше такъв шанс. Не откри нищо, освен презрение и омраза към него.

— Наистина ли очакваш да ти повярвам, че искаш да помогнеш на мен и на Гай? — недоверчиво попита Блис.

— Надявам се да го направиш. Има ли Хънтър приятели в града, които няма да му откажат помощ? Ако няма, мога да се обърна към градските власти.

— Твърде е рисковано да търсим закрила от градската управа. Все още има награда за главата на Гай. Не бих искала да започнат да се ровят в миналото му.

— Гай — замислено измърмори Клод. — Това беше и първото име на Де Йънг.

Блис вдигна непокорно брадичка.

— Да, така е. — Тя не каза нищо повече и той не я попита. — И да ти отговоря на първия въпрос. Гай няма близки приятели в Ню Орлиънс. Има партньори в сделките, но не и приятели, които да се съгласят да му помогнат — изплака тя, а в очите ѝ заблестяха сълзи. — Братята Лафит! Те ще го сторят, ако разберат, че е в опасност.

— Аха, сигурен съм — съгласи се Клод. — Чувал съм, че членовете на братството се защитават един друг. Знаеш ли къде можем да намерим Лафит?

— Из целия град са пръснати листовки за публичен търг, който ще се състои утре на Лондонското тържище. Бяха подписани от двамата Лафит. Много хора ще се струпат на пазара. Търговци на едро, търговци на роби, всички, които желаят да направят изгодна сделка. Ще отида при тях и ще потърся помощта им. Само се моля да не е твърде късно.

— Ще дойда с теб.

— Добре, но не искам да оставям Брайън сам. Джералд може да стане нетърпелив и да изпрати тук наемниците си в мое отсъствие. Не искам детето ми да стане техен залог.

— Е, ще тръгнем рано сутринта — каза Клод. — С какво ще отидем? С лодка или с карета? С лодка ще е по-бързо.

— Брайън ще дойде с нас. С карета ще е по-безопасно. Моля се на Господа, братята Лафит да са там.

След като Клод хапна малко, късно вечерта те легнаха да спят. Блис нямаше представа какво бе накарало баща ѝ да обърне сърцето си, но когато животът на Гай беше изложен на риск, тя нямаше друг избор, освен да му повярва.

Тясната и неравна кална пътека ги поведе навътре в блатото, а около тях вековни кипариси с възлести корени стърчаха от мътната кафява вода като малки изпъкнали колене. Каретата им не беше единствената на тесния път, а една от дългата редица. Гъсти облаци мъгла, издигаща се от блатото, се извиваха през дърветата и блестяха около сребристите ластари на вечнозелените епифити по техните клони. Сенки и слънчева светлина бързо се сменяха с мъглата, танцуваща от дърво на дърво, и пред тях се разкриваше мистична красота, от която секваше дъхът.

Пътят неочаквано се превърна в пътека, посипана с бели мидени черупки. Каретите бяха спрени безразборно на местата със суха почва, които кочияшите бяха успели да открият до брега на блатото. Дошлите с коне ги връзваха с въжета за клоните. Пътеката вече беше изпълнена с търговци, пристигнали преди тях.

Слязоха от каретата и тръгнаха по пътеката. Брайън прие разходката като страхотно приключение и развълнувано заскача около Блис и Клод. Бе се срещнал с дядо си едва тази сутрин и очевидно още

не можеше да разбере какви чувства изпитва към възрастния мъж, та почти не разговаряше с него.

— Не се отдалечавай от дядо си и от мен — предупреди го Блис, когато момчето затича напред.

Брайън оглеждаше замислено Клод, докато чакаше да го настигнат.

— Наистина ли е мой дядо, мамо?

— Наистина.

— Защо не съм го срещал преди това? И той ли не е искал да ме вижда?

Блис въздъхна.

— Това е дълга история, синко. Ще ти я разкажа, когато пораснеш достатъчно, за да я разбереш.

Брайън вдигна поглед и се вторачи в Клод с войнствено изражение.

— Татко ми каза, че дядо ме е взел от теб, когато съм бил бебе. Едва ли ще го харесам.

Клод потрепери сякаш от болка.

— Заслужавам да ме мразиш, Брайън — каза той. — Това, което направих, беше грешка и аз ще те разбера, ако никога не ми простиш. Но искам да знаеш, че съжалявам за стореното. Бих искал да поправам грешката си, дори да ми коства живота.

— Трябва ни време, татко — отвърна Блис от свое име и от името на Брайън. Не можеше да го каже вместо Гай. Той бе изтърпял много физически и душевни страдания заради баща й.

Пътечката от мидени черупки ги въведе навътре в блатото, стигнаха до древна индианска могила около огромен дъб, обсипана също с черупки. Вероятно преди години това е било място на човешки жертвоприношения, когато индианците са се събирали за ритуалите си.

Сега то бе използвано от братята Лафит като място за публична разпродажба на незаконните им стоки. Широка платформа бе издигната над плитката вода сред блатото и тук пиратите разтоварваха лодките си и излагаха за продан контрабандните си стоки, ограбвани от корабите и пренасяни от остров Гранд Тере. От едната страна на платформата имаше голяма група мъже и жени — роби, които чакаха да започне публичният търг.

— Виждаш ли Джийн Лафит? — попита Клод.

— Не, не още. Може да е на някоя от лодките — предположи Блис.

— Никога досега не съм бил на подобно тържище — каза Клод, оглеждайки изобилието от скъпи стоки. — Нямах представа, че се посещава от толкова много хора.

— Пиратите печелят добре — мрачно изрече Блис, като си спомни за сандъците със сребърни прибори и монети, които Гай й беше показал. В началото, когато разбра, че ще се издържат от придобитите му по нечестен начин доходи, тя се безпокоеше, но като си спомнеше как се бяха отнесли към Гай баща й и Джералд и повече или по-малко го бяха принудили да се присъедини към братството, тази мисъл вече не я смущаваше.

— Ето го Лафит! — извика Клод и посочи към мъжа, облечен с дрехи от атлаз и брокат, който вървеше самоуверено през тълпата, струпана пред платформата за публичния търг.

Блис никога не беше виждала Джийн Лафит отблизо и го намери красив въпреки контешкото му облекло. Но тя знаеше добре, че не трябва да съди за човека по външния му вид. Гай й беше казал, че Лафит можеше да бъде отмъстителен и жесток към онези, които смята за свои врагове. Под красивото лице на Джийн и яркото разкошно облекло се криеше опасен и брутален мъж. Надяваше се да има Гай за свой приятел.

— Стой тук с Брайън, а аз ще отида да говоря с господин Лафит — каза Блис, като се опитваше да преодолее напрежението си от предстоящата среща.

Лафит разговаряше с едър джентълмен и с елегантно облечената му съпруга, когато Блис се приближи. Той вероятно я бе забелязал с периферното си зрение, защото им се извини и се обърна към нея.

— Господин Лафит — колебливо започна Блис — мога ли да говоря с вас?

Той свали шапка и се поклони с изтънчен реверанс.

— Разбира се, мадмоазел. Никога не отпращам красиви жени. Какво може да направи за вас Джийн Лафит? Има нещо, което си пожелахте и не можете да си доставите? Или роб, който ви харесва? Вероятно ще успеем да сключим сделка?

Въпреки че не беше много висок, той изглеждаше внушителен. Елегантното му облекло не бе единственото нещо, което внушаваше

респект. Искрящите черни очи, дългата до раменете черна коса и заострените му късо подстригани мустаци хармонично се съчетаваха с красивите му изящни черти и му придаваха неповторим вид. В язвителната извивка на горната му пълна устна ясно се долавяше жестокост.

— Не съм тук, за да търгувам — нервно започна Блис. — Вие не ме познавате, но знаете съпруга ми. Гай често ми е говорил за вас.

Лафит сбра тъмните си вежди.

— Вашият съпруг? Не мисля, че познавам мъж на име Гай. Моля ви, разяснете ми, мадам.

Блис хвърли плах поглед към хората, струпани около тях, и Лафит правилно разбра желанието ѝ да се уединят.

— Разходете се с мен до лодките, мадам, където ще можем да разговаряме, без да ни прекъсват.

Блис признателно му се усмихна.

— Благодаря ви, наистина предпочитам да проведем разговора, далеч от суматохата.

— И така ще бъде. — Той тръгна бавно към лодките, далеч от тълпата, като оглеждаше стоките. — А сега какво мога да направя за вас и за вашия съпруг? Казвате, че го познавам.

Блис рязко кимна.

— Знаете го като Хънтър.

Върху лицето на Лафит се появи изненада.

— Наистина познавам Хънтър. — Той погледна над рамото на Блис към мястото, където стояха Брайън и баща ѝ. — Аха, виждам, че сте довели с вас Брайън. Аз ги докарах до Ню Орлиънс с моя кораб. А вие трябва да сте жената, за която ми разказа. Сега в какви неприятности се е забъркал Хънтър?

Лека руменина изби върху бузите на Блис. Зачуди се какво ли му е разказал Гай. Но сега не трябваше да се безпокои за това. Имаше много по-важни неща за уреждане.

— Разбрах, че Гай ви е доверил миналото си. — Лафит кимна. — Дали е споменавал мъж на име Джералд Фолк?

— Аха, спомням си. Фолк наел човек да убие Хънтър. Ако няхах опитен хирург на остров Гранд Тере, той щеше да е мъртъв. За нещастие докторът не успя да спаси окото му. Какво е направил сега този Фолк?

— Отвякъл е Гай и го държи затворен в склада си.

— С каква цел?

— Иска да си признае, че е бил пират и го измъчва, Фолк не само желае да вземе парите от наградата за главата на Гай, но възнамерява да се омъжи за мен, когато окачат мъжа ми на бесилото за криминалните му престъпления. Така ще използва парите от наследството ми, за да възстанови търговските си сделки. Не желая да се обърна към властите в града. Някой може да се усъмни и да започне разследване за миналото на Гай.

— Така че вие дойдохте при мен да ме помолите за помощ — каза Лафит, като засука мустаци.

— Няма към кого да се обърна — задъха се Блис. — Не мога отново да загубя Гай. Те са го били жестоко, Господ знае в този момент в какво състояние е. Той е издръжлив мъж и никога няма да подпише самопризнание.

— Как разбрахте всичко това, мадам? — попита Лафит, очевидно нежелаещ да ѝ се довери, докато не разбере всички подробности.

— Фолк повикал баща ми. Татко трябвало да ме заведе с Брайън в неговия склад. Джералд възнамерявал да ни използва, за да накара Гай да подпише самопризнанието. Господ знае какво щеше да ни направи, ако татко не беше променил отношението си и не ми беше казал какво е замислил Фолк.

— Хмм, изглежда ми подозрително — измърмори Лафит. — Хънтър ми разказа, че вашият баща е бил против брака ви и заедно с Фолк са платили на човек да го убие. Сигурна ли сте, че можем да се доверим на баща ви?

— В началото и на мен ми беше трудно, но аз... аз сега му вярвам — каза Блис, убедена, че трябва да му довери истината. — Той казва, че съжالياва за постъпките си, страда, че ме е наранил и иска да поправи грешката си.

— Какво точно искате от мен? — попита Лафит.

— Нуждая се от помощта ви, за да го освободим. Без самопризнанието Фолк не може да навреди на съпруга ми, а Гай никога няма да подпише проклетия документ. Би умрял, но никога няма да опозори името на семейството си. Мъченията ще продължат и може да умре. Ще ми помогнете ли?

— Хънтър все още принадлежи към братството, въпреки че вече не търгува с нас. Ще се опитам да го спася, защото искрено съм привързан към вашия съпруг и към сина ви, мадам. Имате ли план?

Блис му беше толкова признателна, че искаше да падне на колене, за да му благодари, но това можеше да смути и двамата.

— Нямам никакъв план, освен силното желание да спасим Гай, преди да е станало много късно — отвърна Блис.

— Ще намеря Пиър и ще му обясня ситуацията — каза Лафит. — Той може да ръководи нещата тук, докато аз се върна на Гранд Тере да взема кораба си. Разбира се, вие ще ме придружите. Можем да обсъдим плана, докато плаваме до Баратария.

— А какво ще стане с татко и Брайън?

— Доведете Брайън. Най-добре ще е да напусне града, защото Фолк може да го намери. Не знаем докъде може да стигне, за да накара Хънтър да подпише самопризнанието.

— А баща ми? — попита Блис.

— Фолк все още ли вярва, че баща ви изпълнява заповедта му?

— Татко твърди, че е така. Има още нещо, което може да помогне. Фолк си мисли, че съпругът ми и аз сме имали... дребни недоразумения, преди да го отвлече.

Лафит помисли, после каза:

— Изпратете баща си обратно в склада. Кажете му да им съобщи, че вие отказвате да го придружите, защото сте ядосана и не ви е грижа какво ще стане със съпруга ви. Тази хитринка може да обърка Фолк или да го накара да обмисля друг план, с който да принуди Гай да подпише.

— Фолк ще продължи да го измъчва — прошепна Блис разтреперано. — Не бих искала Гай да страда повече.

— Трябва да поемем този риск.

— Добре — съгласи се смутено Блис. — Ще говоря с баща си.

— След няколко минути ще се срещнем тук. Доведете Брайън. Ще се качим на една от лодките ми, за да се върнем до Гранд Тере и да вземем моя кораб. До утре вечерта ще ви върна съпруга или да не се казвам Джийн Лафит. Предполагам, че знаете къде се намира складът на Фолк.

— Да, но ще попитам за подробности татко, просто за по-сигурно.

— Ах, ето го и Пиър — извика Лафит, като махна с ръка към брат си. — Вървете и говорете с баща си, мадам.

Блис позволи на Брайън да разгледа отрупаната със стоки сергия и издърпа баща си встрани, за да може да говори с него насаме.

— Господин Лафит ще ни помогне, татко — каза тихо. — Брайън и аз ще го придружим до Гранд Тере и ще се върнем с кораба му в Ню Орлиънс. Не знам как възнамерява да спаси Гай, но изглежда уверен в себе си.

— Ще го направи, ако поиска — каза Клод замислено. — Какво да сторя аз през това време? Ще ви придружа ли до Гранд Тере?

— Не, господин Лафит иска да се върнеш в склада и да кажеш на Фолк, че не си успял да ме убедиш да дойда с теб. Той знае, че преди няколко дена Гай и аз сме имали недоразумения. Опитай се да убедиш Фолк, че не ме е грижа какво ще се случи със съпруга ми. Лафит мисли, че тази хитринка ще обърка плана му. Страхувам се, татко. Какво ще стане, ако отново започне да измъчва Гай?

— Съпругът ти е силен мъж. Ще оцелее. Междувременно ще се опитам да го предупредя, че ще пристигне помощ.

— Това имаше предвид и господин Лафит. Ох, татко, не позволявай да убият Гай. Толкова много го обичам.

— Повече от Гай де Йънг?

— Да, повече от Гай де Йънг!

Това беше истината, осъзна тя. Бе обичала младия Гай де Йънг с трепетната първа любов на младо момиче. Това, което изпитваше към Гай Хънтър, беше дълбоко, всеотдайно чувство, любов без омаята и непостоянството на младостта.

— Ще направя каквото мога — обеща й Клод. — Повярвай ми.

Блис го целуна по бузата.

— Кажи ми точно къде се намира Гай, преди да взема Брайън и да замина с господин Лафит.

Клод обясни на Блис специфичните особености на склада и местоположението му и я наблюдаваше, докато с Брайън се качиха в лодката. После се върна до каретата, за да измине сам разстоянието обратно до града.

Гай се чувстваше така, сякаш гърбът му се пече на огън. Силни болки пронизваха стомаха му и знаеше, че лицето му прилича на кървава подута каша. Превръзката му се беше смъкнала, а ръцете му бяха вързани на гърба, за да не може да си я сложи обратно.

Той си спомняше малко от това, което се беше случило, след като бе изпаднал в несвяст, но можеше да се закълне, че е чул гласа на Клод Гренвил. Точно от каквото се нуждае, помисли си той, като се повдигна едва от студения влажен под. И другият от враговете ми се включи в играта.

Отново се надигна, изстена, когато кървящите рани на гърба се опряха в стената. Видя Скуинт и Монти да го наблюдават, докато ядяха храната, която Фолк им беше донесъл. Бяха изсипали в устата му вода, но нямаше да им направи удоволствието да се моли за малко храна.

Фолк беше дошъл малко преди това, за да попита отново дали ще подпише самопризнанието и си бе тръгнал разярен, когато Гай пак му отказа. Но той очакваше да се върне, Джералд нямаше да остане надалеч дълго време. Мислите му сякаш бяха станали образи, когато Фолк излезе от кабинета си и се насочи с широка крачка към склада. Не беше сам. Клод Гренвил беше с него и очевидно спореха за нещо. Гай напрегнато слушаше гневните думи, които си разменяха хората, пленили го. Вниманието му се изостри, когато чу да споменават Блис.

— Проклятие, Клод! Не мога да повярвам, че не си направил нищо. Какво, по дяволите, ще правя сега? Без Блис и момчето, Хънтър никога няма да се съгласи да подпише признанието. Вече сме бедняци! Надявам се, че можеш да го проумееш.

— Ти може да си бедняк, но аз не съм — защити се Клод. — Намерих купувач за плантацията си. Продадох памука, стоката и варелите. Новият собственик толкова силно я искаше, че плати кредита в банката и ми даде достатъчно пари, за да си купя малко жилище в града.

— Мръсник! — изсъска Фолк. — Няма надежда да намеря купувач за моя дом, от вчера е под запор на банката. Не ми позволиха да взема нищо, освен дрехите. Принуден съм да живея в една мизерна стая на „Понталба Армс“.

— Съжалявам, Джералд — рече Клод.

— Очевидно не съжаляваш достатъчно. Останах без пукната пара, фалирах и всичко е заради това чудовище — изруга той, като

посочи Гай. — Помолих те да направиш нещо много незначително за мен, а ти ме провали. Не успя ли да убедиш Блис колко е важно да дойде тук? Не ѝ ли каза, че животът на мъжа ѝ зависи от съдействието ѝ?

— Очевидно са се скарали. Както изглежда, не я интересува какво ще стане с него — твърдо заяви Клод.

— Ще нахлуя в къщата ѝ и ще я доведа насила с онова изчадие — заплаши го Фолк.

Гай се възвърна към живота, когато чу заплахата.

— Само да докоснеш косъм от главата ѝ и си мъртъв, Джералд!

Фолк злобно го срита в ребрата и се засмя гръмко, когато жертвата изръмжа от болка и се присви.

— Не си в положение, в което можеш да отправяш заплахи, Хънтър. Отчаян съм. С парите от наградата за главата ти ще си върна дома от банката. Ще се забавлявам да те гледам на бесилото за криминалните ти престъпления. Блис ще стане вдовица и ще взема парите от наследството ѝ, след като умреш.

Гай колебливо се усмихна.

— Първо трябва да го докажеш, а аз не съм в настроение да подписвам никакво признание.

— Ще бъдеш, когато се върна с Блис и сина ѝ. Мисля, че ще трябва да направиш нещо, за да ги защитиш — подигравателно каза той. — Не бих искал да ги нараня, но ти не ми даваш друг избор.

Гай се опита да се надигне, но Фолк отново го блъсна на земята.

— По дяволите! Как се осмеляваш да заплашваш семейството ми? — Той отправи злобен поглед към Клод. — Що за баща си?

— Клод ще направи това, което му кажа — твърдо заяви Фолк. — Не очаквай помощ от него.

Клод се изчерви, но премълча.

— С Монти няма да срещнем никакви трудности при разбиването на вратата на къщата. Бъди сигурен, че ще се върна с Блис и сина ѝ. Не би искал да страдат, нали? Предполагам, че тогава ще изгаряш от желание да подпишеш самопризнанието.

— Какво искаш да правя през това време? — попита Клод.

— Стой тук и прави компания на Скуинт. Ще му помагаш да пазите Хънтър. Ако не се върна тази вечер, можете да си легнете на палетите, които съм донесъл.

— Разболях се в този склад — измърмори Скуинт, след като Фолк излезе. — Не съм вкусвал алкохол от три дни и не съм бил с жена още повече. И досега не съм видял сухото, което Фолк ни обеща.

Изведнъж Клод осъзна, че съществува известен шанс да изпълни обещанието пред дъщеря си.

— Защо не излезеш да се позабавляваш малко, Скуинт? Аз ще наглеждам нещата тук, докато се върнеш.

В Клод се прокрадна надежда, когато пиратът се замисли върху предложението му. Но Скуинт поклати глава и разби надеждите му.

— Неее, на Фолк няма да му хареса това. Когато доведат жената и детето тук, Хънтър много бързо ще подпише, и аз отново ще имам пари в джоба си.

Разумът на Клод трескаво работеше. Трябваше да намери начин да предупреди Гай, че помощта е на път.

Гай слушаше разговора в зловещо мълчание. Той ликуваше, когато Клод се върна без Блис и Брайън и беше горд от нейната съобразителност. Да откаже да придружи баща си до склада вероятно е било изблик на ярост. Но не беше важно, че Блис не е дошла при него, защото му е сърдита.

Той одобряваше упоритостта ѝ, макар това да означаваше, че не му е простила.

Гай видя Клод да приближава и се приготви за нови обиди. След като тези, които го плениха, го бяха ритали, удряли и били с камшик, той предположи, че Клод ще се опитва отново да го кара да промени решението си.

— Какво, по дяволите, правиш? — попита Скуинт, когато видя Клод да се навежда над Гай.

— Искам да се изплюя в лицето му — отговори Клод, преструвайки се на ядосан.

— Браво! — засмя се силно Скуинт, после продължи да яде.

Клод се изхрачи, шумно отдели огромна слюнка в устата си и се престори, че се изплюва в лицето на Гай. Той се отдръпна, но присви очи от изненада, когато лицето му остана сухо.

И тогава видя Клод да настръхва и да се взира в лицето му, сякаш току-що е видял призрак. Това, което направи после възрастният мъж,

напълно го обърка. Той се наведе и му прошепна:

— Пригответи се. Идва помощ.

— Какво?

— Блис и Брайън са в безопасност. Джийн Лафит е...

Думите му рязко бяха прекъснати от Скуинт, който скочи на крака и закрачи към тях.

— Какво си бърбите вие двамата? Махай се от него, Гренвил.

— Наругах го — изтърси Клод.

— Не ми прозвуча като ругатня — измърмори Скуинт.

Клод неохотно се надигна, продължавайки опита да предаде мълчаливо, с очи съобщението.

Погледът, с който Гай му отвърна, с нищо не показва, че го беше разбрал. Всъщност той бе чул всичко.

Гай ясно долови, че Клод му спомена за Лафит, преди думите му да бъдат грубо прекъснати от Скуинт. Как щяха да вмъкнат Лафит в плана си? Нямахше никаква логика.

— Гренвил — извика Гай на по-възрастния мъж. — Какво каза Блис, когато й съобщи, че животът ми е в опасност?

— Каза, че не я интересува какво ще ти се случи — отвърна Клод. — Какво си сторил на дъщеря ми, за да я вбесиш толкова?

— Беше дребно недоразумение — обясни Гай.

Гай не можеше да повярва, че Блис толкова малко се интересува от него. Не, въобще не беше логично. Тя го обичаше, той вярваше в това. Беше я обидил, да, но се молеше да разбере, че той беше накипял от яд и ревност, докато разговаряха през нощта, когато се скараха.

Тази мисъл го поуспокои, но после изведнъж се вбеси, като си представи, че Фолк действително можеше да нарани Блис и Брайън, ако откажеше да подпише самопризнанието. Чувстваше се адски безпомощен.

Без Блис и сина си, не си заслужаваше да живее.

18.

На следващия ден Фолк разярен нахълта в склада. Монти вървеше по петите му и изглеждаше недоволен колкото него. Фолк се запъти към Гай и злостно го срита в ребрата.

Гай простена, когато чу силното изпукване и усети пронизващата го болка. Разбра, че оня е счупил най-малко едно, а вероятно и две ребра с ботуша си. Но болката не беше толкова силна, колкото облекчението му. През цялата нощ той се терзаеше от ужас, страхуваше се, че планът на Фолк да отвлече Блис и Брайън ще да успее. Като видя, че се връща без тях, възторжено се зарадва въпреки мъченията, които знаеше, че трябва да понесе заради това.

— Тя си е отишла! — бушуваше Фолк. — Претърсихме къщата, след като всичко загасна, и намерихме леглата на семейството празни. Чакахме навън да се върне Блис, но тя не се появи. Останахме, докато се разбра, че няма да се прибере.

— Радвам се — измърмори Клод, благодарен, че Блис и Брайън бяха с Лафит. — Не можех да понеса мисълта, че ще оскърбя отново дъщеря си.

Фолк се извърна към него, лицето му бе изкривено от дива ярост.

— Ти си виновен! Трябваше насила да накараш Блис и момчето да те придружат дотук. Вместо това позволи да се измъкне под носа ни. Как, по дяволите, ще накарам Хънтър да се съгласи да подпише самопризнанието без някаква подбуда? Ще изтърпи всички мъчения, за да държи в безопасност Блис и сина й. Ти си само един ревлив старец, който не може да контролира дъщеря си.

— Сега сигурно ще освободиш Хънтър — предположи Клод.

— Да го освободя! Да не си полудял? Би ме убил, без да се поколебае за секунда. — Очите му блестяха от ярост. — Или Хънтър ще подпише самопризнанието, или ще приключи с живота си на въжето тук, в моя склад.

И вбесено изгледа Гай.

— Кое да бъде? — попита той, гласът му заплашително се повиши. — Ще подпишеш или да започвам побоя с камшика?

— Върви по дяволите! — просъска Гай. — Никога няма да подпиша проклетото нещо.

— Окачете го на въжето, момчета — нареди Фолк.

— Сега ще проговори, господин Фолк — изсумтя Монти и със Скуинт пъргаво се засуетиха. Вдигнаха Гай на крака и окачиха вързаните му китки на куката, като го извърнаха с лице към стената. После Монти се усмихна и се протегна към камшика за езда, потупвайки го върху дланта си със злокобно отекващ звук.

Клод пристъпи напред и с последни усилия се опита да ги спре, но се провали.

— Мъжът доста страда. Вече се убедихте, че като го измъчвате, няма да го накарате да промени решението си.

— Не е страдал достатъчно — изръмжа Фолк. — Той потопи корабите ми, открадна товарите ми и ме извади от сделките. Все още не мога да разбера защо нападаше и ограбваше моите кораби, когато другите минаваха невредими по същите места.

— Нима? — попита неразбираемо Клод.

Гай слушаше всичко това, почти изпаднал в несвяст от болка. Ръцете му бяха безжизнени, гърбът му гореше и непрестанни бодежи пронизваха гърдите му. Но умът му остана достатъчно бистър, за да разбере всичко и да го смят думите на Гренвил. Сякаш наистина Клод се опитваше да спаси живота му, странно поведение за човек, който преди не желаше нищо друго, освен да го изрита далеч от дъщеря си.

— Готови сме — обади се Монти, размахвайки камшика напред–назад в застоялия въздух.

Фолк изпрати заплашителен поглед към Клод.

— Ще се погрижа за теб по–късно. Давай, Монти — нареди той и обърна гръб на Гай, като злобно се усмихна.

Гай си пое дълбоко въздух, питащ се колко време може да издържи на новия побой с камшика, без да изпадне в безсъзнание. Зъбите му заскърцаха, юмруците му се присвиха, очите му плътно се затвориха, когато първият удар изсвистя във въздуха и се стовари върху гърба му. Той прехапа долната си устна, за да не изкрещи. Следващият удар изтръгна стон от него и после изпадна в несвяст.

Болката...

Тялото му туптеше от пронизващата го агония, беше нито жив, нито напълно мъртъв. После побоят спря и благословена тъмнина го погълна.

Нощната тъмнина се бе спуснала, когато „Каролина“ се приближи към мястото за акостиране зад вълнолома. Джийн Лафит беше на кормилото и управляваше кораба. Блис стоеше на носа с Брайън и развълнувано наблюдаваше маневрата. Бе спорила с Лафит, искаше да го придружи до склада на Фолк, но той твърдо отказа, настоявайки да остане с Брайън в безопасност на борда. Блис не знаеше как ще понесе чакането, но за доброто на сина си осъзнаваше, че трябва да го послуша.

Когато корабът спря на пристана, Лафит застана до нея. Вече нямаше вид на конте. Въръжен до зъби със саби и пистолети, изглеждаше смъртоносно опасен.

— Ще отида с двама от моите мъже — каза Лафит. — Ако се появим повече, градската стража ще ни надуши и ще тръгне по дирите ни. Губернаторът забрани на баратарцианци да идват в града. За нещастие много кръв бе пролята по време на боевете с хората, които превозваха товари с лодки по Мисисипи и Кейнтъкс. За грабежите и палезите бяха набедени моите хора, независимо дали са отговорни за това, и гражданите на Ню Орлиънс помолиха губернатора да не ги пуска в града.

Той изсумтя от отвращение.

— Гражданите купуват нашите стоки, а продължават да вдигат шум и ни смятат за хора извън закона. С Пиър сме все още добре приемани и мило посрещани в някои от богатите домове, но не можем да влезем в града, без да се вдигне врява. Така че е най-добре да осъществим нощното си посещение възможно по-тихо.

— Бих искала да дойда с вас — въздъхна Блис. — Толкова се тревожа за Гай. Татко ми каза, че наемниците на Фолк са го били жестоко.

— Не се страхувайте, мадам, скоро вашият съпруг ще бъде при нас. Ако не е в добро състояние, лично ще накажа Фолк.

Блис гледаше с надежда и очакване как двамата верни и силни пирати се присъединиха към Лафит и се спуснаха по подвижното

мостче. Минути по-късно те стигнаха до дигата и потънаха в тъмнината. Складът на Фолк бе построен от другата страна и Блис знаеше, че няма да им отнеме много време да го открият. И за още по-кратко време пиратите щяха да освободят Гай от тримата мъже, които го държаха затворен.

— Мамо, мислиш ли, че господин Лафит ще спаси татко? — попита Брайън, след като мъжете се изгубиха в нощта.

— Сигурна съм — отговори Блис, опитвайки се да остане спокойна заради сина си.

— Надявам се татко да е добре.

— Сигурна съм, че е така, любов моя.

— Защо този човек иска да стори зло на баща ми? — зачуди се Брайън.

— Има много лоши хора на този свят — отвърна Блис, като не можа да измисли по-добро обяснение. — Нека си мислим само за хубави неща. Татко скоро ще се върне при нас.

Блис искаше да предпази сина си от всичките беди, които можеха да го сполетят и си помисли, че най-добре ще е да го изпрати в каютата, докато всичко приключи и Гай бъде в безопасност. Тя забеляза Добс, младият корабен прислужник на Лафит, и го извика.

Той се забърза към нея.

— Какво мога да направя за вас, мадам?

— Моля те, заведи Брайън долу. Намери нещо интересно, което да го задържи там.

— Тъхъ, мадам — съгласи се Добс, хвана ръката му и го отведе въпреки протестите на детето.

Веднага след като момчето се скри от погледа ѝ, Блис прикова очи в брега, тревожни бръчки се врязаха върху гладкото ѝ чело. Лафит и пиратите му трябва вече да са стигнали склада и тя на глас се замоли да имат късмет.

Гай се върна в съзнание, но остана безмълвен, без да издава никакви звуци. Бяха го откачили от куката и сега лежеше на пода. Отвори здравото си око. Беше нощ. Разбра това, защото зад огромните прозорци бе непрогледна тъмнина, а в светлината от свещта се

виждаха фигурите на мъжете, седнали на пода с гърбове, опрени на купчината сандъци.

Той видя Монти, Скуинт и Клод, но не забеляза Фолк. Извърна леко глава, усети костите на врата и раменете му да припукват и приглуши стона, когато болката го прониза. Чувстваше ръцете си като късове сурово месо, прикрепени за раменете. Лежеше безмълвно отпуснат и събираше сили, ясно осъзнаващ, че побоят отново ще започне, когато се върне Фолк.

Времето минаваше бавно. С полузатворено око Гай наблюдаваше тримата мъже и чакаше някой да се размърда. Изненада се, когато забеляза Клод предпазливо да се надига и да се приближава към него. Гай чакаше със затаен дъх, очакваше Монти или Скуинт също да се намесят и беше благодарен, когато не го направиха.

— Спят — прошепна Клод и клекна до него. И когато замахна с нож пред лицето му, Гай се уплаши, че това беше последният ден от живота му на тази земя. Той изпусна дълбока въздишка, след като Клод тихо преряза въжетата около китките му.

Кръв се стичаше от ръцете му. Болката беше непоносима, но Гай стисна зъби и сви пръсти, докато тя намалее.

— Защо правиш това? — дрезгаво прошепна Гай.

— Заради дъщеря си. Да изкупя вината си за всичките душевни страдания, които ѝ причиних — отвърна Клод. — Така ще можете с Блис да отгледате сина си.

От изненада Гай възкликна.

— Разбрал си?

— Явно Фолк не те е разпознал, Гай де Йънг, но аз успях — призна му Клод. — О, не веднага. Чак когато превръзката се смъкна от окото ти те познах.

Гай онемя. После се разгневи.

— Мога ли да ти вярвам? Нима изведнъж започна да съжаляваш за това, което направи преди седем години? — попита той язвително. — Разбрах, че трудно може да ти се има доверие. Толкова силно искаше смъртта ми, че нае човек да ме убие. Защо изведнъж промени отношението си?

— Не съм наемал аз този убиец — заяви Клод. — Ако зависеше от мен, щях да анулирам брака ви веднага след като се роди детето и да

забравя за всичко това. Фолк искаше ти да умреш, така че Блис да е свободна и да привлече някак вниманието ѝ.

— Но ти взе и изпрати сина ни надалеч — изсъска Гай.

— Да, виновен съм за това и дълбоко съжалявам, че нараних и Блис, и момчето. Срегнах се с Брайън. Той е прекрасно дете въпреки трудностите, които е изтърпял през детството си. Знае какво съм му причинил и се надявам един ден да ми прости.

Гай внимателно се надигна, сви пръстите на ръцете си, окуражи се, когато разбра, че може да ги движи.

— Развързан си. Можеш ли да вървиш?

— Мисля, че да. Имаш ли оръжие?

— Не, само този нож, който използвах да те освободя.

— Дай ми го. Може да ми потрябва.

— Не можеш да излезеш сам оттук. Слушай — прошепна Клод и се наведе по-близо. — Имаме един план. Идва помощ.

Гай го изгледа учудено.

— Помощ? За какво говориш? Кой ще рискува живота си заради мен? Помогни ми да стана. Фолк може да се върне всеки момент.

— Моля те, Гай, изслушай ме поне веднъж.

— Няма време. Само ми обещавай, че ще пазиш Блис и Брайън от Фолк, ако аз не мога да го правя.

— Имаш думата ми — отвърна Клод — но няма да е нужно... Приближаващи стъпки прекъснаха думите му. И двамата се извърнаха в посока към кабинета на Фолк.

— Проклятие! — изсъска Гай, като отново легна на пода и постави ръцете си зад гърба, сякаш все още бяха вързани. — Фолк е. Бързо. Върни се на мястото си.

— Какво правиш там, Клод? — изрева Джералд, когато разгневен нахълта в стаята и ги видя.

— Само исках да видя дали все още е жив — отвърна Клод и се отдръпна.

— Какво... какво става? — попита Монти и замига, за да се разсъни.

— Мисля, че ви казах да стоите будни — изръмжа Фолк. — Не ви плащам да спите.

Изгледа Гай.

— Създава ли проблеми?

— Не, той дори не може да мръдне. Не сме спали дълго, повярвайте ни. Искате ли отново да го наложим с камшика?

Фолк не отговори. Приблужи Гай и го ритна.

— Събуждай се, Хънтър. Да започва ли Скуинт пак с камшика? Или вече си съгласен да ни сътрудничиш?

Хънтър се надигна, опря гръб на стената, като впи поглед в него.

— Покажи на какво си способен, Фолк. Няма да подпиша проклетото нещо.

Опасенията на Гай нараснаха, когато той се наведе по-близо и се вторачи в лицето му. Знаеше, че превръзката му не беше на мястото си. Дълго време Фолк не каза нищо. После Гай забеляза как присвива очи след моментния шок и разбра, че накрая е разкрил тайната му. Вдигна яростно ръка напред и Гай се отдръпна, като си помисли, че ще го удари. Но Фолк имаше други намерения. С леко дръпване той скъса превръзката и я метна настрана.

— Боже Господи! Това си ти! — изкрещя ужасен. — Трябваше да си мъртъв. Как, по дяволите, избяга от убиеца? Кой е погребан в твоя гроб?

— Човекът, когото изпрати да ме убие — отвърна Гай и се усмихна въпреки острата болка, която му причини това. — Добър край, какво ще кажеш?

— Ще ми достави огромно удоволствие този път да те вкарам в гроба, където ти е мястото — процеди Фолк, извади пистолет от джоба си и го насочи към сърцето на Гай. — Кажете си молитвата, Гай де Йънг. Ти си труден тип за убиване.

Две неща се случиха едновременно. Куршумът изсвистя във въздуха, когато Гай избяга с оръжието от ръката на Фолк и трима въоръжени мъже нахлуха в склада.

— Къде си, приятелю? — извика един глас, който Гай мигновено разпозна.

— Лафит! — изкрещя. Значи това е било, това се опитваше да му каже Клод.

Зашеметен от неочакваното нахлуване на Лафит и твърдо решен да приключи с Гай, Фолк сграбчи дръжката на сабята си и я измъкна от ножницата, привързана с ремък около кръста му. Гай едва успя да отклони първата му атака, наведе се встрани и острието на нападателя се заби в земята, след като мина на косъм от главата му. И чак тогава

Гай вдигна ръка и размаха малкия нож, който му беше дал Клод. Оръжието му беше слабо в сравнение с дългата сабя на Фолк, но нямаше друго в ръцете си.

Фолк вдигна сабята и се втурна в нова атака. Гай отскочи, замахна с ножа и извика от болка, когато наранените му ребра изпукаха от рязкото движение.

— Как, по дяволите, си се отвързал? — изсъска Фолк. — Неее, не ми казвай. Това е дело на Клод, нали? Щом приключи с теб, ще се погрижа за него.

Гай беше твърде напрегнат, за да му отговори. Не бе единственият, който се бореше за живота си. С периферното си зрение видя Скуинт и Монти да скачат на крака, за да се защитят от Лафит и хората му. С последни усилия те отбиваха ударите в отчаяна битка. След минути двамата бяха посечени и лежаха на пода сред огромна локва кръв.

— Идвам, приятелю, дръж се — извика Лафит и се впусна да защити Гай.

— Не, стой настрана! — отвърна той, като отскочи назад, за да отбие следващия удар. — Твърде дълго съм чакал този момент. Фолк е мой.

— Внимавай, приятелю — предупреди го Лафит. — Изглеждаш сякаш си излязъл от ада. Дръж — извика и подхвърли собствената си върна сабя на Гай. — Използвай я.

Гай сръчно улови сабята, после се извърна да отклони удара отгоре. Острата болка, причинена от рязкото движение, сгърчи чертите на лицето му, но той стисна зъби и се концентрира върху следващото движение на Фолк. Знаеше, че си търси смъртта, като се сражава с Джералд в това състояние, но си помисли, че ако някой друг убие Фолк, няма да е същото.

И можеше със сигурност да каже, че отчаянието на Фолк расте. Движенията му станаха по-неточни, изражението му издаваше невъздържана омраза. И изглеждаше уплашен.

Гай усети как отмалява, но не можеше да се откаже. Беше изтощен и ранен и примаял от глад, но знаеше, че някъде вътре в себе си ще намери сили да убие заклетия си враг. Бе чакал седем години този ден, и сега отмъщението беше негово. Тази мисъл го преизпълни със сила, така както нищо друго не би могло.

Здравото око на Гай проследи неточния замах на сабята на Фолк, изчака момента, когато противникът му ще се наведе в защита толкова, че да може да нанесе смъртоносния си удар. Възможността изведнъж се появи, когато Фолк се приведе и колебливо насочи сабята си за смъртоносен удар към корема на Гай.

— Умри, еднооко чудовище! — изкрещя и се хвърли в атака.

Отскочи, после се хвърли напред, а острието на Фолк премина на косъм от главата му. Докато Джералд все още нанасяше своя удар, Гай вдигна сабята си встрани и нагоре, и я заби под лявото рамо на Фолк, точно над сърцето. Той се беше прицелил в сърцето му, но устремът на противника напред наведе тялото му повече от това, което Гай бе предвидил и той не улучи целта си. Сабята на Фолк изтрака на пода, той сграбчи рамото си и залитна назад.

— Сам ли ще го довършиш, приятелю — попита Лафит отегчено — или аз да го направя?

Гай се вторачи във Фолк. Той се бе свлякъл на колене с наведена глава, кръв се стичаше на пода между пръстите му. Изведнъж смъртта на врага му вече не изглеждаше важна. Всичко, което искаше в този момент, бе да намери Блис и Брайън, да ги заведе вкъщи и да прекара остатъка от живота си със семейството си. Откакто се беше отказал от пиратството, не бе отнемал човешки живот, нито беше направил нещо друго, от което децата му да се срамуват. А сега, след дълги години търпеливо очаквана мъст — в игра на котка и мишка с корабите на Фолк, той не можеше да убие хладнокръвно този мъж и да се надява Блис и Брайън да го уважават.

— Приключих с убиването, Джийн — отпаднало каза Гай. — Смъртта на Фолк вече не е чест за мен. Сега съм свободен. Погледни го. Той е съкрушен мъж. Дори може да умре от раните си.

— Сигурен ли си? — попита Лафит. — Със съвсем малко усилие ще довърши нещастния му живот.

— Сигурен съм. Благодаря ти, че дойде да ме спасиш. Дори да бях убил Фолк, Монти и Скуинт нямаше да ме оставят жив. Пристигна точно навреме. Как разбра къде да ме намериш?

Изведнъж Клод се измъкна иззад сандъците, откъдето наблюдаваше битката от безопасна позиция:

— С Блис отидохме на Лондонското тържище и намерихме Лафит — обясни той. — Нямаше към кого друг да се обърнем.

— Това е дело на Блис? — възкликна Гай. — За това, което й причиних, не мислех, че ще иска дори да ме погледне.

— Блис никога не е спирала да те обича, Гай де Йънг — каза Клод. — Радвам се, че отново се събрахте. Искам дъщеря ми да бъде щастлива и ако ти си мъжът, когото тя желае, този път няма да попреча. Толкова много лъжи, толкова мъка изстрада Блис, а е тъй млада.

— Хайде да се махаме отгук — обади се Лафит. — Съпругата ти ни чака на моя кораб. Вероятно вече гризе ноктите си от нетърпение, затова трябва да побързаме. — Той обгърна Гай. — Нека ти помогна, приятелю. Не изглеждаш много добре.

— Да ти кажа истината, Джийн, чувствам се така, сякаш съм излязъл от ада. — Битката с Фолк го беше изтощила. Цялото му тяло гореше от болка и дори се сети, че бе загубил превръзката над окото си чак когато Джийн му я подаде.

— Да тръгваме — каза Лафит. Той прикрепяше отмалелия Гай, докато напуснат полесражението.

Все още жив, Фолк вдигна глава. Очите му блестяха от ярост, докато наблюдаваше мъжете да се отдалечават и го оставят да умре. Но нямаше да умира, зарече се той. Раната му беше сериозна, но не фатална. Надигна се, олюля се, после се окопоти. Всичките му клетви започваха и завършваха с Гай де Йънг и този път възнамеряваше да върне врага си в гроба, където му беше мястото.

В този момент Фолк желаше смъртта на Де Йънг много повече от Блис или парите й и сега нищо друго нямаше да го задоволи. Този път беше дяволски уверен, че пиратът си е намерил майстора. Но първо трябваше да се погрижи за раната си, за да не умре от загуба на кръв. Съблече с усилие фрака и ризата, направи подложка от ризата и я притисна върху раната над сърцето си. После облече фрака и го закопча. Прилепналата дреха придържаше здраво компреса върху раната. Доволен от свършената работа, откри сабята си на пода и олюлявайки се, излезе навън от склада.

Блис крачеше по палубата, вираше се във вечерния мрак, за да зърне Лафит и съпруга си, не преставаше да се моли Гай да е жив.

Безпокойството я разяждаше толкова силно, минутите минаваха ужасно бавно, превърнаха се в половин час, после в час. Изведнъж нададе вик и сърцето ѝ почти спря, когато видя и след това различи петте тъмни фигури да излизат от мрака и да приближават кораба.

Мигновено тя разпозна Гай. Той се бе отпуснал на рамото на Лафит, докато пристъпваха бавно. С вълнение наблюдаваше как Лафит внимателно помогна на Гай да седне на един сандък, докато другите, с изключение на баща ѝ, който остана назад, се изкачиха на кораба. Блис изтича до подвижното мостче, за да изчака пристигналите мъже да се качат, кръвта забуча в ушите ѝ, сърцето ѝ биеше диво.

Двамата пирати, които придружиха Лафит на брега, първи стигнаха до палубата. Той ги следваше отблизо и Блис щеше да се спусне по подвижното мостче, ако не беше я уловил за ръката.

— Само няколко думи, мадам — каза Лафит. — Вашият баща е с Хънтър или Гай, или както вие желаете. Няма опасност той да умре, но се нуждае от лекарски грижи. Може би ще е уместно да се върнете с мен на Баратария и да позволите на моя хирург да го прегледа. Изборът е ваш. Не исках да се качва на борда, докато не разбере вашето желание.

Блис сподави спазъма, надигнал се към гърлото ѝ.

— Лошо ли е ранен?

Лафит сви рамене.

— Гърбът му се нуждае от внимание. Фолк го е нашарил с камшика.

— Още ли има? — мъчеше да отгатне Блис, да прочете в очите му.

— Най-вероятно едно или две счупени ребра. И не се плашете от подутините около очите и скулите му. Този път там няма нищо, което трябва да се лекува.

— Не знам как да ви благодаря — насълзено промълви Блис. — Какво стана с Джералд Фолк? Той...

— Все още беше жив, когато го оставихме в склада. Щях да го довърша, но твоят мъж не ми позволи да го убия. Когато си тръгнахме, раната от Фолк кървеше доста обилно. Не знам откъде Хънтър намери сили, но го изпълни великолепно.

— Бих искала да се върна вкъщи, господин Лафит — заяви Блис. — Манди има значителни познания да лекува и след като Гай няма

сериозни рани, повече няма защо да ви безпокоим.

— Както желаете. Нуждаете ли се от моята помощ?

— Ще изпратя татко за кон. Домът ни не е далеч отгук. Дори можем да се приберем пеша, ако е необходимо. Сега ще слеза при Гай. Бихте ли изпратили Брайън при нас? Ще го чакаме на дигата.

— Добс ще го доведе — отвърна Лафит. — Довиждане, мадам. Ако се видим пак, надявам се да е при по-приятен повод.

Той целуна ръката ѝ и се запъти към каютата си. Блис спря в края на подвижното мостче и се вторачи в Гай. Той я видя и бавно се надигна, сякаш движението му причиняваше силна болка. После започна да се изкачва към нея. Клод като че ли искаше да го последва, но Гай му каза нещо, той се извърна и тръгна надолу по улица „Маркет“. Да доведе кон, предположи Блис.

Сърцето на Блис преливаше от радост, когато всяка стъпка я приближаваше към Гай. Той очевидно събираше сили и неговите следващи крачки вече ставаха по-уверени, докато се изкачваше по подвижното мостче. Срецнаха се в средата и изведнъж тя се хвърли в прегръдките на Гай, като плачеше и се смееше едновременно.

— Добре ли си? — попита, сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Вече да — отвърна хрипкаво Гай. — Съжалявам, Блис. Можеш ли някога да ми простиш? Постъпих като ревнив глупак и не ти повярвах. Щях да се върна и да ти го кажа по-скоро, но станах невнимателен и позволих мъжете на Фолк да ме заловят.

— Не ми обяснявай, Гай, не е нужно. Знам, че ме обичаш толкова, колкото и аз теб.

— Умна жена си, Блис де Йънг. Да вземем сина си и да се прибираме вкъщи.

Той отново я прегърна толкова силно, сякаш не искаше да я пусне. Блис му отвърна, твърде отмаляла от вълнение, за да промълви още нещо. През напирещите сълзи тя случайно хвърли поглед над рамото на Гай и видя една фигура да се отделя от тъмнината и да тръгва към тях. В началото си помисли, че баща ѝ е намерил транспорт и идва да им го съобщи. Блис отклони поглед за миг, докато се освободи от прегръдката на Гай.

— Мисля, че татко се връща — каза тя, и отново хвърли поглед към приближаващата фигура.

— И аз виждам Брайън в края на мостчето с Добс.

Внезапно се разнесе пронизителният вик на Лафит. Той стоеше на палубата и наблюдаваше тяхната среща.

— Приятелю, внимавай!

Поглеждайки отново над рамото на Гай, Блис видя Джералд Фолк да се изкачва тежко по подвижното мостче и да замахва със сабята. Разумът я напусна и Блис реагира спонтанно.

Секунда преди острието на Фолк да се заби в уязвимия гръб на Гай, Блис силно блъсна съпруга си встрани. Той се строполи тежко, изстена от болка и се претърколи надолу по подвижното мостче, като повлече със себе си Фолк. Неочакваният тласък отклони вдигнатата за удар сабя напред и надолу. Всичко се бе случило толкова бързо, че тя нямаше време да помръдне. Острието се вряза в бедрото ѝ. Тя изпищя и политна назад, право в ръцете на Джийн Лафит, който се бе спуснал надолу, когато забеляза опасността.

Блис не остана дълго в ръцете му. Той я предаде на един от моряците, последвал го по подвижното мостче и насочи вниманието си към Фолк, който се изправяше на крака и се взираше надолу, за да открие Гай.

Устните на Фолк се извиха злобно, когато Лафит извика предизвикателно към него.

— Няма да съм толкова снизходителен както добрия ми приятел. Защиатавай се!

Блис наблюдаваше разигралата се драма през пелена от болка и отказваше да повярва на очите си, когато морякът я изправи на крака. Коленете ѝ трепереха. Тя усети лепкава кръв да се стича по бедрото ѝ и главата ѝ се замая, но с последни усилия се опитваше да не припадне, докато се увери, че Гай е в безопасност. Не се тревожеше за Лафит, той можеше да се погрижи сам за себе си. Всичките ѝ страхове бяха за Гай, който продължаваше да лежи като мъртъв на ръба на подвижното мостче. Цялата ѝ злоба се изля върху Фолк — мъжът, който превърна последните ѝ седем години в ад. Надяваше се Господ да ѝ прости, но искаше Джералд Фолк да умре.

Погледът ѝ бе замъглен, но тя стискаше моряка като спасително въже, събираше сили, упорстваше да не припадне. Издръжливостта ѝ беше наградена, когато видя Лафит да вдига сабя и да я забива в сърцето на Фолк. Фолк политна встрани, после се преметна през парапета на подвижното мостче и потъна в реката.

Това беше последното нещо, което си спомняше Блис.

19.

Досаден слънчев лъч играеше върху затворените клепачи на Блис. В желанието си да отбегне смуцаващия дразнител, тя обърна гръб на светлината и изстена, когато усети да я пронизва остра болка.

— Лежи спокойно, любов моя.

Блис разпозна гласа на Гай и се опита да отвори очи. Отне ѝ няколко минути, докато избистри погледа си и види любимото лице. Веждите му бяха разтревожено присвити и тя забеляза с изненада, че превръзката на окото му липсва. Вдигна ръка и внимателно докосна сгърчения белег, който пресичаше диагонално празната му очна ябълка от веждата до скулите.

Гай нежно я улови за китката и отдръпна ръката ѝ. Блис усети смущението му и не се възпротиви.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Боли ме навсякъде. Какво се случи? — За миг втрещеният ѝ поглед се спря на подутото му лице, после се плъзна надолу по тялото. — Сега си спомням. Джералд пак се опита да те убие. Видях те да лежиш на ръба на подвижното мостче и си помислих, че си мъртъв. — Тя събра вежди в опит да се съсредоточи. — Ранена ли съм? Брайън добре ли е?

Опита се да се надигне, почувства пронизваща болка в горната част на десния си крак и докосна дебелата превръзка около бедрото си.

— Брайън е добре — увери я Гай. — Играе на брега с другите деца.

— Играе на брега ли? С какви деца? — измърмори объркано тя.

— Сега сме на остров Гранд Тере, в къщата на Лафит. Той ни взе на „Каролина“ и ни доведе тук, за да се възстановим. Неговият доктор е много добър, особено за рани.

— Как бях ранена? Почти нищо не си спомням.

— Аз не видях, но Джийн ми каза, че всичко се е случило много бързо. Спасила си живота ми, като си ме избутала настрани и така си

ме предпазила от сабления удар на Фолк. За зла участ вместо мен ти си била ранена. Острието пронизало бедрото ти.

Блис бързо спусна ръце към корема си и дълбоко въздъхна, когато опипа малката подутина под дрехата си.

— Бебето е добре — увери я Гай. — Докторът каза, че въобще не е било подложено на опасност.

— Благодаря на Господ за това. Татко тук ли е?

— Не, върна се в нашата къща в града, за да успокои слугите и да съобщи на познатите ни и партньорите ми, че неочаквано сме заминали да прекараме надалеч медения си месец.

— Татко наистина съжалява за всичките душевни болки, които ни причини — убедено каза Блис. — Дойде при мен и ми каза, че си заловен от Фолк и ме посъветва да избягам с Брайън. Ако не беше татко, планът на Джералд да ме заведе в склада с Брайън щеше да успее. Ти щеше да подпишеш самопризнанието, за да спасиш живота ни, но това нямаше да спаси твоя. Щяха да те окачат на бесилото.

— Сега наистина имаме втори шанс да открием заедно щастието. Няма да е лесно да направя пълен обрат в живота си, но искам да опитам за твое добро и заради нашите деца. Обичам те, Блис. В мига, в който влезе в моя живот, знаех, че ще те обичам до смъртта си, въпреки седемте години, в които отричах чувствата си. Бях убеден, че да те направя моя пленничка беше заслуженото наказание за теб. Исках да забременееш от мен и да те върна вкъщи опозорена, с моето бебе в корема.

— Явно много си ме мразил — каза Блис. Можеше да си представи душевните и физически болки, измъчвали го през годините, превърнали го в безмилостен, отмъстителен човек. — Виждала съм раните върху гърба ти. Знаем колко жестоко са те измъчвали.

— Предполагах, че те мразя, докато не те видях отново. Неизбежно беше пак да не се влюбя в теб. Разбира се, това е както слънцето да изгрява и залязва и аз бях понесен от силите на съдбата. — Той си пое въздух, което му даде сили да продължи: — Трябваше да ти кажа още от самото начало кой съм. Нараних те толкова много. Надявам се, че ще можеш да намериш в сърцето си начин да ми простиш.

— Как мога да не го направя? Дори когато мислех, че си Хънтър, аз те обичах. Толкова голяма беше приликата между теб и мъжа, когото

смятах, че съм загубила завинаги, че започнах да се питам дали не съм луда. Смехът ти, начинът, по който цветът на окото ти се променяше от сиво в лилаво сребристо, когато се любехме, плътният тембър на гласа ти. Сърцето ми те разпозна много преди умът ми да се осмели да го повярва.

— Ще направя всичко, за да наваксам пропуснатото с теб и нашия син — каза Гай. — Брайън е изключително момче. Той се оказва удивително добър за дете, прекарало най-важните години за оформяне на характера с човек като Инос Холмс. Давам ти дума, че отсега нататък Брайън и нашата бъдеща рожба ще имат дом и сигурност, и цялата любов, от която се нуждаят.

— Нищо не спомена за мен — ревниво го прекъсна Блис.

— Това се разбира без думи. Ти си моята любов, моят живот, моето бъдеще. Няма мъж на света, който да обича повече от мен. Направих нещо, което, мисля, ще те направи щастлива.

— Какво е то? — любопитно попита Блис.

— Искаш ли да живееш в имението, в което си отрасла?

Сърцето ѝ затуптя по-силно.

— За какво говориш?

— Разбрах, че баща ти е обявил плантацията за продан. Когато сделките му с Фолк се влошили, той получил втора ипотeka за земята си. Много рисковано е постъпил, като я заложил повторно, защото нямаше да успее да я продаде. Посъветвах моя адвокат да предложи сделка на баща ти, която не можеше да откаже. Беше честно предложение, любов моя.

Блис онемя.

— Не знам какво да кажа. Обичам плантацията и всички, които работят в нея, и знам, че Брайън също ще я хареса. Татко знае ли, че ти си купувачът?

— Вече знае. Казах му, преди да напуснем града и той се съгласи, че тя вече не му принадлежи. Ще остане в нашата къща в града, докато отсъстваме.

— Много великодушен жест от твоя страна — каза Блис, опитвайки се да спре сълзите си. — Никога не съм те обичала повече.

Втренченият поглед на Блис се върна на сляпото му око, изражението ѝ стана мрачно, когато огледа опасната рана. Гай извърна лице, очевидно неможещ да понесе състраданието ѝ.

— Не, не се извърщай от мен, любов моя — помоли Блис, като го обърна към себе си.

— Отвратително е — отвърна Гай. — Съжалявам, че трябва да ме гледаш в такъв вид. Една от жените на Лафит ще направи нова превръзка, ще заменя тази, която Фолк разкъса в склада. Няма да позволя да ме гледаш така, но исках да бъда тук, когато се събудиш.

— Не е отвратително — възмутено възрази Блис. Тя се надигна леко и целуна затворения клепач. — Това е част от теб и аз обичам всичко твое.

— Доктор Роучет извади раненото око и заши клепача, когато Лафит ме докара в Баратария. Бях лошо ранен и едва оживях. Някой изработи превръзката ми и оттогава не съм я свалял. Сега е част от мен и никога няма да се появя на обществено място без нея.

— Носи я, щом мислиш, че така трябва, но това не ме интересува. Със или без превръзка, ти си мъжът, когото обичам. — Тя загрижено се вгледа в подутото му лице. В тюркоазените ѝ сини очи се забеляза тревога. — Лошо ли те рани Джералд?

Гай я успокои.

— Няколко пукнати ребра, рани по гърба, натъртени места по тялото. Нищо, което да изисква специално лечение. Не ме попита за Фолк? Искаш ли да разбереш какво стана с него?

Блис въздъхна.

— Бях оставила това за края. Просто мисълта за него ми причинява физическа болка. Знам, че е мъртъв. Видях Лафит да го пронизва със сабята си и го видях как падна в реката.

— Лафит го уби. Дано тялото му никога не излезе на повърхността. Добро избавление, бих казал.

— Тъжно е — каза Блис. — Нищо нямаше да се случи, ако Джералд и татко не бяха възразили срещу нашия брак. Ти нямаше да станеш пират, Джералд щеше да си остане преуспяващ търговец и Брайън щеше да бъде отгледан от родители, които го обичат.

— Не можеш да промениш миналото, скъпа — успокои я Гай. — Но ние можем да контролираме нашето бъдеще. Никой няма да бъде наранен отново, обещавам ти.

— Кога ще се приберем вкъщи?

— Помислих си, че може да продължим с кратка обиколка по море. Лафит щедро ни предложи временно да ни даде един от

луксозните си кораби, които крие в задния залив. И двамата се нуждаем от малко време, за да се възстановим и искам да се върна на остров Пайн за сандъците със съкровищата, които оставих там.

— Ще се радвам да се върна на остров Пайн — каза замечтано Блис. — Сигурен ли си, че е безопасно? Гаспърила все още може да се навърта наоколо.

— По думите на всички, Гаспърила си играе на криеница с американската военноморска флота — рече Гай. — Пиратството няма да продължи да съществува, както всички вече го разбрахме. Видях, че приближава краят и бях достатъчно умен да се измъкна невредим. Гаспърила няма да се предаде без бой. Той ще продължи да тероризира Мексиканския залив и ще умре от жестока смърт заради упорството си. Може да не е този месец или тази година, но ще се случи.

— Благодаря на Господ, че вече не си пират — въздъхна успокоено Блис. — Кога можем да заминем?

— След няколко дни. Веднага щом докторът каже, че можеш да пътуваш. Така ще имам време отново да събера екипажа. Ще отплаваме под американски флаг. Това ще ни осигури известна безопасност.

— Брайън ще хареса острова.

— Искам да се любим на брега под пълнолунието, със звезди, отразени в очите ти и кожа, затоплена от пясъка, нагрят от слънчевите лъчи. Дълго време мина, любов моя, изгарям от нетърпение да те имам.

Очите ѝ заблестяха от щастие.

— Легни до мен.

Той поклати глава.

— Не смея. Все още си доста слаба и това едва ли ще достави удоволствие и на двамата. Но скоро, любима, много скоро ще стане.

Гай наведе глава и помилва устните ѝ със своите. Въпреки че допирът беше много лек, устните на Блис затрепериха, запламтяха и желаеха още. Тя притисна лицето му с длани и го издърпа обратно към устните си. Гай тихо се засмя и я зацелува жадно, страстно, докато почти се излегна до нея и я придърпа в обятията си.

Блис усети трепета, който разтърси тялото му. Той нежно отдръпна ръцете ѝ от врата си.

— Точно от това се опитвам да избягам — каза с глас, пропит от желание. — Когато напълно се възстановиш, обещавам ти, няма да се оплакваш, че не те желая. Възнамерявам да те държа в леглото и прегръдките си, докато започнеш да ме молиш да те оставя сама.

— Това обещание ли е? — попита Блис дяволито.

— Давам ти дума.

Остров Пайн

Блис седеше с боси крака в топлия бял пясък и наблюдаваше как слънцето се скрива зад тесния пролив на остров Пайн. Гледаше омаяна огромното червено кълбо да се потапя зад хоризонта и да обагрят водата с яркочервена заря.

Откакто корабът беше пристигнал на остров Пайн преди седем дни, Блис се възстанови много бързо, което беше истинско чудо. Подутото лице на Гай възвърна нормалния си вид и той постави новата си превръзка на окото. Ребрата му все още не бяха напълно излекувани, усещаше само слаби болки от време на време. А колкото до Брайън, той не бе на себе си от радост, докато обикаляха из острова.

Блис въздъхна доволно, като наблюдаваше последните лъчи на залязващото слънце, сякаш картина от кървавочервени петна на лилав фон, която отнема дъха. Изпита чувството, че седи на края на света, когато бледата луна зае мястото на слънцето. Шумът на тихи стъпки по пясъка прекъснаха съзерцанието ѝ и тя се усмихна, когато Гай седна до нея.

— Знаех си, че ще те намеря тук.

— Ако не е чуруликането на птиците, жуженето на насекомите и шумът на морето, ще е толкова тихо, че наистина ще мога да чуя мислите си — каза Блис. — Сякаш с теб сме единствените хора на този свят.

— Теймър беше тук — весело се обади Гай.

Блис кимна. Щом пристигнаха, тя се изненада, когато видя Теймър да ги чака на самотната плажна ивица, където преди бе скътано селището.

— Сама ли беше?

— Не, с Томас.

— Наистина се привързаха към Брайън — каза Блис. — Къде е малкият разбойник, впрочем? Мислех, че е с теб на кораба.

— Теймър ме помоли да го заведе у тях, за да го срещне с хората от племето, и аз се съгласих. Ще го върне утре сутринта. — Той я прегърна и издърпа към себе си. — Спомняш ли си какво ти казах, че искам да се любим под луната и звездите?

Дъхът на Блис заседна в гърлото ѝ. Не бяха го правили от седмици. Вече беше напълно излекувана, както и Гай. Не можеше да си обясни защо той продължава да се въздържа.

Помисли си, че е заради предстоящото ѝ раждане и се надяваше да не е от тези мъже, които не желаят да се любят с бременна жена. Не искаше да го повярва, но смяташе, че не може да има друга причина, защото не я докосваше, въпреки че всяка нощ спяха в едно и също легло.

— Разбира се, чудех се дали ще го направиш.

— Не съм забравил нищо от това, което съм ти казал. Дълго чаках този момент. Ще се любим сега. Тук. В нашето райско кътче.

Бавно я съблече, после я положи на топлия пясък. Лунната светлина обливаше кожата ѝ, която блестеше както перлите на Флорида. Трептящата ѝ коса бе по-красива от залеза. Коремът ѝ бе леко издут от бременността, а изящните ѝ крака — дълги и стройни. Гърдите ѝ бяха заоблени и пълни, с набъбнали тъмни зърна. Всичко нейно го вълнуваше и неговата мъжественост пулсираше в очакване, докато втренченият му поглед я обливаше като топъл мед.

Силно пламенно желание залудува в него, докато я любеше с очи. Устата му буквално зажадняха за уханието ѝ, когато се наведе и леко плъзна устни с кратки прекъсващи целувки от гърлото към гърдите ѝ. Вкуси аромата на плътта ѝ, езикът му нежно се спря върху зърната ѝ, остави влажни дири около тях, усещаше вкуса и се наслаждаваше на аромата ѝ.

Той усети как Блис потрепери, чу да се изтръгват дълбоко от гърлото ѝ неразбираеми звуци, когато устата му обхвана напълното ѝ зърно и го засмука. Тя изви гръб, сякаш се предлагаше на олтара на поклонението му, когато ръцете му леко докосваха нагорещената ѝ плът.

Сподавените ѝ викове разтърсиха Гай, когато той плъзна ръка под корема ѝ, като бавно приближи до влажния отвор — разпаления

цвят на нейната женственост. Тя изкрещя името му, когато той леко плъзна единия си пръст в нея и я отвори за интимни ласки. После мушна палеца си в нея, което разпали пламъците на страстта и я разтърси от удоволствие.

Изгарящо желание и нетърпение закипяха дълбоко в душата на Блис. Трептящият ѝ отвор бе навлажнен и тя почти полудяваше от копнеж да проникне дълбоко в нея.

— Гай, моля те! — Разтърсващото я желание беше повече от това, което можеше да понесе. Тя заби нокти в дрехите му, искаше да усети върху своята сгорещена плът неговата.

— Любов моя, има време! — промълви той, гласът му бе изпълнен със страст, както ѝ нейният.

Свалиха дрехите му, докато остана напълно гол, дългият му член пулсираше — целият желание, горещ и твърд, почти изгарящ кожата върху бедрата ѝ. Тя трепереше безконтролно, когато легна върху нея, гърдите ѝ, опрени на силния му гръден кош, краката ѝ, прилепнали за неговите. Тя разтвори колене и повдигна бедра, приканвайки го без думи да влезе в пламналото ѝ средище.

— Не, не така — задъхваше се той, застана на колене и се надигна над корема ѝ.

Объркана, Блис извиваше тяло, измърмори нещо в протест, когато той повдигна задника ѝ във въздуха, обърна я и застана зад нея.

— Не се страхувай, любима — прошепна дрезгаво. — Има много начини, които ще ти доставят удоволствие. Между съпруг и съпруга нищо не е нередно.

Когато той не направи нищо, а само се взираше в росния цвят на женствеността ѝ, тя се надигна нетърпеливо и се притисна отново в него. Чу стоновете му, после почувства фалоса му да прониква в горещата ѝ утроба. Тя извика, потънала в чисто блаженство, когато той плъзна възбудения си член дълбоко и я изпълни докрай. После сграбчи бедрата ѝ и я залюля леко на колене напред–назад, при всяко движение навлизаше по–дълбоко, по–силно, докато разтърсващо удоволствие се разля в нея с поредица спазми при всяко навеждане, поглъщайки всичките ѝ мисли.

Започна бавно, после по–бързо, навлизаше по–дълбоко, темпото стана грубо и накрая обезумяло. Блис усещаше барабаненето в нея, което наподобяваше диво кресчендо, а виковете ѝ се превърнаха във

висок нежен вой. Напрежението в нея растеше, стана толкова силно, че тя не можеше повече да го задържи в тялото си. Див вик се изтръгна от гърдите ѝ и тя се извиси до сладката забрава.

Минути по-късно чу дрезгавия вик на Гай, почувства как пръстите му се впиват дълбоко в меката плът на бедрата ѝ, притискайки я по-силно към себе си. Фалосът му запулсира дълбоко в нея и после усети топлото му семе да я изпълва.

През следващите няколко минути никой не помръдна, само звуците от тежкото им дишане изпълваха въздуха и удоволствието на вълни ги обливаше с горещината на тяхната любов. Тя все още бе замаяна, когато Гай се отдръпна от нея, нежно я обърна и положи на топлия пясък. После той се излегна до нея, взе я в обятията си, като я притискаше толкова силно, сякаш се страхуваше, че отново ще изчезне от неговия живот. Тя отвори очи и се усмихна.

— Обичам те, Блис — прошепна той до устните ѝ. — Останалата част от моя живот ще посветя на теб, ще ти докажа, че съм достоен за теб и за нашите деца. Знам, че не одобряваш доходите ми, спечелени по нечестен начин, но нямаше да е практично да оставя останалата част от богатството си заровено на този остров. Взех решение, което се надявам да ти хареса. Какво мислиш да дам част от парите, които съм натрупал, на калугерките, за да започнат строеж на приют за сираци? Искам децата ни никога да не изпитват срам от това, което съм правил в миналото.

— Няма да им кажа, ако не желаш — измърмори Блис доволно, като се сгуши по-плътно в извивката на тялото му. — Мисля, че този приют е прекрасна идея.

— Смятай, че е направено. Сега, моя обична невесто, ще се върнем ли на кораба, за да се любим отново в леглото?

— Ноцта е топла, луната свети и не искам да чакам толкова дълго. Люби ме сега, мой кръвожаден пирате. Но първо си свали превръзката от окото. Няма нужда да се криеш от мен. Всичко в теб е перфектно.

Той измъкна превръзката над главата си и я хвърли на пясъка. Блис се вторачи в него и замига, убедена, че лунната светлина си правеше шеги с нея. Вече не виждаше ужасните белези на Гай. Те бяха изчезнали сякаш чрез магия и двете му красиви сребристосиви очи бяха отворени и я гледаха с насърчителна нежност.

Тя се усмихна замечтано. В очите на любовта всичко беше
ВЪЗМОЖНО.

ЕПИЛОГ

В последния момент Гай избута доктора встрани и улови детето си, когато се изплъзна от тялото на Блис. Той знаеше, че на подобно действие се гледа неодобрително, но не го интересуваше. Бе пропуснал раждането на Брайън и голяма част от детството му и бе твърдо решен да бъде наблизо през всички следващи щастливи моменти от живота на децата си. Той прегърна гърчещото се бебе, изпълнен с толкова силни и пронизващи чувства, че усети сълзи да се стичат по бузите му.

Аха, сълзи от пирата, който преди време беше толкова страшен, че хората потреперваха от ужас при всяко споменаване на името му.

— Оставете детето долу, виконте — остро нареди докторът. — Време е да срежем пъпната връв и да завършим раждането. Доста необичайно поведение. Повечето мъже са доволни да останат далеч от родилната стая, докато всичко свърши.

— Аз не съм като повечето мъже — отвърна Гай, коленичи отстрани до леглото на Блис и неохотно постави бебето върху корема ѝ.

— Син или дъщеря? — попита тихо тя.

— Син, любов моя. Красиво момченце с коса като бляскаво злато. — Точно в този миг бебето пропищя високо, малките му пръстчета се свиха в юмручета и крачетата му заритаха. Гай щастливо се разсмя. — Изглежда, че ще бъде буен като майка си.

— Здрав ли е? Преброи ли пръстите на краката и ръцете му?

— Той е красив. Всички пръстчета са си на мястото и като съдя по силния рев, който издава, дробовете му са здрави. Как ще го кръстим?

— Хмм? — Очите ѝ се затвориха, сякаш сънят заплашваше да я повали.

— Името, любов моя, как ще наречем нашия син?

Устните ѝ развълнувано се разтвориха и тя сънливо се усмихна.

— Всяко друго име, но не и Хънтър. Един пират в семейството е достатъчен.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.